

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

af B. S. Ingemann.

Titel | Title:

Digte.

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Kjøbenhavn : trykt paa Forfatterens Forlag hos
Boas Brünnich, 1811-1812

Fysiske størrelse | Physical extent:

1-2 i 1 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Digte

af

H. S. Jørgensen.

Første Deel.

Kjøbenhavn 1811.

Trykt paa Forfatterens Forlag
hos Boas Brønneich.

Angelt. forsig.

53, - 335

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

1 1 53 0 8 06851 0

+Rex

Digte

af

H. S. Jørgemann..

Første Deel.

Kjøbenhavn 1811.

Trykt paa Forfatterens Forlag
hos Boas Brunnich.

Angelo scripto.

1811

to

1811

1811

1811

1811

1811

Til Danerfolket.

Danerfolk! for første Gang,
Haanden mig paa Strängen bærer,
Mens til dig min Røst sig bærer,
Hilser dig ved Harpeklang.

Er det Fryd, som mægtig dæmper
Stemmen i det unge Bryst?
Eller er det Frygt, som kæmper
Med en, alt for dristig Lyst?

Danen, Danerfolket vier
Strængens første Melodier,
Sangens første spæde Lyd:
Det er Danens store Fryd.

Men kan liden Fugl sig svinge
Med sin nysudbredte Vinge
Til en Eeg, saa høj, saa stor?
Det er hvad han bæver for.

Eegen staaer i kolde Zone,
Hvælver højt mod Himmelen
Ubetrungne Hæderskrone
Over ubetrungne Mænd.

Og fra aarle Morgenrøde
Fugle i dens Løvværk quad:
Helteqvad fra Træet løde,
Helte i dets Skygge sad.

Morgenfrunden længst bortsvæved,
Dagen kom, nu mørk, nu klar;
Morgnens Daad i Sangen leved,
Daaden Sangens Skaber var.

Derfor staaer i Eegens Skygger
Sanggud: Altret end som før;

Dana stedse paa det bygger,
 Thi dets Helte aldrig døer.

Ei udsluktes Gudens Flamme,
 Ei forstumme Sangerne,
 Ei omkastes valdig Stamme,
 Naar ti fold Stormene.

Herligt brænder Altrets Lue,
 Udt Træets Løvsal boer
 Mangen Kjaalen Turteldue,
 Selv en Nattergal der slaaer.

Vil en Yngling da henbære
 Haandsfuld Veed til Alteret,
 Maa han da ei frygtsom være
 Naar han nærmer sig til det?

Og naar Evaen sig vil hæve
 Fra sin lave, skjulte Braa,
 Og blidtqvidrende omsvæve
 Hvien Træe med Vinger smaa;

Kan den haabe, kan den vente,
 At dens stille Sang fortjente,
 At fornemmes, lyttes til?
 Mon til Turtelduens Sukke,
 Mon til Philomeles Klukke
 Procnæs Qvidren høres vil?

Kan i Middagsstraalens Lue
 Loffelige Vandrer flue
 Lampen, som med reenligt Skjær
 Gjennem Skyen paa ham seer?

Nei — men naar i Bovens Arme
 Phoebus stundom hviler sig,
 Kan som han ei Vesper varme,
 Dog den lyse blidelig!

Og naar stundom Fuglen tier
 Med de elskte Harmonier,
 Naar en dunkel, skyesuld Dag
 Danen sidder i sin Hytte
 Qviddre Svalen under Tag!

Og paa den han monne lytte!
 Gjerne høre han dens Røst!
 Sød er Philomeles Trille;
 Dog har Procne, blid og stille,
 Ogsaa Stemme i sit Bryst.

Danerfolk! see, derfor vier
 Jeg til dig min Strængeleeg.
 Sangens første Melodier
 Bøve mod den stærke Eeg.
 Tag det Offer jeg kan bringe!
 Hør en Ynglings første Sang!
 Høvere da engang klinge
 Mandens bedre Harpetlang!

Gratierne paa Bjerget.

Paa Bjergets Aas, høyt over Jordens Dale,
 Men dybt dog under Archvælvingen,
 Sad Himlens Mæe, og hørte Almagt se!
 I Ormens Gang, — i Klodevandringen;
 Hun skued Plan i — Rødsferne paa Jorden,
 Natur i — Unatur, Lov i — Uorden,
 Og evig Visdom midt blandt — Daarerne;
 Hun skued Fryd, hvor Blindheds Sønnen-græde,
 Sol skjult bag Skyerne, som Nat udbrede,
 Og evig Godhed midt blandt — Lasterne.
 Af hellig Andagt Pigens Hjerter bæved,
 Og hendes Aand til Gud sig hæved,
 Længt aabned hun mod Himmelen sin Favn;
 Religion var Pigens Navn.
 Blid nærmed sig en anden Huldgudinde,

Hun sank i den Helliges aabne Arm;
 Som to forklarte Sjæle sig gjenfinde,
 Saa sammenslød de Hulde Varm mod Varm,
 Hiin med det stille klare Tænkerøye,
 Som dvælede dybsindigt i det Høye;
 Og denne med Guldharpen paa sit Skjød;
 Og Tanken naaede Himlens Regioner,
 Ombølget sødt af Harpens Solvertoner,
 Og deres Gjenklang over Jorden lød.
 De tvende Møder Tvilling søstre ere,
 Og aldrig de adskilles mere;
 Men vandre vil i evig Harmonie
 Religion og Poesie.

End fletted sig i Huldgubinders Kjæde
 En Drilling søster, skøn og tryllende,
 Kun hendes Skygge skimte vi herne,
 Paa Bjerget staaer hun selv blandt Søstrene.
 Som Morgenstjernens hellig klare Lue
 Fra Sletten vi Bjerghøens Blikke ssee,
 Og Roserne i hendes Liliehaand
 Er lig det fjerne Østens guldne Stribe,
 Som Børnet løber efter og vil gribe,

Skjøndt Himlen bandt den med et evigt Vaand.
 Naar Solen fra den mørke Klode iler,
 Den Hulde ned fra Bjerget smiler;
 Som Venus lyser hun mod Nat derfra:
 Hun kalder sig Urania.

Saa staae paa Bjergets Aas de trende Piger,
 Religion, Digtkunst og Kjerlighed;
 Kun sjelden nogen Dodelig did siger:
 Steilt Bjerget er, dets Navn: Lykksalighed;
 Men trende falske Huldgudinder lede
 De arme Dalens Børn i Trældomskjæde;
 De ere myrdende Erinyer:
 Vantroen med den skumle, frække Pande,
 Sirenen med sin Sang fra nøgne Strande,
 Og Vellyst, som med giftig Læbe leer.
 Dog Dalens bedre Søner Dalen vige,
 Og, kan de Aasen ei bestige,
 Ved Bjergets Fod de staae tilbedende,
 Og sive mod de hulde Tre.

Dødssejleren.

R o m a n c e.

Ekjen Gunhild stander paa Dække,
Og seer paa de Bolger blaa,
Og seer hvor Maanen der spejler sig
Med alle de Stjerner smaa.

Hun seer baade Maane og Stjerner
Alt i den klare Søe;
Mens Snekken glider saa sagtelig
Mod Bretlands fjerne De.

Idt var forlængst hendraget
Den Pigelils Kæstemand;
Ekjen Gunhild hun græd saa saare,
Den Gang han drog af Land.

Han lovede Breve at sende,
Og komme saa fage igjen;
Men ingen Breve han sendte,
Ei heller kom han igjen.

Og dog, saa havde de svoret,
Før vilde de bse alleen,
Før nogensinde henleve
Med anden Mse eller Svend,

Eljøn Gunhild kunde ei stødes,
— Hun var en Mse saa brat —
Og gif hun fra Fader og Moder
Alt i den mørke Nat.

Paa Snekke monne hun stige
At søge sin Søstemand,
Hvad enten han laae paa Havsens Bund,
Hvad heller i fremmed Land.

Tre Dage var hun omtumlet
Alt paa det vilde Hav,

Ved tredie Midnatstide
 Var Bølgen taus som en Grav.

Og Vigen stander paa Dække,
 Og seer paa de Bover blaa,
 Og seer hvor Maanen der spejler sig
 Med alle de Stjerner smaa.

Skibefolket sover saa rolig,
 Selv han som sidder ved Roer.
 Mens udi de hvide Klæder
 I Matten den Pigellil staaer.

Da hæver sig op fra Dybet
 Et Skib saa underlig,
 Og som en Skygge det svæver,
 Og langsomt nærmer sig.

Men Sejlet det er adsp'ittet,
 Og Masten gangen i Qvag,
 Og sejle mægter det ikke;
 Men driver om som Brag.

Og stille er der omborde,
 Kun svæve hist og her
 Halvsynlige Taagestykker:
 De ligne Mennesker.

Nu stødte Braget mod Snekke;
 Men Ingen det hørte og saae,
 Undtagen Pigen, som eene stod,
 Og saae paa de Stjerner smaa.

"Skjøn Gunhild!--hvidsker en Stemme--
 "Du søger din Fæstemand;
 "Paa Havsens Bund har han hjemme,
 "Og ikke i fremmed Land.

"Men der er saa koldt dernede
 "Udi den dybe Sø;
 "Saa eensom maa han bygge og boe
 "Langt fra sin Fæstemø."

"Jeg kender vel din Stemme,
 "Du Mand fra dyben Sø!

"Og skal du ej saa eensom boe

"Langt fra din Fæstemøe."

"Nei, Gunhild! bliv tilbage!

"Du est saa ung endnu,

"Og jeg vil ikke mig klage,

"Naar du er glad i Hu.

"Den Eed, du haver mig svoret,

"Den giver jeg dig igjen:

"Jeg vugges nu i de Vølgers Skjød;

"Vælg du en anden Svend!"

"Nei, Eeden den vil jeg holde,

"Og vorde din kjær Hustru,

"Er ei i din folde Volsig

"Rum til os haande to?"

"J Havet er Rum til Mange;

"Men der er saa mørkt at boe;

"Naar Solen straalet foroven,

"Vi nedensfor slumre maae."

"Og kun ved Midnatstide,
 "Maar Maanen finner svag,
 "Kan vi fra Dybet stige,
 "Og svæve om paa Brag."

"Lad straalende Sol foroven!
 "Jeg hvile vil i din Arm;
 "Der vil jeg sove saa sødelig,
 "Og glemme al Jorderigs Larm.

"Udtræk din Haand saa fage!
 "Tag mod din Fæstemøe!
 "Med dig saa vil hun bygge og boe
 "Alt i den dybe Ege.

"Og kun ved Midnatstide
 "Vil vi paa Braget staae,
 "Og see paa Maanen den blide,
 "Og paa de Stjerner smaae."

Og Haand rakte ud den Døde:
 "Stjøn Gunhild! vorde ei rødt!

"Snart lyser Morgenrøde,
"Og snart maane vi aasted."

Og Pigen steg paa Braget,
Det svæved bort igjen;
Skibsfolket vaktet paa Dække,
Og saae Dødssejleren.

Skibsfolket vaktet paa Dække,
Og gjød — og saae derpaa,
Og bad til Gud i Himmerig,
Og Braget monne — forgaae.

R o s e n .

[Efter Bosh.]

Med Purpurdragt i Lundens Fred
En Rose stod ved Solverbred,
I grønne Stør halv hyllet;
I Engen rased Zephirs Sjed,
Han ilede til Rosen ned,
Af fyrig Ild did tryllet;
Til Kys han elskersvild nedsteg,
Men Green og Blomst for Kysset veeg:
Den Roselil var bange.

Snart fatted Baarens lette Son
Hvad Feilen var, og kom i Løn,
I Bovers Skjød blidt vugged:
Lidt angstlig, o! men tryllestjøn

Saae Rosen Vaarens muntre Søn,
 Og huld til Kys sig bukked.
 O! qvad han, himmelf er din Duft,
 Og tumled sig i Vølgest,
 Og aanded Elskovs Fylde.

* * *

O Pige, søde Pige! du
 Min Fryd fra Mødets første Nu!
 Mit Haab til Scenen ender!
 Som Rosen, Pige! stander du
 I Uskylds blide Elør endnu,
 Og ei din Ynde kjender.
 O! naar din Sanger elskovsfuld
 Til Kys sig nærmer, gjæk ham huld!
 Kun Pige! — ei for længe.

Menneſſealdrene.

Rolig sad Fader Formust paa sit høye Dom-
 stede,
 Skued vemodig paa sine vanslægtede Søn-
 ner,
 Og rysted betænkligt det snehvide Hoved; thi
 længe
 Havde han dvælet forgjæves paa Domstolen :
 Ingen
 Nærmed sig meer dens ærværdige Fod; men let-
 sindig
 Stimlede Mængden nu hen til en fjærere Dom-
 mer.
 Kjær var nu denne, for Adams blødagtige
 Affom ;
 Thi han var svag, som de selv, og bestukken
 af Alle,

Dømte han Alle til Billie; Sjælske heed
 han,
 Og for den passive Tidslægt var han en
 Afgud.
 Stakkels forvildede Børn! saa sukled For-
 nuften,
 Lagde omhyggelig sin aabnede Lovbog hen til
 dem;
 Men de forstode den ikke, og tyded den
 falskelig.
 — Thi den er gammel, trykket for Gutterberg's
 Tider,
 Forlagt paa Skaberens Forlag, og kaldet
 Naturen.
 See! nu fremtraadte i Domhuset Bæfener
 fire,
 Alle som Guddomme skjønnede; Fornuften for-
 baustes,
 Dog hans Forundring soandt snart; thi ei Menne-
 sker var det,
 Mennefskealdrenes Genier vare de: Fortrin-
 net

Strede de om, og fremstilled sig een efter
anden,

Først hopped frem der et lille spørgende Bæsen:
Guldgule Pokker slynged sig huldt om den bløde
Fyldeige Nakke, og stadig blomstrede Rosen
Paa den Uskyldiges runde, sorgløse Kinder.
Blomster han legede med, og lalled fortrolig:

Barndom jeg kaldes,

Menneskets bedste,

Skjønneste Alder.

Glæde og Uskyld

Følge mig trolig,

Og over Blomster

Leder jeg sorgløs

Jordflodens Spæde.

Ungdommens Uroe,

Manddommens Alvor,

Alderdoms Kummer

Kjender jeg ikke.

Selv er jeg liden,

Lidet jeg ønsker,
 Lidet mig fryder.
 Ofte mit Dye
 Kyskes med Taarer;
 Dog, før de rinde
 Ned over Kinden,
 Smiler jeg atter.
 Siig mig Fornuft! da
 Er jeg dog ikke
 Menneskets bedste,
 Skjønneste Alder?

Barndommen taug, og et Bæsen fremtumled
 med muntre
 Spillende Dyr, og hede, blussende Kin-
 der:
 Ikke med Barnets den stadige Rødme; thi
 flygtig
 Berlede Ansigtets Farver og Miner, og vild-
 somt
 Tabte sig Trækkene mellem hverandre usat-
 ligt.

Hurtigen flygted de vingede Ord fra hans Læ-
ber :

Ungdom jeg er, den lykkeligste Alder,
Livets de bedste, frydsfuldeste Timer
Eksjæmper jeg Mennesket. Hvirv og dristig,
Ledet jeg ham til de yndigste Dale,
Ledet jeg ham paa de stejleste Bjerge;
Blomsten saa lavt og saa høyt ei kan stande,
Jeg jo den bryder, føler dens Vælgst,
Ikke med Barnets bevidstløse Glæde;
-- Nej, den kun nyder, som veed at han nyder--
Ikke med Mandens og Oldingens Kulde,
-- Nej, kun det glødende Hjerte kan trylles. --
Ei jeg den dødsige Middelvei kjender,
Som man, saa daarlig — Nolighed kalder :
Aabent for Fjend og aabent for Smerte
Er kun mit Bryst. Vel jeg ikke kan smile
Stetse som Daaren; men Glæden forskjønnes
Stundom ved Taarer. O! disse Taarer
Selv ere søde; thi de fremkalder
Ei af Brødkummer, ei af Guldshyge,

Men kun af Elskov. Kjærligheds Luner,
 Er mine Sorger, Kjærligheds Luner
 Er mine Glæder. Kjælende Druer
 Presser jeg glad i det skummende Bøger,
 Nipper ei ængstelig af blinkende Nektar,
 Sorgløs jeg nyder, og dandser og tumler,
 Sværmende fro, forbi Torne og Tidsler
 Hen til de smilende skønne Livsblomster,
 Ergo Fornuft! — hvis du er lidt fornuftig —
 Tilskaae! jeg er den lykkeligste Alder.

Ungdommens Genius havde nu udtalt; da fremstod
 Rolig og fast, med alvorlige, skarpe Blikke,
 Mørkere Haar, og sortsmudset Hage den Tredie,
 Løst den marvfulde Arm, og talte saaledes:

Manndom er jeg,
 Den fuldmodne,
 Bedste Alder.
 Barndoms Afmagt,
 Ungdoms Letsind,
 Vige Skamfuld

For min Styrke;
 Og magtløse
 Alders Barndom
 Seer med Savn mod
 Mig tilbage.
 Jeg er ingen
 Træl af Nyden,
 Ei jeg tæller
 Livets Dage
 Paa dets glade
 Øyeblikke,
 Ei paa Blomster,
 Som jeg bryder,
 Men paa Blomster,
 Som jeg — planter.
 Livets Maal er
 Kraftfuld Birken,
 Og mit Kald er
 At naae Maalet.
 Ei ufølsom
 For det Gode,
 Ei ufølsom

For det Store,
 For det Høye,
 For det Skjønne —
 Handler jeg dog
 Meer end søler.
 Hvad er værdigst
 For et Væsen,
 Stammet ud fra
 Guderkræften,
 At omtumles
 Som en Baad for
 Vilde Bølger?
 Eller, som den
 Stærke Somand,
 At oproe den
 Kjæk mod Strømmen?
 Hvad er gavnligst
 Paa vor Klode:
 Vaaren med sit
 Kjælnæ Vindpust?
 Eller Hæsten
 Med sin Frugtkurv?

Hvad er Kjønneft?
 Paa vor Klode,
 Espen med sin
 Svage Zittren?
 Eller Eegen,
 Som staaer rolig,
 Naar det stormer?
 Jeg, hin Svemand
 Liig, opkæmper
 Baaden mod de
 Vilde Volger;
 Jeg er Høsten
 Med min Frugtkurv;
 Jeg er Eegen,
 Som staaer rolig,
 Naar det stormer.
 Liig, Fornuft! da,
 Er ei Manddom
 Herligt — værdigt,
 Gavnligt — skønneft
 Og den bedste
 Livets Alder?

Her holdt han inde; for Domstolen vakked den
 fjerde,
 Aldrenes Genius: sølverne vare hans Løkker,
 Roligt og blidt var hans Ansigt; paa Staven
 han hviled,
 Øyet mod Himlen, og Haanden paa Brystet,
 han taled:

Alderdommen du vel kjender
 Paa dens Skjelven, paa dens Krykke,
 Paa dens snebedækte Iffe,
 Paa dens Rynker, og den slukte
 Ild i Øyet. Væk mig ikke;
 Men — misund mig; thi jeg er dog,
 Trods min Almagt, trods de dybe
 Eldens Furer paa min Pande,
 Menneskets den bedste Alder.
 Er ei Aandens Røe og Virken
 Blisdoms høye Maal hernede?
 Og kan Aanden, fri og rolig,
 Stræbe frem fra Støvet's Hylster,
 Over Jordens Uffelheder,

Naar hos Barnet den end slumrer,
 Naar hos Ynglingen til Livet
 Sands og Videnskab den sængsler,
 Naar hos Manden den nedtynges
 Af de tunge Verdensforger?
 Kun hos Gubben den sig hæver,
 Fri som Ornen, over Klodens
 Mørke Taager, til den rene
 Høye Æther. Er det muligt
 For en Kraft, af Svaghed bundet,
 Trods sin Lanke, at fremile
 Stolt mod Kraftens evige Ophav?
 O! saa er den Mulighed kun
 For bedaget Jordbeboer.
 Hvad er Dødeliges Lykke?
 Er det Glæder, som de haabe?
 Er det Glæder, som de nyde?
 Eller nydte Glæders Minde?
 Lad erfaren Vandrer fremstaae!
 Han vil vidne, at de Væsner,
 Som den Arme kaldte Glæder,
 Tryllede ham naar fierni de stode

I Fremtidens Paradiser,
 Sminket Skjont med Haabets Farver;
 Men at Trylseriet bortsvandt,
 Naar paa Virklighedens Lyngmark
 Nutids Haand, saa kold og grusom,
 Bortrev Haabets Rosenmaske
 Fra de blege Glædeskygger.
 Kyndig Vandrer vil bevidne,
 At ham fra Erindrings Høje
 Dalens Roser bedre gløded,
 End da han i Dalen vanked:
 Og naar han blandt hine Blomster
 Skued en og anden Plante,
 Fredet af hans Haand, fremspire
 Skjon og rank for Efterslægten,
 At han da først syntes leve,
 Naar han saae, han — havde levet.
 Duet Daad og soundne Glæder
 Ere smilende og lyse
 Billeder, som huldt omflagre
 Alderdommen. Livets Fryd er
 Haab om Fryd; og hvor er Haabet

Mere virkelig, sandt og ædelt,
 End hos Gubben, som af Livet
 — Intet haaber, men som rolig
 Skuer over Gravens Mørke,
 Til den lyse Morgenrøde,
 Som han her forgjæves søgte?
 Maa du da, Fornuft! ei tilstaae,
 At den blide, den mistkjendte
 Alderdom bør overst stande
 Blandt de Dødeliges Aldre?

Menneskealbrene's Genier taug, og Fornuften
 Reiste sig sindig fra Cædet, og fældede Dommen:

Herlige Væsner! som Guddommen sendte til
 Jorden,
 For at ledsage dens Børn gjennem Livet, I
 stride
 Her om en Rang, som jeg Ingen af Eder kan
 tilstaae.
 Net har I alle, naar Eders Fortrin I til-
 dre,

Uret, naar taus Eders Mangler I gierne for-
bigaae.

Goder og Mangler er viselig kjædet henede,
Fælleds de virke til eet Maal, det er Foræbling.
Gradviis maa Mennesket stige til Maalet: hver
Alder

Bidraget Sit til at føre ham did. Først den
blide

Barndom maa lede ham varsomt paa torn-
løse Stier,
Saa maa den fyrige Ungdom tumle ham dri-
stigt

Frem og tilbage; men stedse dog — hvorvel
umærket —
Nærmere Medet; nu kommer virksomme
Manddom,

Standser hans vildsomme Irgang, peger al-
vorlig

Paa hans Bestemmelse, lærer ham kæmpe sig
til den.

Endelig staaer han paa Bjergetoppen; viselig
rækker

Allderdom Haand ham, viser ham kjerlig hver
Omvei,

Hidtil han vanked; borttaget Saagen fra
Dyet;

Og nu først indseer han, at hvad han søgte
saa længe

Er ei paa Jorden; glad seer han Himmelen
aaaben,

Og vandrer rolig til Evigheds lysere Egne.

Saa har I Alle opfyldt eders Kald; det er
stort, og

Vilst som den Uraand, hvorfra I udsprang
tilsammen.

I ere Brødre: vandrer da stedse som hidtil,
Haand i Haand, enig som Brødre, om Men-
neskeheden!

I ere Alle fortreffelige, fuldkomne ikke:
Selv ufuldkomment Alt mod Fuldkommenhed
stræber.

Bejleren.

En Ridder, saa mandig, saa fjæk, og saa huld,
Med blanken Staalharnisk og Hjelmen af Guld,
Paa frysende Ganger soer ilende frem,
Og standsed ved Lynalils rolige Hjem.

"Jeg kom", var hans Ord, "over Bjerg, over Sø,
At see, og at elske den skønneste Møe."

"Velkommen!" hun stammed, og ledte ham ind,
Og rødrende blussed den Vigelils Kind.

"Jeg kom", han gjentog, "over Bjerg, over Sø,
Til Brud mig at faare den skønneste Møe."

Forvirret saae Pigen den fremmede Mand,
Og var hun tilmode, jeg veed ei hvordan.

"Jeg kom," blev han ved, "over Bjerg, over Sø,
At heile til Lyra, den skønneste Møe,
Og sover jeg den Eed, da jeg stundede hid,
At leve med dig, eller døe udi Strid."

Snart rød som en Rose, snart bleg som et Liig,
Med bankende Hjerte hun nærmede sig:
"Hye", sukled hun, "hye, al! jeg kan ikke -- nei,
Min Haand og mit Hjerte tilhøre mig ei."

En Yngling jeg elsked fra tidligste Vaar,
Dit Die han havde; men lysere Haar,
Han havde din Hage, han havde din Mund,
Men Stemmen var spæd, og paa Hagen var Duun."

Til fremmede Egne han vandrede hen,
Snart iler han hid til sin Pige igjen;
Evy Gange omrulled det langsomme Aar,
Snart kommer min Elsker fra tidligste Vaar."

"O! Pige, din Elsker var barnlige Leeg,
Og Barndommens Lege med Barndommen vreg;

Troe ikke, o Lyna! duunhagede Ven!
Han kommer, han kommer vist aldrig igjen."

"Nei, Fremmede! nei; for min Yngling vil døe,
For troløs han følger sin elskede Møe;
Paa Bryttet han bærer mit Navn udi Træk,
Men indenfor staaer det med gyldene Præg."

"Saa vil jeg da flye," var den Fremmedes Ord;
"Og Døden opsoge i Strid, som jeg soer;
Men seer du, o Pige! i Drømme et Liig,
Da skjænk det en Taare, og vild -- det er mig."

Og langsomt bortvandred den Ridder saa huld,
Med blanken Staalharnisk og Hjelmen af Guld.
"Ak! Fremmede! bliv dog! jeg elsker -- ak! nei
Flye! - bliv dog! - nei, flye kun! jeg elsker dig ei"

Glad vendte tilbage den Ridder saa huld,
Bortkasted sit Harnisk og Hjelmen af Guld:
"Troe Pige! o! troe kun duunhagede Ven!
Men aldrig han kommer duunhaget igjen."

Gjenkjend her din Elsker fra tidligste Vaar,
 Med stærkere Stemme og mørkere Haar." og
 "Gud-Ludvig!" hun stammed, og sank til hans Bryst,
 Og taus var Gjenkjendelsens himmelske Lyst."

E v a n g e n.

D Natur! naar du dig aabenbarer
 I din Skjønhed for din varme Son;
 Hvi tør han da ei i Brødrøs Skarer
 Salig raabe ud: hvor er du skjøn!
 Ak! hvad maa vel holde ham tilbage
 Fra at knæle i din Helligdom?
 Mængdens Smil han vil sig ei paadrage,
 Og han staar som -- Hæletom.

Ven! naar stundom i fortrolig Klynge
 Hjertet skjönt og ædelt ræber sig;
 Hvi tør ei min Arm sig om dig slynge,
 Og til Broderbryttet trykke dig?

Hvi maa kold forsigtig Læben tale,
 Mens det brænder i mit Jnderste?
 Vilde ogsaa du mig Sværmer kalde,
 Hvis du saa jeg -- følede?

Pige! naar jeg sidder ved din Side,
 Og udi dit skønne Dye seer
 Taaren, som paa Kinden vil nedglide,
 Kaldet frem ved Brødrers Lidelser;
 O! hvad hindrer Taaren da at flyde?
 O! hvi dræbes den i Fødselen?
 Og hvad grusom Lov maa mig forbyde
 Henrykt at bortkysse den?

Arme Menneske! hvad er du vorden?
 Al! en Træl af Daarens usle Dom.
 Unatur har lønket dig paa Jorden,
 Stødt dig af Naturens Helligdom;
 Og naar stundem kjærlig den vil drage
 De vildfarne Sønner til sin Varm,
 Rødme de, og styrte feig tilbage
 Kold i Følelsesheds Arm.

For os selv vi burde rødme, ikke
For en daarlig Verdens kolde Smil;
Men i Vanens Kobberlanker ligge
Selv de Faa, som sig løsrive vil.
Og for dem en evig Tvang var Livet,
Gik de stedse paa alfare Stie:
Eensomhed! til Trest du os blev givet,
Thi hos dig kun er vi fri.

Udflugten.

[Til min Ven og Gjenbo.]

Sildig vakt af uroesvangre Slummer,
 Som betynged den bespændte Varm,
 Da jeg, halv inddysfende min Kummer,
 Vandred hjem fra kjedsom Morskabsalarm;
 Sildig vakt af Solens matte Straaler,
 Som brød gjennem Byens Taageslør,
 Banked jeg til Jdræt, som jeg taaler,
 Taaler kun, fordi jeg maa, jeg bør.
 Baarens første Smil selv syntes trylle
 Stadens søve Børn udi sit Skjød;
 -- Maatte kun Naturens Dragt ei hylle
 Følelser, hvorfor den selv blev rød! --
 Ægte Pragt, uægte Yndigheder
 Sværmede i Hobetal forbi,

Og jeg folte mig som lagt i Klæder,
 Og udraabte: Spræng dem og vær fri!
 Stav i Haand, og Schaksppear under Armen,
 Flyede jeg som udaf Fængselet,
 Dag mig tabtes Taager, Sværmen, Larmen
 Ved hvert Skridt jeg aanded mere let.
 Veien gik forbi de Dødes Have,
 Paa en Mindesten jeg læste: "Fred!"
 Taus jeg hviled blandt de tanse Grave,
 Der jeg søgte dig, o! Rolighed!
 "Hulde Roe! i talrig Broderovimmel
 Flyer du tit fra en Ulykkelig,
 Som af Lidenstaber tumles svimmel
 Blandt de Levende foruden dig;
 Til de Døde maa han eensom vanke,
 For at finde dig og sig igjen,
 Paa en Grav kan Hjertet roligst banke
 Naar fra den vi see paa Livet hen.
 Her du svinder, tomme Skygebilled!
 Vresyge! storhedsslædte — Tant!
 Her de Daarer, som din Glands forvildet
 Fællede Maal, og fællede Græstørø fandt.

Her i tie Længsler! som hermede
 Fødes kun til Død udi vort Bryst;
 Her er gjemt i Muld hver jordisk Glæde,
 Venskabs Fryd, og Kjærlighedens Lyst.
 Intet Spor paa Jorden blier tilbage,
 Højen jevnes, Marmor selv forgaaer;
 Efter flygtigt Løb af korte Dage,
 Kolde Slægt paa kolde Slægter staaer.
 Bank da rolig, arme Leertræls Hjerte!
 Ønske ei hvad er intet Ønske værd!
 Viid: den Grav, som Rolighed dig lærte,
 Snart din og din Længsels Tilflugt er."

Saa jeg sang: en Taare var nedrundet
 Paa den Hvi, hvorpaa jeg hvilede;
 Det var da den Nøe, jeg havde fundet
 Blandt de Døde mellem Gravene.

Graad i Øyet, Tomhed i det Indre,
 Vandred jeg fra Tungstens Rødested;
 O! vor Byrde er dog ikke mindre,
 Naar vi lægge Haab og Ønske ned.
 Kraften dør, hvor Ønsket ikke lever.
 Lad end Haab og Ønske være Taal!

Dette Tant os over Graven hæver,
 Som det ene os til Livet bandt.
 Er det Daarskab efter Palmer hige
 Gjennem Sfranker over Banens Støv?
 Er det Blisdom da bag Sfranken vige,
 Fordi Palmen ei har evigt Løv?
 Er kun Daarlighed hver jordiff Glæde,
 Fordi Tiden sletter ud dens Spor?
 Livets Blomst den Vise da nedtræde!
 Den jo og paa Jorden kort bestaaer.
 Nei, jeg troer jer ikke, folde Grave!
 Støv I er. I Støvet gemme maa;
 Det er Lænken af frigivne Slave,
 Men hvad var kan evig ei forgaae.
 Lysere det vorded for mit Dye,
 Lysere det vorded for min Aand,
 Som jeg flyede Taarer, Stad, Gravhøie,
 Som jeg vandred ved Livshaabets Aaand.
 Frihed drak jeg af Landlustens Aande,
 Frihed toned mig i Lørløns Qvad,
 Frihed smilede mig fra virksom Bonde,
 Som, bag Plov, om Krig sang tryk og glad.

Gyldne Frihed! jeg din Pries ifemte
 Langt fra Staden, og dens Unatur,
 Guldets, Sandsens, Stormænds Trælle glemte,
 Fri som Fuglen, fløgtet af sit Buur;
 Flyer den som en Fremmed end tilbage,
 Fremmed for Naturen den ei er,
 Uden Fader, Moder, Broder, Møge,
 Den en Broder i hver Skabning seer.
 Kan om egen Elskov den ei synge,
 Er end Fryd en ukjendt Melodie,
 Let den sværmer dog blandt Glædes Klynge,
 Og iftemmer deres Harmonie.

Det var Aften, Solen pragtfuld daled,
 Vestens Slette lued purpurrød;
 Medens gyldne Farver Volgen maled,
 I min Eensomhed Salvsstrengen lød.
 Elske maa vi, skal vi Harpen røre;
 Uden Elskov skurre Strængene.
 Pierider til Parnasset føre,
 Pieride er den — Elstede.
 Eurhdyce var det jo som rokked
 Hæmi Stammer ved dens Bardes Sang;

Uden Daphne selv ei Phoebus loffed
 Af den krumme; Luth harmonisk Klang;
 Laura for Baucises Sanger hæved,
 Salage for Tiburs muntre Skjald,
 Mollys Hand paa Bùrgens Strønge hæved,
 Wilhelmines Savn var Kleisters Kald.
 O Elisa! du var min Camene,
 O Elisa! søde tomme Navn!
 Den er ei uelsket, den ei ene,
 Som kan drømme Elskov, glemme Savn.
 Fro jeg sang til Nattens Stjerner blinked
 Over landlig Hyttes lave Tag,
 Blide Fred den trøtte Vandrer vinked,
 Og han vakte først ved Lærkens Slag.
 Ingen Demon, svøbt i Drømmeklæde,
 Vakte Tvivl og Uro i hans Barm,
 Den var Rolighedens stille Sæde;
 Thi han laad i Rolighedens Arm.
 --- Dog som Fuglen, der fra Fængslet flyede,
 fandt sig fri; men ene dog ei glad,
 Og frivillig til sit Bunn gjentyede
 Hvor Medfangen ligeover sad;

Saa gif ogsaa Flygtningen tilbage
 Til det Fængsel, han nys flyede for;
 Thi Skjædt der han ei seer lyse Dage,
 En Medfange ligesom dog boer.
 Vedre der at kige til hverandre,
 End at flygte ene af sit Buur!
 Dog kan vi engang tilsammen vandre,
 Atter fro jeg hilser dig Natur!

R i n g e n.

Jeg veed en Ring; saa stor var ingen anden,
Og ingen Keisers Haand har een saa skøn;
Og dog -- det kan jeg sige dig for Sanden
Den nægtedes ei Armods ringe Son.
Den er ei skabt af glimrende Metaller,
Men glimrer dog, naar Guldet smuldrer hen;
Den glimder ei i stolte Fyrstehaller,
Paa viden Mark du heller søge den!
Den har et Billed, skønnere og større,
End det, som nogen Pensel trykkes frem,
Dens Rand du stue kan, men ei berøre,
Og ingen Ræmpe kan den bære hjem.
Den findes før paa Høie end i Dale,
Den svømmer let selv paa det vilde Hav,

Hvad Skjont du saae, sig i dens Kreds mon male,
 Hvert Land forskjelligt Billede den gav.
 To Edelstene i dens Rand du stuer,
 Den ene straal'er i sit eget Skjær,
 Den anden glimter mat i saante Luer,
 Hiin blændende, men denne yndig er.
 Og vil du fatte Ringens Værd og Nytte,
 Søg den da ei med ussel Bindingsaand;
 Du kan den ei for Guds og Guld bortbytte,
 Du kan ei brænde med den paa din Haand.
 Du kan ei give den til kjæle Vige,
 Til Minde om din Troe og Kjerlighed:
 Den er for stor til Fryd for Dødelige,
 For søn til noget fremmed Dyrkeed.
 Men vil du for dens egen Skyld den søge,
 Da skal du finde, og beundre den:
 Den skal den Fryd paa Jorderig forøge,
 Og minde dig om Gud i Himmelen.

Hr. Hem og Hr. Sem.

To Riddere drog fra Leding,
Og det var rigen Hr. Hem,
Bed Siden red paa sin Abildgraae
Den unge Ridder Hr. Sem.

Hr. Sem reed paa sin Abildgraa,
Hr. Hem paa Vallakken sad:

"Hvor drager I hen, unge Ridder Sem?"

"Jeg vil mig ride til Stad.

Jeg rider mig til den liden Stad

Hist ved hiin salte Søe,

Der fanger jeg mig en Jomfrue Fjøn,

Alt til min Fæstemøe."

"Og vil I fæste en Jomfrue Skjøn
I Bye ved salten Bøe,
Saa kan vi jo ride baade did:
Der vil jeg og fæste en Møe."

Og fritted unge Ridder Hr. Sem:
"Hvad er den Vigelils Navn?"

"Maria hedder den Lillie,
Hun sove skal i min Favn."

--"Maria hedder den Lillie?"

Hr. Sem blev sort som Jord;

"Det siger jeg, Eder for Sanden,
I hende ret aldrig faaer."

Det siger jeg eder for Sanden,

Maria I aldrig faaer;

Thi hende er det jeg fæste vil;

Hun er saa væn en Maard."

Og meldte rigen Hr. Sem saa snild:

-- Hans Ganger den var saa rap --

"Hvo først naaer Møllen, først malet faaer,
 Thi vil vi ride om Kap."

Og sporede han sin Ballak snel,
 Hr. Sem spored Abildgraae,
 Og rede de over Sten og Stub,
 Af Glint sprang de Junker smaae.

Saa fore de over Stub og Sten,
 Af Glint sprang de Junker smaa;
 Men der de kom til Borgeled,
 Da styrrede Abildgraae.

Og der de kom til Borgeled,
 Hr. Hem vilde oversæt';
 Men Ballakken løb en Staver i Liv,
 Og det gik ei saa let.

Paa Jorden laae de Veilere to,
 Baade med Qvide og Harm;
 Hr. Hem havde brudt et Sidebeen,
 Og unge Hr. Sem en Arm.

Ved Borgeled stod den liden Smaadrenge,
 Han kynded paa Stand den Nød;
 Paa Vorgen bar man de Riddersmænd,
 Og lagde paa Hynde blød.

Og det var unge Ridder Hr. Sem,
 Han meldte det sørgelige Ord:
 "J brød jer Sidebeen, jeg min Arm,
 Det Varsel mig ilde anstaar.

J brød jer Sidebeen, jeg min Arm,
 Alt for den væne Maard,
 Og ahner mig, Enden bliver paa Leeg,
 At Ingen af os hende faaer."

Og det var Maria den Lillesvend,
 Rande Taare paa Rosenkind;
 Hun pleied dem baade med Linned og Urt,
 Og gik baade ud og ind.

Hun pleied dem baade med Urter og Linn,
 Og gik baade ud og ind;

Og meer og meer stod de Ridders Hu
Alt til den Jomfrue fin.

Og i sit Hjerte den Rosensblom
Var ungen Hr. Sem saa huld,
Men hvergang hun paa Hr. Hem mon see,
Hun havde baade Angst og Kuld.

De Dage ginge, de Uger gik,
Der gik vel Maaneder tre,
Og lægt blev Sidebeen, lægt blev Arm,
Dog lægtes ei Hjerterne.

Og beiled Hr. Hem, og beiled Hr. Sem;
Den Møe var heel angest og mod,
Hun havde Hr. Sem i Hjertet kjær,
Men turde det ikke forraad.

Og det var stolten Ridder Hr. Hem,
Han drog sit Sværd med Harm:
"Hvad ei fien Jomfruen raade vil,
Det raade vor egen Arm."

Og det var unge Ridder Hr. Sem,
Tog Glavind udi Haand,
Og kæmped de for den Rosensblom,
Dem baade til megen Vaand.

Den første Gang de i Skjoldet hug,
Fornam de om Sværdene beed,
Den anden Gang de i Skjoldet hug,
Det trilled paa Jorden ned.

Den tredje Gang, der de sammenfoer,
De Sværde farvedes røde,
Og Hjelmene brast, og Vænderne brast,
Og de slog hianden tildøde.

Og det var Maria den vane Møe,
Standt Taare paa Lilekind;
Og eene hun ganged af Vorgen ud,
— Men aldrig meer gif hun ind.

Saa ene hun ganged af Vorgen ud,
Alt til den mørke Bjord;

I Fjorden fandt de den Piges Liig,
Og gjemte det dybt under Jord.

De lagde den Møe i Ngerland,
Og ikke paa Kirkegaard;
Og Mariager kaldes den Stad,
Alt ved hiin mørke Fjord.

Og nær ved Byen to Kirker staae,
De kaldes end Hem og Sem,
Og indensfor Kirkerne hvide Muur,
Der har man jordet dem.

Saa hvile de Kæmper bag hviden Muur,
Paa Ngeren Møen tit gaar,
Og hoergang de Klokker ringe til Liig,
Det klynker ved mørken Fjord.

Til Phyllis.

Phyllis! naar du smilende fremtræder,
 I de skønne Lillieklæder,
 Og med Ukylds Blomst i Lofferne:
 O! da vilde det henrykte Øye
 See en Engel fra det Høye,
 Savnedes ei -- Vingerne.
 Al! men naar, paa alt for lette Vinger,
 Lange fra mig din Kjærlighed sig svinger,
 Vilde jeg i den en -- Gudsdom see,
 Savnedes kun -- Vingerne.
 Vige! lad din Kjærlighed, lig dig,
 Huld og blid; men ubevinget være!
 Og du vorde kan for mig
 Meer, end alle Himlens Engle ere.

P i g e n.

Der dandser en Pige for hver Mand's Dør,
Hun dandser i lette flagrende Slør;
I Lofferne bær hun en Krands saa grøn,
Og Pigen og Pigen hun er saa skøn.

Der dandser en Pige, saa elskelig,
For Konge, for Bonde, for Arm, for Rig,
Og Konge, og Bonde, og Rig, og Arm
Vil gjerne trykke den Nøe til sin Barm.

Der sjunger en Pige for hver Mand's Dør,
Hun sjunger og dandser i flagrende Slør;
Hun sjunger ved Bugae, hun sjunger ved Grav,
Hun dandser paa Jord, og hun dandser paa Hav.

Hun dandser og sjunger, saa elskelig,
For Konge, for Bonde; for Arm, for Rig,

Og Alle vil favne den Møe saa væn;
Men naar hun er nærmest, hun flygter igjen.

Om Morgenens sjunger hun blidelig,
Og vinker, og dandser saa sagtelig;
Alt meer hun mon vinke, og sjunge, og gaac,
Som Solen mon stige paa Himmelens Blaa.

Ved Middag hun sagtner den flygtige Dands,
Og peger alvorlig paa grønne Krands;
Men naar man vil favne den Møe saa væn,
Hun smiler, og sjunger, og flygter igjen.

Saa himmelff hun nynner ved Aftenstund;
Men fjernere, lettere svæver da hun,
Alt høyere monne hun stige og flye,
Og svinder mod Natten bag sorten Skye.

Hvo er vel den Pige i flagrende Skor,
Som dandser, og sjunger for hver Mand's Dor,
Som vinker forgjæves, og aabner sin Favn;
Mon Gaab ikke være den Pigeliks Navn?

D n s k e t.

[Efter Hagedorn.]

Kom, Skønne Søn af Skønneste Gudinde!
Hvis søde Myrther dufte overalt.
Lær mig den Kunst Ojenkjærlighed at vinde!
Den lette Kunst at elske veed jeg alt.

Og du, hvis Smil i Phyllis Blis mig blænder,
Cythere! kom lær hende Kjærlighed!
Den Kunst, at gjøre rasende, hun kjender,
Den lette Kunst, at elske, ei hun veed.

T a a r e n.

[Sonett.]

Formen blev af skjult Kraftharmonie,
 Væsnet strømmet ufeet fra det Høye,
 Mennesket op slog nyfæbte Dye:
 Men en Taare stod deri.
 Taaren faldt paa Jordens Blomsterstie,
 Blomsten maatte blegnende sig bøye,
 Mørk blev stedse Jorden for vor Dye,
 Skjøndt ei Taarer stod deri.
 Kom igjen du Trøst i soundne Dage!
 Milde Gudselskaare! kom igjen!
 Kom til din forladte ældre Ven!
 Morgenstyen saae han let bortdrage,
 Taagen blev, Skjøndt Taaren rullede hen,
 Det beklemte Hjerte er tilbage.

B r y l l u p p e t.

Romance.

[Ideen efter Bürger.]

Elisa stod, saa skøn, saa huld
I hvide Brudeklæder,
Og skuede saa længselfuld
Fra Havets nøgne Bredder.
"Min Brud! jeg kommer," Ludvig krev,
Med Spil og Sang og Kongebrev,
Trods Storm og vilden Bølge,
Til Altret dig at følge."

Men mørk var Himlen, Havet sort,
Og huult Orkaner brummed,
Og Bover flysede Bover bort,
Og Bred og Klippe skummed.

Den Vigelil ved Stranden gif,
Med Suk og taarefyldte Blik;
Men intet Soelsmil glimted,
Og ingen Vaad hun skimted.

"Gak hjem," saa lød den Moders Ord,
"Din Brudgom bliver borte,
Han ei til Havet sig betroer:
De Bølger er saa sorte."
"Af nei," hun klynkede, og blev,
Han kommer snart med Kongebrev,
Trods Storm og vilden Bølge,
Til Altret mig at følge."

Men Dag hensejndt, og Nat fremstod
Iført sit mørke Dække,
Paa Himlen ingen Stjerne gled,
Paa Havet ingen Snekke.
Med Suk og taarefyldte Blik
Den Vigelil fra Stranden gif.
Alt frembrød Midnatstunden!
Men Noe og Haab var founen.

Dog da dens Mulm udbredte sig,
 Saus Storm og Bølge hviled,
 Og Maanen glimtet underlig,
 Og røde Stjerner smilede.
 Og Klinken flirred, klik, klik, klik,
 Og Hængslet peeb, og Døren gif,
 Og kold og bleg, forvildet,
 Indtreen et Skyggebilled.

"Min Ludvig du! vær takket Gud!

Min Brudgom! men saa silde."

"Kom snart Elisa! kom min Brud!

End er det ei for silde:

Jeg kommer flur med Spil og Klang,
 Før Hanegal og Larkens Sang,
 Trods Storm og Død og Bølge
 Til Altret dig at følge."

Og nu han bort med Pigen foer,

Saa Dør og Hængsler flirred;

"Ak! Ludvig! ak! saa fort du gaaer,

Du stirrer saa forvirret!"

"Frygt ei min Brud! vi vandre fort,
 Vor Fod er let, vor Bei er kort,
 Først vi til Allet ile!
 Og saa vi gaae til Hvile."

Og hurtig, hurtig, fort, fort, fort,
 Svandt Mark og Træer og Stæder,
 Fra Bye til Bye hun svæved bort,
 I hvide Brudeklæder.

"Du er saa kold, saa vaad, saa bleg."
 "Ja Brud! den Seng hvorfra jeg steg,
 Hvor blaa de Volfre lege,
 Kan rødest Kinder blege."

Nu kom de til en Kirkegaard;
 Den Digelis blev bange:
 I Maanestien de Manders Chor
 Qvad rødsselfulde Sange.

"Ak! Ludvig! sig hvad sjunge de
 Saa underlig blandt Gravene?"
 "Min Brud! vær ikke bange!
 De sjunge Brudesange."

"Å! Ludvig! sig hvi grave de
I dyben Muld hifnede?"

"Frygt ei, frygt ei, min Elskede!

En Brudsfeng de rede:

Den redest ei med Fjær og Duun;

Men den er rolig, den er suun;

Der Tordnen os ei vækker,

Der Lynet os ei skrækker."

Og hurtig, hurtig, fort, fort, fort;

Ved Kirkens Dør de standsed;

Den var opløst, beklædt med Sort,

De Kander sang og dansed.

Og Orglet brummed som til Liig:

"Å! Ludvig! hør hvor frygtelig!"

"Min Brud! vær ikke bange!

Her spilles Brudsfange."

Nu Kirkedøren raskede,

Til Altret de henfore,

Ved Hakkelfin de knalede,

Og Trostahseeden svore,

Og Hanen goel, de Hander svandt,
Og Gryet kom, det Vigen fandt
Henslumret og aleene,
Bed Altrets Marmorstene.

Paa nøgne Strandbred Ludvig laae
I Dødens stille Slummer.
I fælleds Grav, i fælleds Røe
De glemme Livets Kummer.
Blidt Mattens Stjerner smile ned
Ell blomsterklædte Hvilested;
Kun Philomeles Trille
Afbryder Gravens Stille.

B r u d e n.

[Skrevet da jeg skulde studere Jura.]

I Lunden bag Hækken en Vige jeg saae,
De Lokker var lyse, de Dyne var blaa,
Og Barmen, saa meget som jeg kunde see,
Var tifold saa hvid, som den hvideste Sne.

Som Lillen malet af Morgenens Glød,
Saa blomstrede Kinden halv hvid og halv rød,
Med klaren Solstemme sang Pigen saa huld,
Og holdt udi Haanden en Eiter af Guld.

O! du Pieride! o! Helicon's Møe!
O himmelske Lod ved dit Hjerte at døe,"

Saa sang jeg, og vilde alt ile diiden,
Da greb mig i flagrende Loffer en Ven.

Den Ven var Fornuften vor gamle Papa,
Han tog mig ved Haaret og trak mig derfra,
Mens ofte til Hækken tilbage jeg saae,
Med Finger paa Næsen han talede saa:

"Son! vogt dig, kom ei Pteriden for nær;
Kun Hunger og Sang hendes Ejendom er;
Af fligt Frierie kommer Intet meer ud,
Jeg derfor har valgt dig en anden til Brud."

Og fremtrin af Buxten en gammel Moerkil
Med tusinde Rynker, og tør som en ---
Kun Prosa jeg læste i Ansigtets Træk,
Og Munden var tandløs; men virksom og fjæk.

De Fingre var krumme, og Øynene randt,
Dog Guldet hun fatted og øynede grant;
I Ungdommens Dage hun havde havt Stær,
Og Haanden var krummet af Bægtssaal og Sværd.

Justitia var det til Brud man mig bød,
 Fornuften befalede, og Sonnen -- adlød:
 Med Suk da Madammen min Haand jeg forskrev;
 Men Hjertet hos Pigen bag Hækken dog blev.

Til — s D y n e.

Banded vild i Østerlande
 Hyrden paa den vide Ørk,
 Maatte han saa eene stande
 Ubi Natten kold og mørk;
 Tumledes blandt Klipper vilde
 Havets Søn paa Bølgen blaa;
 Begge tit i Nattens Stille
 Tvende lyse Stjerner saae.
 Det var Leda's Søner blide,
 Stedse samlet de fremskride:
 Manden, som forvildet sig,
 Ledet de saa broderlig.

Tvende Stjerner jeg og sender,
 Himlens dunkle er mod dem;
 Ukylds Funke i dem brænder,
 Haabets Glimt jeg seer i dem.
 Lad mig længe nok da vanke
 Gensom i den vide Ør!
 Lad mig paa den brustne Planke
 Tumles vild ad Bølgen mørk!
 Maatte jeg kun evigt stue,
 Elskte Stjerner! eders Lue!
 Blev min Nat, i Ør paa Hav,
 Lys og blid indtil min Grav.

Korsridderen.

"Sadt op min Ganger, slib mit Sværd!
 Gaf Dreng! hent Morderlandsen!
 Thi myrde vil jeg Hedninger,
 Og vinde Heltekrandsen."
 Saa Fyrsten bød, og rusted sig
 Med sorten Harnisk frygtelig,
 Paa Gangeren sig svinged,
 Og Sværd og Landse klinged.

Ved Siden reed Vasaller fem,
 Med Rustninger ildrøde,
 Og røde Hingste bare dem;
 De Fyrstens Bink adløde.
 Med Huj- og Hurra-Raab til Mord,
 De gjennem Tyrkens Lande foer,
 Og brændte, røved, sloge,
 I hvor de saa hendroge.

En Dag de kom ved Morgengrye
 Til en Nomadehorde,
 Som fredelig fra Bye til Bye
 Omdrog med sine Hjorde.
 Med Hurraffrig og vilde Naab
 Fremstyrked Fyrsten med sin Høh,
 De Hyrder faldt til Fode:
 "O! Naade, Christne! Naade!"

Da kom en Mand, med Brynie hvid,
 Paa hviden Ganger sad han,
 Af Afsyn var han god og blid,
 Og for de Arme bad han:
 "O skaan! de værgeløse er,
 O skaan! de er jo Mennesker!"
 Men de Vasaller brummed,
 Og hviden Mand forstummed.

"Hug ned, hug ned!" lod Fyrstens Ord,
 Til Helvede de stunde,
 De ei den Herre Christum troer,
 Hug ned de Hedninghunde!"

Og Sværdet hvined Hug paa Hug,
Blandt Hurraraab og Dødningsuf,
Og videre de sprengte,
Med Støv og Blod bestænkte.

En feiderustet Tyrkehær
Dem derpaa kom imøde,
Og rædsomt flirred Sværd mod Sværd,
Og Døde faldt paa Døde.
Tilfaldt de Muselmændene veeg,
Udmattede af blodig Leeg;
Men saaret og bedøvet
Laae Fyrsten strakt i Støvet.

Det Pantser tynged vældelig,
Han mægted ei opstige,
Da saae han nogen nærme sig;
Det var en Tyrkepige.
"Du bløder, flemme Christenmand!
Og jeg dig ikke hade kan,
Din Gud di maa tilgive;
Men jeg vil dig oplive."

Og reiste hun ham medynksfuld,
 Forbandt ham hvor han blødt;
 Dog mens hun pleied ham saa huld,
 Hans Øye hendes mødte;
 Flur brændte han af ureen Lyst,
 Og knuged Pigen til sit Bryst;
 Hun styrted ham til Gode:
 "O! Naade, Christmand! Naade!"

Da kom den blide Mand igjen
 Paa Gangeren hin hvide;
 "Vær ikke utaknemlig Ven!
 Jeg varsler dig itide;
 Hvis ei du hører Ustylds Bøn,
 Da venter dig retsærdig Løn."
 Men de Vasaller brummed,
 Og hviden Mand forstummed.
 "Gaf fromme Nar! lod Kystens Ord,
 Det er en Hedningavinde,
 Hun ei den Herre Christum troer,
 Man synder ei ved hende."

Og Vigen vred sig i hans Arm:
 "Forbarm dig Christmand! o! forbarm!"

Men kraftløs hun hensegnet,
 Og -- Ustyldsblomsten blegnet.

Og fort med Huj og Hurra-Naab
 De Riddere fremdroge,
 Og hvor den kom, den vilde Hob,
 De brændte, røved, fløge.

Alt Mattens Stjerner tindrede,
 Da kom de just til en Moskee,
 Hvor Børn og Kvinder sad'e
 Andægtigen og bade.

"Rov, brænd og myrd!" lod Fyrstens Ord,
 Til Helvede de stunde,
 De ei den Herre Christum troer
 Myrd, brænd de Hedninghunde."

Vasallerne adløde ham;
 Dog pludselig blev Armen lam,
 Og Sværdene ei rammed,
 Og Faklerne ei flammed.

Ei længer tindred Stjernerne;

Men Skyerne blev røde,

Forgjæves Fyrsten hujede,

Hver Lyd paa Læben døde;

Og Ridderen med Brynien hvid,

Men ikke længer huld og blid,

Fremsoer saa mørk og kummel

Med rødselsfulde Tummel.

"For tredie Gang jeg møder dig;

Men varsler ikke mere.

Paa Ustylds Grav, paa Brødres Liig

Du Gudheds Gud vil ære;

Vanslægtede Naturens Son!

Du veed din Daad, modtag din Lon!

Din Gud har fældet Dommen,

Nu er dens Time kommen."

Og flux med Huj: og Hurra: Raab

Kom Mattens Kander blege,

Forgjæves Fyrsten og hans Hob

For Hevnens Kander vege.

Hin hvide Mand en Demon blev,
 Som Hjertet af hans Liv udrev;
 Og end ved Midnatstide
 Han mon det sonderlide.

* * *

Saa rædsom en Historie
 Jeg ikke har oplevet;
 Jeg fandt den i en Krønike,
 Ved Siden stod der skrevet:
 "I Fyrsten see -- Tyrannerne,
 Vasallerne er Sandserne,
 Og kan den hvide Herre
 Samvittigheden være."

De hemmelige Bygmestere.

Ἐκαστος βλέπω, πῶς ἐποικοδομεῖ!

Paulus.

Hvo bygger i Løndom ved Dag og ved Nat
Paa Borgens de øde Ruiner?

Hvo reiser i Stilhed, hvad Stormen saa brat
Medstyrter, naar fiendlig den hviner?

Hvad kaldes den Borg, usynlig og stor,
Som aldrig fuldendtes paa viden Jord?

En Søyle staaer hist, og en Søyle staaer her;
Men Taget er aabent, og Muren af Leer.

Hvo er vel den Herre, som hemmelig gaaer
Paa Jorden fra Hytte til Hytte,

Som fredløs maa skjule de flygtende Sper,
Og sjælden til Stav sig kan stytte?

Af Vorgen mægtige Kjender ham drev,
De Muren styrtes de Taget nedrev,
Og Flygtningen gænger paa Veien saa trang,
Ham Kjender forfølge paa mæisomme Gang.

Hvad kaldes den Herres Hushvænde saa tro,
Udsprede paa Kloden saa vide?
Med Sværd og med Pantser i Lyndom de gaae,
Og stedse med Kjenderne stride;
De bygge paa Vorgen ved Nat, ved Dag,
De bøde paa Muur, de bøde paa Tag;
Til Bygningen synker for Stormene hen;
Men Svændene trolig den reise igjen.

Hil Eder! o! Svænde, saa bolde, saa tro,
Som hemmelig bygge og stræbe,
Jeg Eder ei kjendte, jeg Eder ei saae,
Ei nævned med vanhellig Læbe.
Dog veed jeg, at Eders Samfund bestaaer,
Det breder sig over den mørke Jord;
Og gjerne jeg tro rakte Haanden Jer hen,
Og kæmped, og bygged paa Vorgen igjen.

T r o e n.

[Sonett.]

Stig mig du, som sender Kjærlighed!

Hvad gjør Elskende saa lykkelige?

Hvi kan deres Mand saa modig stige

Over Jorden og dens Usselhed?

Hvi kan de med rolig Sjælefred

Høre tryk hvad Kvinds Læber sige,

Troe sig store, mægtige, og rige,

Skjondt de selv dog modsat Sandhed veed?

-- O! vor Viden nytter ingensinde:

Troe gjør salig, som der skrevet staaer,

Og ved Pigens Hjerter -- Alt man troer.

Viðste jeg du elsked mig, Selinde!

Var jeg rig og mægtig, god og stor;

Thi jeg troede, -- troede Alt i Blinde.

Helbredelsen.

En Kriger kom fra blodbestænkte Hede,
Og vanked ene ved oprørte Strand,
Hvor fraadende de stolte Vølger strede,
Og rullede og forgik paa hviden Sand.

Han saae med Lyst paa Oceanets Strømme,
Og Klippens Høyde i det dybe Hav,
Og agnede alt udi sin Stoitheds Drømme
Hvor Rygtet skulde svæve om hans Grav.

Med Selvtillid han op mod Fjeldet stueb,
Som gjemte Isen høyt i Skyerne;
"Saa stod du i Aarhundreder og trued,
Saa truer Kampen gjennem Seklerne."

Da saae han just en liden Dreng, som standed
Med Stav i Haand paa Havets nøgne Bred,
Og maled tusind Billeder i Sandet,
Lod dem forgaae, og smilede derved.

"See! raabte Drengen, her mit Navn jeg sætter,
Her tegner jeg mig mangent herligt Huus;
Men Bølgen kommer og mit Navn udletter,
Og Huset svinder bort i flygtigt Gruus."

Mørk hørte Kampen det, og faldt i Tanker,
Og sured Jorden dybt med blodigt Sværd;
Men Bølgen rullede over Breddens Skrænter,
Og Blod og Sure var der ikke meer.

"Ha! raabte han, er det vort Eftermæle?
Hvor blev du af min store skønne Drøm?
Kan selv ei blodig Daad paa Jorden dvæle?
Maa Alt udslættes brat af Tidens Strøm?"

Og Barnet saae hans Ansigt, og blev bange;
"Du er vist syg, du store, mørke Mand!

Vil du ind i min Faders Hytte gange!
Han er saa klog, han dig helbrede kan."

Og taus og grublende han lod sig lede
Til Hytten, uden selv at vide det;
Men neppe monne han i Hytten træde,
Før han om Hjertet blev saa fro, saa let.

En Olding gik ham smilende imøde,
I Stuen hilsed ham en Møe saa ven;
Og Pigens Kinder blev saa yndig røde,
Og Gubben gav ham Haand saa ærligen.

Han satte sig hos gamle Mand fortrolig,
Hans Øye ei den Vigellil forlod;
Og Gubben talede saa viis, saa rolig,
I Pigens Nafyn Ufkyld malet stod.

Og Kæmpen Sværdet hen i Krogen satte,
Og aldrig meer han farved det med Blod.
Han voved taus den Piges Haand at fatte,
Og Møen blussede, og hans Blik forstod.

Og Oldingen gav ham den elskte Pige,
Og Rømpen glemte blodig Baabenlarm,
Han monne aldrig efter mere hige:
Hans Alt laae indenfor den Huldes Arm.

Og liden Dreng han favned i sin Glæde,
Og klapped ham taknemmelig paa Kind;
"Jeg saae dig hvor de stolte Vølger strede,
Skytsengel! Du har ledet mig herind.

Saa jeg var syg, men nu er jeg helbredet,
Uergjærrigheden tier i mit Bryst;
En Engel har mig fra Valpadsen ledet
Til Kjærligheds og Fredens stille Ryst.

Lad Hvo der vil, sit Eftermæle sætte
Paa Jorden blodig uudslettelig;
Mit Navn maa gjerne Tidens Strom udslette;
Jeg har dog levet, -- levet lykkelig."

B u g g e s a n g.

[Tillegnet Frue H. E*****.]

Könnte die Menschheit nicht selber sich machen zu sich
selber, so wäre sie eben kein lebendiges Leben.

Fichte.

Fred med din lykkelige Hvile,
Fred, Spæde! med din Morgenblund!
I Drømme Engle til dig smile!
Du see dem i din Uffrydsstund!
Og kan i Buggen du fornemme
En Eliabnens Nøst i Sangens Lyd,
Da viid, det er en Moderstemme,
Som nynner blidt din Fremtids Fryd.

Af Intet, Spæde! er du vorden
 En Spire til et Menneske,
 Det første, Skønneste paa Jorden,
 Guddommens eget Billede;
 En herlig Gave er dig givet,
 Bevidstløs fro du nyder den:
 Paa Jordens Kreds dens Navn er -- Livet,
 Men Evighed i Himmelen.

Snart skal du Livets Gode kjende,
 Og Jordens store Under see,
 See Lamperne foroven brande,
 See Alt hernede -- levende.
 Og hver en Skabning dig skal møde,
 Som Adam i hans Paradis,
 Og saligt skal dit Hjerte gløde,
 Som hans, og vidne: Gud var vilk.

Dog ei som han skal du fremtræde
 Alene paa den dunkle Jord,
 Som han ei om en Slægtning lede;
 I tusind Brødres Kreds du staaer.

Men Paradiset er ei mere,
 Det svandt med vor Uskyldighed,
 Og du skal mange Byrder bære,
 Og nyde i dit Ansigts Sved.

Ja Engelen med Sværdets Flamme
 End for vort tabte Eden staaer,
 Og gjennem megen Nød og Sammer
 Først Veien til det Bedre gaaer;
 Dog skal du ei paa den forsage,
 Men modig rydde Tidslerne,
 Og saae, og vente Høstens Dage,
 Og vente Rundskabsfrugterne.

Og har du kun et aabent Øye,
 Og følsomt Hjerte i dit Bryst,
 Og kan du see det Skjønne, Høye,
 Og hører du Naturens Røst;
 Da er du god, og du skal vandre
 Tilfreds og glad den tunge Gang,
 I Fred med Gud, dig selv, og Andre,
 Og værdig første Skabnings Rang,

Og kraftfuld skal din Haand opbygge
Dig selv et Paradiis paa ny,
Hvor under Kundskabstræets Skygge
Du viis og god og from kan tye;
Og Livets Træ nyt Lov skal slyde,
Og række gyldne Frugt dig hen,
Og du skal Frugterne afbryde,
Og juble, -- leve evigen.

B o r g e n.

[Winter 1807.]

Blandt taarnede Buer,
Blandt Viffer, nedssunkne af Velde,
Hvor Hvalvingen truer
At styrte, og knuse sin Vælde,
Hvor iislagte Grave, hvor snekrandske Vold
End vidne om stridbare Old.

Blandt stolte Ruiner
Af Fædres høit kneisende Haller,
Hvor Stormen nu hviner,
Og Ravnen sin Vugle henkalder;
Hvor Matuglen hyler, hvor Vandernes Dands
Opklares i af Blodmaanens Glands.

Hvor graanende Bøge,
 Hvor nøgne bedagede Ege
 Med Stormene spøge,
 Og knarke i rædsomme Lege,
 Hvor Vandreren bærer paa eensomme Stie,
 Og gyser -- og iler forbi.

Blandt Støvet, som dækker
 O! Oldtid, din Urne, din Hæder,
 Blandt Muld, som opvækker
 Sød Tanken, o! Fædre, om Eder;
 Did vinked Camøenen med Taarer sin Ven,
 Og rakte ham Citheren hen.

"O! hellige Steder!
 O! bittere -- livsalige Minder!
 Hvi svolner ved Eder
 Min Barm, fjendt en Taare nedrinder."
 Saa sang jeg med Vemod og Hællen gjenklang,
 Med underfulde Dron af min Sang.

Taus lytted jeg længe,
 Og stirred, og steinte saa sagte
 De klynkende Strænge;
 -- Kun skurrende Mislyd de vakte --
 Da saae jeg bag Muren en varslende Haand,
 Og Eitheren sank af min Haand.

Jeg skued, o! Under!
 En blegnende Olding jeg skued,
 Blod randt af hans Bunder,
 Halvbristende Dyet end lued:
 Ved Foden laae Hjelmene med Kobberne Skjold,
 Sølvloffen var Vindenes Vold.

Til Sværdet han læned
 De aldrende kraftfulde Lænder,
 Mod Havet han peged,
 Og knytted de truende Hænder;
 Nu hæved han Blikket, og Liigmaanens Skin
 Traf Taaren paa Oldingens Kind.

Dumpe runged en Stemme
Mig huult som fra Graven imøde:

"Kan Sønerne glemme

At Faderens Bunder end bløde?

Grib Sværdet! og hævn mig! og Niddingen knus!

Og seir -- eller døe paa mit Gruus!"

K r i g e r e n.

[Sommer 1808.]

Nichtswürdig ist die Nation, die nicht
Ihr Alles freudig setzt an ihre Ehre.

Schiller.

Hvi funkler Herthas Dal saa rød
I Aftensolens Glød?

Hvi hæver Manden Blikket vild
Saa længselsfuld mod Baumnens Ild,
Og snyser -- Død?

Hvi hylr. Navnen frygtelig?
Den venter Stiemand's Liig.

Hvi toner Bragas Harpelyd
Ei mere stille Fryd?

Hvi blegner Frey! din Blomsterkrands
I Lyn og kolde Rødselglands
Af flebne Spyd?

Brynhildur fra Guldhallen steg,
Hun ætter blodig Leeg.

Hvi kruses saa ved Stormens Brag
Ildfarvet Danerflag?
Hvi buldrer Egir fraadende?
Hvi hvæsser Helten rusten Lee
Til Høstens Dag?
Det gjelder Orlogsfærd, ei Svlig,
Det gjelder, Havtrold! dig.

See Odins Rømpesye, see!
Det lukker sig med Bee!
See Gubben fra den friske Grav
Henpeger paa det skumle Hav,
Og stammer: Bee!
Skjælv Albion! er Hævnen seen,
Gys -- tifold gys for den!

Der er en Guddom i vor Nord,
Hans Navn er Asathor,
Han slynger Dødsbud i sin Haand,

Og i den danske Krigers Hand
 Den Gudsdom boer;
 Han knuser Jettens Vandeskål
 Og leer ad Næles Tal.

Ei Dværgedolk var Kæmpens Sværd
 I ærlig Ledingsfærd;
 Kun nordisk Kraft var Nordens Skjold;
 End Kæmpens Søn, som Kæmpen, hold
 Staaer mod hver Hær,
 Og Retfærd i hver Ynglings Arm
 Medstyrter den med Harm.

Thi Havmand! kom, lad ærlig Dyst
 Udsone Danens Bryst!
 Kom Havmand! kom, og giftig Flod
 Af Svædespotens sorte Blod
 Paa Gessons Kyst
 Nords tabte Fred gjenkalde skal,
 Og Fryd ved Sjendens Fald.

Den talende Fugl.

[Skrevet i December Maaned 1810 da Orlogsskibet
Phoenix løb af Stabelen.]

Kæmpernes Sønner i Nord!

Hører hvad Fuglen paa Volgen mon sjunge!

Hør hvad den quæder med varslende Tunge!

Hører, og fatter, og troer!

Tider er rundne,

Stjerner har lyst, og er soundne,

Slægter har blomstret, er visnet igjen,

Glier var -- og sank hen,

Kraften kun lever,

Kraften er Fuglen, som svæver

Ekjult som en Rand over Graven saa stor,

Over den natlige Jord.

Evigen svinger
Fuglen de hellige Vinger;
Den er en Phoenix med gyldene Fjær,
Tryk er det Land, hvor den er.

Helte sig hæved
Stoltelig hvor den fremsvæved,
Hellas! dit Banner den hvilede paa,
Roma i Ornen den saae.

Atter den flyede,
Og til sit Næde gjentyede:
Den var en Gisfugl, saa herlig og stor,
Havde sit Hjem udi Nord.

Kæmper fremginge
Drabelig under dens Vinge,
Kæmpernes Rygte saa viden bortfløy,
Kæmperne selv sank i Høy.

Kamp var forgjættet,
Fædrene Høye udslættet,

Nordboens Sværd laae forrustet i Krog,
Uven i Matten det tog.

Fugl fløj foroven;
Men nu nedgled den paa Boven,
Vorded en Svæfugl saa herlig og stor,
Kalder sig Phoenix i Nord.

Helte sig reise,
Havets Blodbanner de heise,
Fuglen udbreder alt Vingen saa hvid,
Sjunger om kommende Tid:

"Tider skal rinde,
Stjerner skal lyse, og -- svinde,
Slægter skal blomstre, og atter døe hen;
Danien stande igjen.

Kraften skal leve,
Og trinde om Danien svæve,
Stolt som en Phoenix med gyldene Fjær,
Tryk er det Land hvor den er."

Til Fædrelandet.

[Den 1ste Jan. 1811.]

Et nyfødt Tidens Barn huldfuld smiler
For første Gang med Engleblis;
Det blidelig endnu i Buggen hviler;
Men Moderen saa kummerfuld bortgik.
Hun gik til sine Mødres kolde Grave,
At skjule sig blandt dem i Fortids Skjød;
Dog hun tilbageled en herlig Gave,
En Dige har hun i sin Dødsstund født.
Hun var den arme Moders Haab i Livet,
Imens hun gik den sorgelige Gang;
Ehi Naret var en Aabenbaring givet
Til salig Trøst i egen Nød og Trang:

Med Smerte skulde det et Foster føde,
 Et andet Nar, saa herligt lykkeligt,
 Som skulde bringe Danmarks Morgenrøde
 Tilbage med hver Danneborgers Pligt.
 Oprinde skulde der en gylde Alder,
 Hin Fredegodes sunde Tider lig,
 Dem Danmarks Genius tilbagekalder,
 Naar Danmarks Kæmper atter reise sig.
 Ei monne Kampelivet sig begrave
 I Kædres Høje under sorten Muld;
 Der staaer endnu en Blomst i Herthas Have,
 Saa fjon, saa duftende, saa underfuld;
 Og Blomsten gammelt Dannesind sig kalder,
 Vel stundom den sit Hoved bøje kan,
 Men aldrig ganske den til Jorden falder,
 Saalænge Helte staae ved Danas Strand.
 Og Held os! Blomsten høit sit Hoved haver;
 Thi Danmarks Helte er ei slumret hen,
 Og manges Søn af døde Kæmper lever,
 Som Tidens Guld fremdrage kan igjen.
 Det er ei rødt Metal, som Jorden skjuler,
 Og Menneskene daarligt drage frem,

Selv kaldende fra Underverdens Huler
Tyrannen, som behersker dem.

Da Tidens Guld i Norden herlig lyste,
Var Nordens Sønner Guldets Lænker ei;
For Fredens Priis de gik i Kampedyfte,
Metallet laae urørt paa aabne Vei;
Og Freden dem sit gyldne Horn henraakte,
Det var ei fyldt med Viin, og Balsmuesaft,
Dets ydre Glands de menne kjæk foragte,
Og Fredens Mjød ei dræbte Heltens Kraft.
Og Barmet legede med Hjelm og Landse,
Og Styrkens Skjold den Spædes Bugge var,
Og Qvinden fletted Laurbær: Gege-Krandse,
Og Manden dem i sølvgraa Løkker bar.

Det var den Fredegodes gyldne Alder,
Den svandt -- men ei for evig den bortsvandt,
Paa ny vor Skysaand den tilbagefalder;
Ehi end ei Nordens Kæmpeblod bortrandt.
I mangan Edlings Aarer det end vinder,
Som Fædrene for Freden vil de staae,
Som Fædrene tilsidst de Seiren vinder,
Og hæderfuldt ved faldne Hjender staae.

Et blot den Fjende, som Sværdet slynger
 Mod Nordens Bryst og Nordens Heltedrynger;
 Men selv hver Fjende frygtelig og stor,
 Som lumskelig midt blandt os boer;
 Uhyret, som kun efter Guldet higer,
 Men ei Gulddaldren kjender, falde først?
 Først styrte Eumoniden som opstiger
 Fra Aetæron den fule Vindingetøst,
 Først hendes slangesmykte Søstre falde!
 Vellysten, med forgiftet Myrthegegn,
 Og Overdaad, vi fra Afgrunden kalde,
 Hin Benrad, skjult i Purpurklædningen;
 Og deres følgesvend, hin Dødens Broder,
 Den dørste Sjælesjovn, fra Dybet sendt,
 At døse Sønerne, mens gamle Møder
 Staaer eene, og seer Dødsen mod sig vendt.
 De falde først, vor Nordens nye Fjender,
 Som inden Nordens Grændser ruste sig?
 Først da med Kampkraft sig Helten vender
 Mod fremmed Overmod, mod fremmed Svig.
 Og da skal hver en Fredesforskytter vige,
 Da har vi fundet Tidens svundne Guld;

Da skal hun blomstre skönt den unge Pige,
 Som end i Buggen smiler englehuld.
 Da opfyldt Nabenbaringen er vorden,
 Som trøstet Moderen, som trøster Norden,
 Da er den opfyldt -- Danmark lykkelig.
 Og Pigen skal i Herthas Hauge finde
 Hin Blomst, som aldrig, aldrig vil forsvinde,
 Og hun skal pleie den saa blidelig;
 Og til en kraftfuld Mand hun sig skal klynge,
 Og elskovsfulde Arme om ham slynge;
 Sjælsstyrke vorder Heltens Navn.
 Og Pigen skal os stærke Sønner føde;
 Og Fædreland! i lyse Morgenrøde
 Du hvile skal i Fredens Favn.

Beddestriden.

Natura fierit laudabile carmen, an arte qvæ-
situm est.

Horatz.

En Vandrer standsed modig paa sin Bei,
Og hviled sig ved mosbegroede Kilde;
Kun Legemet var modigt, Anden ei,
Og Slummeren ham ei omslynge vilde.
Men Dret vandred om i viden Dal,
Og søgte stille Fryd i Hvilestunden;
Og Dret lytted til Sølobækkens Fald,
Og til den kjælne Fuglesang i Lunden.
Da saae han tvende Børn i Dalen gaae,
De samled Blomster saa omhyggelige,
Det eene ikke til det andet saae,
Det var en liden Dreng, og liden Pige.

Og streng alvorlig Drengen stille stod,
 Og satte sine Blomster smukt i Orden,
 Og naar de ei hans skarpe Blik anstod,
 Han kasted dem foragtelig paa Jorden.
 Men Vigen sværmed munter hist og her,
 Og samlede Dalens Blomster, som de fandtes,
 Skovtillier, vilde Roser, Vindekjær,
 Og underlig de tusind Farver blandtes.
 Og smilende hun hopped, nynnede;
 Men Drengen saae paa sine taus og stille,
 Og nu de til hverandre ilede,
 Hver sine Blomster helst berømme vilde.
 Da opstod der en lille barnlig Strid:
 Den Ene viged ikke for den Anden,
 Kold Drengen taled, Vigen sværmed blid,
 Og begge nærmed sig til Vandringsmanden.
 "Du være Voldgiftsmand imellem os!
 Var Drengens Ord. Du prise eller laste!
 Døm hvilken Blomsterbush fortjener Roes,
 Og hvilken du vil raade at bortkaste!
 Jeg har et øvet Blik, mit Navn er Kunst,
 Jeg ledede med Flid, og prøved nøie,

Og mangen Gang jeg ordnede omsonst,
 Til endelig det takkedes mit Dye.
 Jeg sværmer ikke regellos omkring,
 Og søger Planter spraglede og vilde;
 At plukke Blomster er en ringe Ting,
 Men vanføeligt, at ordne og adskille.
 Oplede døde Stof, det kan Enhver,
 Men Kunstens Bliv kun Stoffet kan oplive,
 At samle Farver Haaandens Arbeid er,
 Men Haandens -- Farverne sin Plads at give.
 Betragt, o Vandrer! disse Blomster smaa,
 Og dem, om Dyet mindste Hindring møder;
 Om Farverne ei gradviis blandet staae,
 Og om en eeneste mod Nøglen støder."

Han havde udtalt; Nigen nærmed sig,
 Og sine Blomster Vandreren henrakte,
 Blyfærdig smilede hun, og blidelig
 Hun bøjede sig, og nynnede vint og sagte:

"Kjend ogsaa mig! mit Navn er Phantasie,
 Jeg hopper dristig over Dal og Høje,
 Og bryder sorgløs Blomsten paa min Stie,
 Og prøver den ei først med Rjøberøye.

Jeg kjender ikke strenge Formlers Evang,
 Og ængstelig jeg ei ved Valget bærer;
 For mig er Kunstens enge Kreds for trang,
 Nei fri og fro og flygtig jeg omsvæver.
 Jeg søger ei med kolde Grandserblik;
 Et ømt og følsomt Hjerter kun mig leder,
 Og liden Markblomst ei jeg forbigik,
 Fordi den sig ei efter Regler klæder.
 For mig er kun Naturen skøn og stor,
 Og vilde jeg sværmer i Naturens Rige,
 Og medens frygtløs Kunst paa Eletten staaer,
 Jeg monne mange et Tryllebjerg bestige.
 Og mangen Underblomst jeg finder der
 Som Kunsten kjender ei, og ikke skatter,
 Men tit hovmodigen han mig udleer,
 Fordi hans Næmme ei mit Villed fatter."

Hun taug. - Den Vandrer saae paa Blomsterne,
 Og derpaa saa til Børnene han taled:

"Herlige Kunst du ordned Farverne
 Saa skønt og rigtigt, som de var afmalet,
 For Dyet og Korstanden skønt det er,
 At see hvor viis du Stoffet Former giver,

For Dyet og Forstanden har det Værd;
 Men Hjertet, af! ja Hjertet -- holdt dog bliver.
 Og du, o hulde søde Phantasi!
 Jeg dine vilde Blomster ei foragter,
 En blandet Bellugt skjuler sig deri,
 Og Hjertet frydes, naar jeg dem betragter;
 Ja Dyet selv du lønlig trylle kan;
 Thi Dyet du igjennem Hjertet vinder;
 Men af! den ædle ordnende Forstand
 I dine vilde Farver -- Intet finder."

Mismodig stod de Smaabørn, sørgelig
 De lod en fælleds barnlig Taare rinde;
 Men Pigen hvidsked: Broder! kom med mig!
 Og vi skal vist den stemme Dommer vinde.
 Og Arm i Arm de gik fortroligen,
 Og bandt en Krands af Blomster med hinanden,
 Og Arm i Arm de nærmed sig igjen,
 Og rakte Krandsen hen til Vandringsmanden.
 Nu glad taknemmelig han den modtog,
 Og Dyet smilende paa Krandsen hviled,
 Fornuften hylde -- Hjertet henrykt slog,
 Og fro og quæget Vandrerer bortiled.

O hulde Kunst! o søde Phantasie!
 Gaae evig Arm i Arm troe med hverandre;
 Befrands hver modig Jordboe paa hans Stie!
 Og quæget skal han fra sin Hvile vandre.

K r æ f t e r n e .

[Til Selinde.]

To Kræfter styre Kloden i dens Væ,
Og har dens Vane Grændser sat;
Den Ene driver den mod Solens Lue,
Den Anden fjernt i Himmelrummets Nat.

Og broderlig afvevler Vinter, Sommer
Det ene som det andet Aar,
Til engang Jordens store Time kommer,
Og bringer Jordens Sønner evig Vaar.

To Kræfter, Nige! i min Varm og hvile,
En mod din Skjønhed styrer mine Fjed,
En Anden byder mig langt fra dig ile,
Og den er Pligt; men hin er Kjærlighed.

Saa vandrer jeg i evig Cirkelsbue,
 Ei fjernt fra dig; men af! ei heller nær;
 Snart seer jeg dig, snart kan jeg dig ei sene,
 Og i mit Bryst snart Vaar, snart Vinter er.

Dog er jeg fro, Selinde! evig Sommer
 Blev ikke arme Dødeliges Lod;
 Tilfjædt jo og min store Time kommer,
 Og bag ved Graven rinder ingen Graad.

Den unge Harpenspiller.

Ein Verhängniß, dessen dunkle Gründe,
Wir vielleicht in bessern Welten sehn,
Findt für diese Welt ein reines Glück zu schön.

Wieland.

"Skjøn er du, Ungdoms goldne Tid!
Mens Haabet luor, Kraften stiger,
Som Hjens Straale lys og blid
Du stolt mod Middagshanden higer."
Saa quad ved Dagens Fødselsstund
En Yngling til de Sølvstrønge,
Mens Solen steg fra Havets Bund,
Og spredte Ild paa Baarens Enge.

"Lyksalig Sangens muntre Son!
Som fri gaaer i Naturens Rige,
Seer overalt den lige Skjøn,
Og lige tryllende hver Pige."

"Hæ! saa!" -- en liflig Stemme lød, --
 "Forhøi ved Harpens Klang vor Glæde!"
 Og huld, i Morgnens Purpurrod
 Saae Sangeren en Møe fremtræde.

Ved Siden gif en Riddersmand,
 Som Skyen mørk paa Mattens Bue,
 Den Vandreren forserde kan;
 Men klares op ved Maanens Lue.
 Og Ynglingen Guldharpen slog,
 Saae Pigen i det klare Dye;
 Og Riddersmanden Sæde tog
 Hos Møen blandt de lyse Høye.

Men ved hvert Greb, hvert Ord opsteeg
 Et Suk hos unge Harpenspiller,
 Forvirret er hans Strengeseeg,
 En Taare paa hans Kind nedtriller.
 Han veed det ei: men længselsfuld
 Han stammer fyrig Elskovs Klage.
 Hans Qvad er endt, -- dens Løn er Guld,
 Og Møe og Ridder gaar tilbage.

Mørk Ynglingen der monne staae,
Med Haanden paa oprørte Hjerte,
Forsvunden var dets Frihed, Roe,
Og Guld det haaned foldt hans Smerte;
Og blussende han kasted det,
Og fulgte fjernt den skønne Pige,
Ved Grye han gik saa fro, saa let,
Tungsendig saae han Solen stige.

Snart Sangeren til Borgen kom,
Dens Muur var stummel, som dens Ridder;
Der drømmende han vanker om,
Der paa en Steen ved Næl han sidder.
Og Solen sank i Volgens Skjød,
Han saae liig den sin Fryd hensegne,
Og Haabets Flugt, og Kraftens Død;
Men Nat gled over Baarens Egne.

Alt tindred mange Stjerner smaa,
Den Yngling sad hos Ridderborgen,
Ved Nat han monne Harpen slaae;
Han sad der til den lyse Morgen.

Men med dens første Straale foer
 My Kraft udi hans Sjæl tilbage,
 Fra Borg og Møe han iisom gaaer,
 Til fjerne Lande vil han drage.

"Ei klynke skal for gyldne Dør
 Forvorne Elskovs tomme Klager;
 Ei høyen Møe nedsmile tør
 Til stakkels fattig Harpenslager."
 Saa gaaer han om i fremmed Land,
 Bemodig er den Ynglings Stemme;
 Thi Vigen hos den Riddersmand
 Han aldrig -- aldrig kan forglemme.

Og blomstre Roser paa hans Stie,
 De minde ham om fordums Glæder,
 Tungsindig gaaer han dem forbi,
 Og stunddom dem med Taarer væder;
 Og blaaner ham en Mindefjær,
 I stakket Fryd han den afbryder,
 Afriper Bladene, -- og seer
 Hvor de i Lustens Strøm bortflyder.

Hans Qvad er sød, men sørgelig,
 De omme Moer til ham ile,
 See paa den Sanger blidelig;
 Men han kan aldrig mere smile.
 De Dage svinde, Har gaae hen,
 I Løndom fiedse Taaren rinder,
 Og tidlig ældes Ynglingen;
 Thi Glædens Blomst dør paa hans Rinder.

"Endnu een Gang jeg hende see!
 Og aldrig meer i Livets Dage."
 Han Harpen greb, og vandrede
 Mod mørken Ridderborg tilbage.
 -- Nat var det -- ingen Stjerne klar
 Det uveirsvangre Mulm oplyste;
 Men Borgen prægtig oplyst var,
 Og Sangeren det saae, -- og gyfte.

Han spurgte. "Her er Brudsfærd,"
 Lod Svaret, og den Arme blegned,
 Og mægted ei at spørge meer;
 Men taus til Harpens God nedsegned.

Paa Ridderborgen man ham bar;
Snart vakte han af Glædestummel,
Saae den Tilbedte; -- Brud hun var,
Brudgom var Ridderen saa skummel.

Han saae det, -- ingen Taare randt,
Nat Flammen i hans Blikke lued,
Et Smil paa blegen Læbe svandt,
Mens paa den Yndige han skued.
"O! -- had han -- tør til Strængens Klang
En stakkels, fattig Harpenslager
Istemme eders Brudesang,
Tør han paa ny i Nat uddrage?"

Og Bruden kjendte Sangeren
Fra Morgenrødens lyse Høye,
Hun hørte samme Qvad igjen,
Og vendte bort det vaade Øye.
Hans Sang var endt, -- og Harpen gled
Ud af hans Haand: end Strængen bæved,
Paa Brystet sank hans Hoved ned,
Og Nanden fri til Himlen svæved.

S t ø t t e n .

I et af hine sorgfri Øyeblikke,
Hvor Blomsten dufter Fryd, og kjendes ei,
Hvor skjulte Tidsler spæde Haand ei stikke,
Og Taaren møder Smilet paa sin Wei.

I et af hine søde Øyeblikke
Hvis korte Nydning føder varigt Savn,
Da vi er glad, tilfreds, og kjende ikke
Lykksalighed! dit tomme Troldomsnavn.

Da vandred jeg en hellig Aftentime,
Adskilde fra muntre Samfunds Børneleeg
Jeg hørte Høitidskloffen festlig time,
Og skjønne Ahnelser i Hjertet steeg.

Borttryllet fra Imin Legeverdens Skranke,
 Jeg voved mig til ubekjendte Dal:
 Dog videre bortiled flygtig Tanke,
 Og overalt stod Roser uden Tal.

Som nuntre Viel, der langt fra tætte Bosig,
 Fra Blomst til Blomst omflager tryk og glad,
 Nu stiger, synker, hviler sig fortrolig,
 Og drager Honning af hver Urt, hvert Blad.

Saa vanked jeg nu hid, nu did hendraget,
 Snart af en Sommerfugl, snart af et Bær,
 Og blev jeg stundom i mit Haab bedraget,
 Jeg stod ei sukkende og trøstløs der.

Tilfældt i sjerne Frastand Døet mødte
 En Gjenstand, som det aldrig mødte før;
 Jeg ilede did, og saae en Marmorstøtte,
 Stolt kneisende mod Skyens dunkle Slør.

At hellig Gysen barnligt Bryst sig hæved,
 Jeg mindedes hver Oldtids Heltedaad,

Og hver en Edlings Aand for Sjælen sværed,
Hvis Roes saa tit jeg nød med salig Graad.

"O! Støtte, raabte jeg, dit Marmor dækker
Vist Støvet af en Fædrelandets Ven,
Dit Jis om hendes Kæmpeart dog rækker
Hos varme Efterflægt -- Erindringen."

Saa knælende jeg i Begeistring taled,
Brat revet fort af Følelsernes Strøm;
Dog af! hvad Stort, hvad Skjönt paa Jord sig maaled
Tit syntes saa i tom Indbildnings Dram.

-- O Skjønne Ruus! o saligste blandt Dromme!
Forlad mig først ved Hjertets sidste Slag!
Da seer jeg Fryd selv gjennem Taarestrømme,
Og gjennem Midnatsumulmet -- lysen Dag. --

For kolde Grænde yttrede jeg Daare
Med Varme hine høye Følelser;
Dog hvor Blislingen møder hede Taare,
Han seer kun daarligt Sværmerie -- og leer.

Da jeg med Fryd hint Marmor ham afmaled,
Som hævede saa høyt min rørte Sjæl,
Han loe, og indsigtsfuldt mig saa tiltaled:
"Din Mindestotte er -- en Milepæl!"

De trende Børn.

I Kammeret støyer den liden Smaadrenge
Og banker saa saare paa Døre,
Det hele Huus lysler, og ganger i Seng,
Monne ei den liden Dreng høre.

Han banker ved Dag, og han banker ved Nat,
Haver aldrig Næst eller Hvile;
En skrøbelig Skodde for Døren er sat,
Den sprænge saa gjerne han vilde.

Paa Høyenloft sidde to Nigler smaa,
Saa livlige og saa blide,
Taalmodige stille de sidde maane,
Og see gjennem Ruden saa vide.

Naar liden Smaadrenge i sit Kammer er fro,
De Smaapiger smile saa saare;
Men naar han banker saa angstelig paa,
Da fælde de manges en Taare.

Og Pigerne græde ved Nat og ved Dag,
Naar liden Smaadrenge monne sukke;
Han banker, og bløder ved hvert et Slag;
Men Ingen vil hannem oplukke.

Og dette vil jeg sige for sand,
Han længe kan sukke og bløde;
Men naar han paa Døren ei banke kan,
Da haver han blødt sig til Døde.

Og dette vil jeg sige for sand,
De Smaapiger længe kan sidde:
Og smile og græde saa længe de kan,
Og see gjennem Ruden saa vide.

Men liden Smaadrenge de have saa kjær,
-- Thi Sødsfænde monne de være, --

Og naar han i Kammeret lever ei meer,
Ei heller de Søstre er mere.

Og dette kan jeg end sige for sand,
Naar livløs de trende er vorden:
Da styrter det hele Huus sammen paa Stand,
Og synker saa dybt under Jorden.

O! veedst du ikke den liden Drengs Navn,
Og hvad de to Smaapiger hedde,
Saa føled du aldrig Sorg eller Savn,
Og aldrig monne du græde.

Skjønhed og Ynde.

[Et Hjørbedigt.]

Nimium ne crede colori,
Alba ligustra cadunt, vaccinia nigra leguntur.
Virgil.

Tityrus og Meliboeus.

Meliboeus.

Tityrus! sig mig, hvi gaaer du saa sælsom
med Hjorden?

Snart som en halvgaaen Geed efter hoppens
de Smaakid,

Snart som et hoppende Rid hos de langsomme
Mødre;

Og i dit Nafsyn vexe saa hastig og ofte

Rynker og Smil, som paa Fuldmaanen, naar
der i Stormveir

Tusinde Smaaasfyer fare forbi den; Thi sig
 mig,
 Hvorfor maa Hjorden undgselde saa verlende
 Luner?

Tityrus

Undrer det dig? Meliboens! meer det mig
 undrer,
 Hvor du saa rolig og smilende, eene kan hvile
 Under den rastende Esp med din Havrestraas-
 fløyte,
 Liig den adstadige Gubbe, mens dine Gedder
 Langt fra græsse paa blomstrende Enghund. Du
 er dog
 Yngling som jeg, og har Ild i det elskende
 Hjerte.

Meliboens.

Derfor min Tityrus! derfor just sidder jeg
 eene
 Under den rastende Esp med min Havrestraas-
 fløyte.

Tryg gaaer min Hjord paa den blomstrende Eng-
 bund; thi Phylax
 Vogter den trolig mod Ulven. Derfor kan
 Hyrden,
 Henstrakt i Skyggen, drømme og sjunge sin
 Pige.
 Kjærligheden ynder det eensomme Krat, og
 Camoenen
 Leirer sig gjerne ved rissende Væld hos en
 Elsker.

Tityrus.

Nollige Hyrde! ei jeg din Nøe dig misunder.
 Sødere Nøe driver mig steds, som en Flygt-
 ning.
 Snart i den brændende Sol, snart i kjølige
 Grotte.
 Hvor kan den fyrige Elsker, langt fra sin Pige,
 Dvale urørlig paa eet Sted? nei Meliboeus!
 Elskeren trylles; men haaber og frygter tillige,
 Kun ved den Elskedes Varm kan han hvile;
 Camoenen

Er jo ei heller en gammel søvnyndende Qvinde,
Tro overalt hun følger det rastløse Hjerter.

Meliboens.

Lad os forsøge da, haabende, frygtende Hyrde
Hvem Mnemosynes sjungende Datter mest
ynder!

Og kan du tæmme din flygtige Vandring saa-
længe,

Qvæd da med mig her en velsende Sang un-
der Espen!

Den er din Kjærlighed liig; thi dens Moder
er Uroe:

Rastløs den bæver ved Dagen, og bæver ved
Matten.

Tityrus! sjung du da først! jeg din Qvæd
skal besvare.

Tityrus.

Amaryllis, min Hyrdinde,
Har for evig fængslet mig.

Meliboeus.

Phyllis er min Herskerinde,
Phyllis gjør mig lykkelig.

Tityrus.

Saae du Cypria fremtræde
I det lette Rosenklæde,
Fulgt af Huldgudinderne?
Saae du Amaryllis smile
Og henover Engen ile,
Fulgt af Hyrdepigerne?

Meliboeus.

Saae du Vesta naar hun rolig
Vandrer til sin Marmorbolig,
I beskedne Pigers Thor?
Saae du Phyllis blid fremsvæve,
Og mod Himlen Blikket hæve,
Naar hun blandt Hyrdinder gaaer?

Tityrus.

Hoy og fyrig Baalets Due
Hvirvler sig mod Himlens Due;
See i den min Kjærlighed!

Meliboeus.

Stille klar er Ufsylds Flamme,
Men i Evighed den samme;
See i den min Kjærlighed!

Tityrus.

Skjøn og lys fra Østens Høje
Straaler Dagens Herkøye
Kraft og Liv til Vandreren;
Saa min Piges Dye spreder
Gjennem Livets Dunkelheder
Lys og Styrke til sin Ven.

Meliboeus.

Dagens Herkøye blander,
Stille Mattens Fakkell brænder,
Fromheds hulde Lys er den;
Saa min Piges Dye spreder
Gjennem Livets Dunkelheder
Lys og Fromhed til sin Ven.

Tityrus.

Første Gang jeg saae min Pige
Saae -- og elsked jeg tillige,
End min Ild den samme er.

Meliboeus.

Sidste Gang jeg saae min Pige,
Elskede jeg først tillige;
Men -- jeg elsker daglig meer.

Tityrus.

Engang vi en Høytid feired;
Skjønne Piger dandsede,
O! men Amaryllis feired,
Hun var dog den skønneste.

Meliboeus.

Men en frum og gammel Hyrde
Gik forbi de Dansende,
Phyllis lettede hans Vyrde.
Hun var dog den -- ædleste.

Tityrus.

Mange Blomster hulderige
Spired frem paa Jorderige;
Skjønhed er den prægtigste.

Meliboeus.

Mange Blomster hulderige
 Visned snart paa Jorderige;
 Vnde er den varigste.

Tithyrus.

Skjønhed Martsfiolen ligner,
 Dyet stuer den, og signer
 Himmelfarven paa vor Jord;
 Jordens Vandrer Blomsten møder
 Og det kolde Hjerter gløder;
 Gubers Billed for ham staaer.

Meliboeus.

Vnde -- Natfiolen ligner,
 Vandreren i den velsigner
 Spoer af Aand og Evighed;
 Ei dens Farve Sandsen gjækker;
 Men dens indre Værd sødt vækker
 Stille -- evig Kjærlighed.

Tithyrus.

Skjønhed har min Amaryllis,
 Skjønhed ene tryller mig.

Meliboeus.

Ynde, Ynde har min Phyllis;
Det kun gjør mig lykkelig.

Tityrus.

Ven! jeg vil tie; ei jeg i Qvad tør bekæmpe
Sanggudens øvede Søn; thi mens frygtende
Elfv

Tumler mig stedse, som Stormen en Bjar,
og jeg speider

Vengstlig hver Hyrdes forelskede Blik til min
Vige;

-- Thi de har Alle desværre jo Dyne og
Hjerter; --

See! medens jeg saa mig plazer, og fryder,
og glemmer

Fløyte og Sang for mig selv og min Vige,
saa ken du

Noligen see Pieriden, og nynne med hende.

Qvæd da i Fred! mig min Elfv og Uroe
horkalder.

Meliboeus.

Gak da, min Tityrus! plagede Skinsyge Hyrde!
Jeg vil dig ikke misunde. Ei er min Phyllis
Lig Amaryllis i Skønhed, og hun maa kjendes
Før hun skal elkes; men derfor takker jeg
Himlen,

Derfor er Uroe mig fremmed; ikke jeg frygter,
Sommerfulgsvoermen min Reseda søger: den
har ei

Glimmer for Dyet; men Fryd for det solen-
Hjerte.

Gak kun, min Tityrus! men kom her atter
tilbage,

Naar disse Hjorde er uddød, og deres Afkom
Spøgende hopper omkring os, naar vores
Vaarsol

Er over Middag, og den mod Nedgangen
skrider;

Naar -- som jeg frygter -- længst Martssio-
len er falmet,

Og den flygtige høie Straaflamme er udslukt;

Kom da og hvil dig i min og min Phyllis's
 Hytte! him, og se
 Der skald du see, hvor den stadige Rue end
 Og hvor den pragtlose Natfjol dustende blom-
 strer.

Da vil du neppe atter i Verelgang prise
 Skjønhedens Seir over simple beskednere
 Ynde.

Til Birgittes Blomster.

Floras Døttre! kjæle Spæde!

Ukylds, Godheds Billeder hærnede!

Siig, hvi smile I mig ei som før?

Mon I ikke meer som hidtil ere?

Eller er kun Eders Ven ei mere

Lykkelig som før?

Rose! siig hvi du liig Solen luer,

Naar den slukkes i den vilde See!

Blege Lillie! siig mig hvi du fluer

Paa din Elsker, liig henfarne Næ!

Siig mig Floras kjæle Spæde!

Naar i Aftenduggens Glands I staae,

Sitg, hvi synes I da græde?
 Og hvi eders Sanger græde maa?
 Hvi maa Tidslen, liig den mørke Rummer
 Blande sig i eders hulde Veed?
 Medens Balmuduft udbreder Slummer
 Stille, dyb, som Gravens Fred.

- - - Hun er borte, hun som pleied Eder,
 Ei i jordisk Dragt hun vandrer meer;
 Derfor staae I svøbt i Sørgeklæder
 Derfor staaer den mørke Tidsel her.
 Derfor I ei meer som hidtil ere,
 Derfor græde, segne I, og -- dser.
 Derfor er og Eders Ven ei mere
 Lykkelig som før.

Floras Døttre, kjælne Spæde!
 Uskylds, Godheds Billeder hernebe!
 Hæver eders Hoved, vakre Smaa!
 Thi naar Mattens fromme Dye smiler
 Hift til Høyen, hvor vor Moder hviler,
 Vil jeg did med Eder gaae.

Der skal Sønnens hede Taare rinde,
Der skal eders korte Liv hensevinde,
Hendes Blomstren liig.
Der skal Bemods Stræng i Matten bære,
Der den Godes Aand forklaret svære,
Og velsigne mig.

Til Aftenstjernen.

[Efter Stolberg.]

Du, som med tindrende Lys bringer den ro-
lige Aften!

Fordum vinked du Glæder til mig, o Stjerne!
Glæder, stakket som Smil paa jordiske Læber,
Farvede Dobler liig, Vestenvindenes Leeg.

Qvægende var de mig dog, som Dug for Aret
paa Heden,

Maar det henslægted. Ak! saa snartlig de
svunde,

Sjælden blinker nu til mig, Stjerne! dit Dø,
Og naar det blinker, o! da er det saa mørkt.
Hyller dig sortnende Slør, eller udgyder du
Taarer?

Er du, som jeg, et Rov for nagede Tungstind?

Er du, som Jordens Børn, en Arving til
Gammer?

Og dine fjerne Brødre, sørge og de?

Er den blaalige Hvalving, besaaet med lysen-
Cole,

Fyldt med Maaner, --- kun en Elendigheds
Grube?

Er de himmelske Sphæreres ukjendte Toner
Evtige Klagers stille sørgende Lyd?

Eller er jeg kun elendig?

Aftenstjerne! du tier,
Saa har og du forladt den eensomme Taaler!
Dog min Frelser engang, naar Aftenen du
bringer,

Aftenen, bag hvilken -- intet Morgenrødt er.

E f t e r a a r e t.

Hvo vækker os af milde Morgenblund
 Med hærs og umild Nøst og kjolig Nande?
 Hvo river Løvet af den fagre Lund,
 Og vil end ikke Blomstens Afsmagt skaane?
 Hvo er I Væsner, som omsvæve mig
 Saa kolde og saa grumme?
 Mens Nordens Sol bag Skyer skjuler sig,
 Og Sydens Fugle flygte, og forstumme.
 O Efteraar! det dine Sønner er,
 De flagre hid, og hyle ud dit Komme,
 Den søde Rose duster ikke meer,
 Og Glædens korte, korte Stund er omme.
 Ak! snartlig vexler du din Dragt o! Tid,
 Og Sjælens Epil dit Farvestrøg modtager,

Naar du som Vaar fremtræder lys og blid,
 Naar mørk du over nøgne Stubbe drager.
 Med dig vi smilede, og vi græd med dig,
 Vi harmonerede underlig.
 O! vi er Tidens Børn, indskrænkt heraf;
 Hvert Øjeblik forandres vi med den,
 Ustadig er vor Kummer, er vor Glæde,
 I Tidens Strøm alt Jordist ruller hen.
 Men -- kunde vi bortflye med Somrens Fugle
 Til lyse Egne og til evig Vaar,
 Var der en Met ei paa den store Kugle,
 Hvor det, som er i Muet ei forgaaer?
 Mon der i Rummet ei en Standpunkt være,
 Hvor Tidens Son staaer uforanderlig?
 Al! nei, Natur! det monne du os lære;
 Vor Verden, Liv og Død vi see i dig.
 Det Højest kun høves over Rummet,
 Det Højest kun høves over Tid;
 Paa Tidens store Bølge er vi Skummet,
 Et Øjeblik det høves klar og hvid;
 Men Øjeblikket forlinder -- Bølgen ruller,
 Og det, som stod der, staaer der ikke meer;

Paa Havsens Bund Havsummet dybt sig skjuler,
 Og smelter hen i Draaber, som det er.
 Men svinder Draaben da af Oceanet?
 Den rives fort, og aldrig stille staaer,
 Og endlig kastes den til Tryllelandet,
 Hvor Solen lyser, som ei meer nedgaaer.
 Et let ætherisk Væsen er den vorden,
 Ulegemlig og uforanderlig,
 Den svinder ei, som Dug for Sol paa Jorden,
 En lys og heilig Stjerne er den lig.
 Den stirrer fra sit høye Hjem saa vide,
 Og seer kun Eet -- et Eeneste -- et Alt,
 Som stille staaer, hvor Intet kan bortglide,
 Hvor Timerne ei meer kan worde talt;
 Thi der er ingen Timer meer at tælle,
 Og ingen Grændse, ingen Horizont,
 Der Intet vexler, Intet kan forælde,
 Der Alt er givet, Intet meer er laant.
 Thi Solens Straaler, som paa Jorden spilled,
 I deres Nafyn samled sig igjen,
 Og Kloverne, som Drummet før adskilled,
 De mange Sole vorden er til een.

Der først det Høieste vi kan betragte;
 Thi Eet udi det Eeneste vi er,
 Den Uraand, som vor Aand til Verden bragte,
 Vi i os selv -- og uden for os seer, --
 - - - Al! hvor, hvor har du bragt mig hen
 O! Tanke!

Paa Klippetinden svimlende jeg staaer;
 Jeg seer, -- og rædsomt monne Hjertet banke --
 Jeg seer et eeneste et evigt Kaar. --
 Og var nu det Fordømmelse. -- Hvo river
 Fra skrækkelige Klippetinde mig?
 Hvo er du Hulde! som mig Haanden giver,
 Natur! Natur o! jeg gjenkjender dig.
 Hvad hvidsker du? -- "Søn! grund ei paa den
 Gaade!

Den er for stor og uudgrundelig;
 Gaf ved min Haand! og troe og haab en Naade,
 Som aldrig, aldrig vil fordømme dig!"
 Ja hellige Natur! jeg dig vil følge,
 Og daglig læse i din store Bog,
 Maa du mig end det Høieste forfølge,
 Det -- Høiere du aabenbarer dog.

Ja var ei anden Aabenbaring givet,
 Naturens Søn dog troede, haabede:
 Han havde dog een hellig Skrift om Livet,
 Det sandselige som det evige.
 Jo meer han læste i den Bog, jo mere
 Han fattede af hellig Billedskrift,
 Den vilde ham i Christendom oplære,
 Og lede ham til Hedenolds Bebrift.
 Ja Moderen kan Barmen aabenbare
 saa saare Meget; dog tilbageblev
 Hieroglypher, svære at forklare,
 som Guddommen med egen Haand nedskrev,
 Og dem Guddommen eene kunde tyde,
 Thi sendte han sin Søn fra Himmelen,
 En Kraft fra Kraftens Ophav monne flyde,
 Og Sønnen selv var Gud, som Faderen,
 Han peged paa de hellige Bogstaver,
 Som stod saa dunkle i Naturens Bog,
 Han skænked Jorden Himlens Naadegaver,
 Og atter til sit Eterhjem bortdrog.
 Og selv det Høieste vi nu kan skimte,
 Som hellig Stjerne i en skyfuld Nat,

Den monne klarlig Haab og Troe nedglimte,
Skjøndt høyt af evighøye Haand hensat.

Omskift da kun din Dragt o! Tid, hernede!
Skjul for en stakket Stund dit Ansyn, Vaar!
Flye for en Stund, o Sommer! med din Glæde,
Kom for en Stund, du mørke Efteraar!

Og kom med dine Stormes hule Stemme,
Du blege Snemand fra den fjerne Pol.
At vi ei Livets Vinter skal forglemme,
Mens Nordens Skyer hylde Nordens Sol.
Dog ogsaa du, o Snemand! skal hensmelte
For Himmelsraalen i gjensfødte Vaar,
Og Tidens Vølge skunnet skal fremvælde,
Indtil det Tryllelandet hiffet naaer.

Dog medens Tid i Rummet os forandrer,
Imedens vi mod Evigheden gaae,
Skal mangengang den bedre fromme Vandrer
Andægtig ved de store Bøger staae;
De ere tvende, haabende og rolig
Han vandre skal med Bøgerne i Haand,
Og, med Naturen og sin Gud fortrolig,
Udforske Legemverdens skjulte Aand.

Og fatter han ei heelt den store Gaade,
Er den for stor og uudgrundsfelig,
Skal han dog troe og haabe paa en Naade,
Som Oceanet uudsømmelig. --

Skjalden og Tiderne.

Vita, si scias uti, longa est.

Seneca.

Med Luthen i Haand gif Sangeren fro
Over duftende Enge,
Og blide i Skumringens svalende Røe
Klang gyldene Strænge.

Han qvad om Blomsten, som længe var død,
Han qvad og om den, som sin Vælgst udgjød,
Han qvad selv om den, som end ikke var fød;
Og Rosen, som døde,

Ham smilede fra Graven imøde,
Og Rosen, som leved, og blussede rød,
Ham duftede fød,

Og Rosen, som laae end ufødt i sit Skjul,
Selv røstes han aabne sig huld.

Bed sprudlende Kildes grøntdækkede Bred
Lod Skjalden sig ned;

O! hellige Oldtid, din Aand jeg gjenkender,
-- Saa quod den begejstrede Skjald --

Forgjæves ei Lampen i Graven du tænder,
Forgjæves ei Luen i Barmen mig brænder,
Jeg følger det hellige Kald.

Og atter fremsvæved i flygtige Drømme

Et Bæsen for Ynglingens Blik,

Det kom, som i Floden de svulmende Strømme,
Som Bølgen i Ebbe det gif.

Det ligned en langsom og aldrende Qvinde,
Men løb dog forbi, som de snelle Vaarvinde,
Han saae det som oftest kun truende svinde;
Men greb han den Flygning med hastende Arm,
Da smilede en Mæ ved hans Barm.

Hvo er du, o Nige!

Som kommer, og flygter tillige,

Som ung og huld smiler,

Naar i mine Arme du hviler;

Men naar jeg dig lader usavnet gaa' fort,
Flyer gammel og truende bort!

Du seer -- lod den Nigels Svar --

Det Bæsen som er men ei var,

Og Vandenes Risten, saa sagte fortrolig,
 Og Fuglenes Qvidren fra løvtætte Bølger,
 Og Hjertet, som banked end Skyldfrit og rolig,
 Gjød kvægende Slummer

Paa Dyet, som ei kjendte Rummer.

I Drømmesler fremtreen for Ynglingens Mand
 En Gubbe med Lokker snehvide,

Og Sangeren vandred ved Oldingens Haand
 Til Egne ukjendte og vide.

Paa stolte Ruiner han undrende stod,
 Hensmuldrede Kæmpebeen laae ved hans Fod,
 Og Mander sig hæved

Af Gruset; og høyt over Gravene svæved,
 Og Ynglingen hæved --

Men Oldingen smilede, og ledte ham hen
 I Dødsbælvningen.

Der tindred en Lampe i tausens Nat,
 Gjennem sorten Muld,

Og under de Masser, nedstyrtet saa brat,
 Lyste røden Guld;

Taus pegede Gubben paa Eitheren,
 Og svandt igjen.

Og tusinde Skikkelser har.

Jeg er men ei bliver,

Hvad var gav jeg Liv, det Vordende Livet mig giver.

Jeg fødes, og føder, og døer,

Og fødes paa ny; men ei dvæle jeg tør,

Ia selv naar du siger, jeg er,

Jeg er ikke meer.

Kun sjælden mig Menneſket ſkuer,

Som oftest man kjender og griber mig ei;

Men naar jeg er flygtet paa tilfomme Veie,

Jeg ſeer mig tilbage og -- truer.

Dog ſavner man mig naar jeg farer forbi,

Da ſtrøer jeg tit Blomſter paa Vandrerens Stie,

Og Blomſterne leve,

Naar jeg maa bortſvæve,

Og ſtundom bli'er Blomſten en Dantasteen,

Som ſtaaer høyt paa de mulddækte Been.

Mit Navn er det flygtende Øyeblik;

Saa talede Vigen og gif.

O! koſtbare Nutid! -- ſaa Ynglingen ſang --

Jeg kjender din lynſnelle Gang;

Du evigen ſvinger,

De flygtige Vinger,
Og grønnende Palmer den Viise du bringer,
Som greb dig i lynsnelle Gang.

Paa ny leged Drømme for Sangerens Dye,
Han stued en Engel paa himmelske Høye;
I Morgnens rødrende Rosensfjær
Stod den Yndige der.

Som høyt fra det Fjerne

Den natlige Stjerne,

Saa tindred' hans Blik til den Jordiske hen,
Som Pigen Vennen til Elskov vinker,
Naar Maanen lyser, naar Vesper blinker,
Saa vinked fra Høyen Engelen.

Med aabne Arme gif Skjalden did,
Hvor Himlens Søn standed Fjøn og blid;
Dog naar han nær sig de Høye troede,
De atter smilende fjerne stode,
Og Englen vinkede stedse der;

Men -- aldrig nær.

O! skønne Fremtid! jeg stuer dig,

Du flyer for mig:

-- Saa Sangeren atter udbrød, --

Dog maatte du evig for Støvet vige,
 Og kunde han ei dine Høye bestige,
 Du trylled ham dog fra Jærbildningens Rige,
 Og fjernet din Himmel han nød.
 Vortsløgtet var Slumren, og Drømmene veeg;
 Tit Skjalden dem mindet ved Strængeleeg.
 O! trefold lykfsaligt er Menneffelivet;
 Thi trefoldigt Liv os i Livet er givet,
 Naar stolt vi til Oldtidens Vinder os hæve,
 Naar fro vi i Nutidens Øyeblik leve,
 Naar haabfuld de Tanker i Fremtiden svæve.
 Saa quod han om Blomsten, som længe var død,
 Saa quod han om den, som sin Vællugt udgjød,
 Saa quod han om den, som end ikke var fød;
 Og Rosen, som døde,
 Ham smilede fra Graven imøde,
 Og Rosen, som leved, og bluffedes rød,
 Ham duftede sød,
 Ja Rosen, som laae end ufødt i sit Skjul,
 Selv syntes ham aaben sig huld.

Fredens Hav.

Saae du det Hav, hvor Volgen hæver
Sig over Bredden underlig,
Men stille staaende dog bæver
Foruden Dæmning fredelig?

Saae du det Hav, hvor ingen Snekke
Opsøger Rigdom, -- trodser Død;
Men hvor de Bover selv henlægge
Velsignelsen i Landets Skjød?

Det fraader ei, naar Stormen bruser,
Det skjuler ingen Klipper -- Liig;

For Sommervinden blidt det sufer,
Og gemmer mangel Lykkelig.

Det Hav udstrømmet skjunt af Freden,
Der hersker ingen Røvd og Mord,
Der kæmpe ingen Dyr forneden,
Og Mennesker ei ovenfor.

Der svømme ingen Hvaler grumme,
Og ingen Skjældyr kolde stumme;
Havfruer boe paa Havets Bund,
Med Sølværøst, og klædt i Duun.

De brede ud den lette Vinge,
Og flagre over Bølgen hen,
Ved Morgenrød de glad sig svinge
Lydtssjunge mod Himmelen.

Mod Næel de atter Hjemmet søge
I Hytten under Bølgetag,
Og fro de deres Liv bortspøge
I Hav, i Luft, ved Nat, ved Dag.

Du saae det Hav, du saae den Bølge,
Du hørte de Havfruers Sang;
Og kan du nu Camoenen følge,
Saa gjenkjend det i Harpeklang!

Til en miskjende Kunstner.

Qui oseroit se promettre de
Contenter les hommes?

La Bruyere.

Du, som i Skjønheds Helligdom indtraadte,
Og fængslet af Gudindens Trylleblik,
Til hendes Alter henrykt synke maatte,
Og nødigen fra Helligdommen gik!
Du veed det ene, du kan helligt sværge,
At Skjønhed ei er nogen Sværmerdrøm,
Ei Morgenglands paa Phantasiens Djerpe,
Ei Dobler, som forgaae i Tidens Strøm.
-- Men kast et Blik fra Tankens høye Sphære,
Fra Helligdommen til den lave Jord!
Og see hvor faa, hvor saare faae der ere,
Som see med dig, og henrykt med dig troer.

Og flue Gudindens arme Børn herude;
 See hvor de vanke om fra Bye til Bye,
 Og tit forgjæves om et Herberg lede,
 Og finde sjælden et erkjendeligt Lye.
 Vær de end Træk af Moderen, tillige
 De Faderen jo stunddom ligne maac,
 Og Faderen er blandt de Dødelige,
 Halvguder Børnene paa Jorden gaac.
 Vel kan de det Guddommelige stamme,
 Men af! de græde tit ved jordisk Nød:
 Thi sjændtligt Sværd kan selv Halvguder ramme,
 Og de er ikke fri for Saar og Død.
 Tit gaac de Børn fra Hytte og til Hytte,
 Forladt, miskjendt, foruden Huus og Hjem,
 I Dag en Jordboe glad dem vil beskytte,
 I Morgen atter han forstøder dem.
 Thi hvad der trylled rolig Visdoms Blikke,
 Saae Videnskabens Taageøye ikke,
 Og mangen Sands kan kun Støvformen see,
 Som slutter ind det Himmelske.
 Her Blodet alt for heedt i Hjertet syder,
 Her alt for tykt, og koldt, og trægt det flyder,

Hift knytter sig et fjernt beslægtet Leed
 I Tankens Kjæde, og den -- sønderriver;
 Her kan ei Phantasten følge med,
 Og hift den flyer, og Alt tilbagebliver.
 Og Børnene gaae frygtsom hift og her,
 Som Betlere; faa Hjerter findes hjemme;
 Her Gubben dem med halvslukt Øye seer,
 Der skræmmer Manden dem med barske Sterame,
 Her tale de den unge-Mand for vlist;
 Naar barnligen de syntes lalle hift.
 En fordrer Sandhed, og en anden Smiger,
 En Tredie kun efter Nyttens higer,
 Faa elske Skjønhed, fordi den er skøn,
 Hvor vil du da, o Kunstens arme Søn!
 Hvor vil du dine elskte Børn hensende?
 Hvor vil man dem modtage og erkjende?
 Maaskee en enkelt Vandrer elsker dem,
 Naar Tusinde dem nægte Tag og Hjem.
 Thi hvad bestemmer Mængdens Skjønhedsdomme?
 Ei blot en flygtig dunkel Følelse,
 Ei blotte Meninger, som gaae og komme,
 Af Stemning, Fordom, Vane avlede;

Ei blot Forstandens kolde Prøvestene,
 Ei blotte Reglers snevre Maalestof,
 En taaget Luft, en Sky paa Himlen ene,
 Er skundom til at mørkne Øyet -- nok.
 Thi Kunstner! skabte du end en Charite,
 Haab ei: at Hver med Glæde hende seer,
 Maaskee der vandred nys en Aphrodite,
 Hvor Huldgudinden ei bemærkes meer;
 Dog er hun lige skjøn; misrovt ei heller,
 Den Dag vil komme, at hun vorder kjendt:
 Fordømt er intet Skjont, om Verden fælder
 Lifold Dødsdommen, -- den er ufortjent.

Og du, som hørte Dommens Tordenstemme
 Grum nægte dine Børn paa Jorden Lye,
 Du seer dem skjælv; dog ei Manden skræmme
 De tomme Lyd, som døve, og bortsthe!
 Lad Stormen fare hen, og harmfuld brumme,
 Den styrter ei den stærke Vandringsmand;
 Men dvæler den, og vil den ei forstumme,
 Er der eet Herberg dog, du søge kan;
 Bevidsthed er dets Navn, og Røe dets Sæde,
 Derfra du smile kan mod Stormene,

Derfra du atter Veien kan betræde
 Til Helligdommen, du dig viede.
 Did kan du dine elskte Børn medtage
 Til deres Moder, der ved Altret staae
 Tilbedende, og aldrig meer tilbage
 Til Saagelusten fra din Himmel gaae.

De tvende Kyster.

[Parabel.]

Es giebt so bange Zeiten,
Es giebt so trüben Muth,
Wo alles sich von weiten
Gespensstisch zeigen thut.

Novalis.

En Snekke ieg skuer paa gængende Bænde
Imellem to fjerne fortryllede Lande,
Paa Snekken de Somænd saa længselfuld staae,
Og ønske de vndige Bredder at naae.

Men som de fremglide

Mod vestlige Strand,

Fordunkles det blide

Det østlige Land;

Dog kunne de skimte

Den herlige Kyst,

See Stjernerne glimte
 I dæmrende Øst,
 See Skikkelser svæve
 Nu hist, og nu her,

De synes saa store, de synes saa gjæve,
 Som Kæmper de gange med Harnisk og Sværd.
 Snart stande de Skygger, liig Bantastene;
 Alvorlig i Kredz de til Skjolde sig læne,
 Svart svinder for Øyet den flygtige Form,
 Og Synerne verke, som Skyer i Storm.

Og Taagerne blænde

Den stirrende Mand,

At! skalde jeg ikke de Skikkelser kjende?

Var det ei mit Fædrenesland?

---- Fort tumles den Snekke

Ad blaalige Strøm,

Og brusende Volger de Somand opvække,
 Som Daglarven Vigen af Morgenens Drom.

Ei meer de henstirre

Mod dæmrende Øst,

Hvor Nander omirre

Paa underfuld Kyst.

De Skygger er tomme,
Hint Land er ei til,
Did kan vi ei komme,
Hvor gjerne vi vil.

Vort Blik sig forvilded
Paa Drømmenes Bred,
Og hvad er et Billed
Mod Virkelighed?

Og vende de Hyet
Mod Dagfaders Grav,

Og ahne, og haabe, og stue fornøyet
Mod Kysten i vestlige Hav,
Hvor Snekken vil lande

I Kjøfmands Havn,

Hvor Bjerget sig spiller i bølgende Bølge,
Og Dalen dem aabner sin Havn.

Og Snekken udspiler

Sin Vinge saa hvid,

Som Fuglen mod Hjemmet den flæber den iler;
Men aldrig kommer den did;

Det Land som de søge

I vestlige Søe,

Maa fiedse saa grumt med Havpløyerne spøge,
Det er en letsvømmende De.

I speilglatte Bølge
Den kaster sit Skjær,
Og flygter, mens Tusind det Billed forfølge,
Som idelig synes saa nær.

Og Boven bortskylles,
Det Billed forgaaer,
Paa ny det fremtrylles;
Men aldrig bestaaer.
Og Snekken mon glide
Paa Egen en Stund;

Men naar den ei længer med Bølgen kan stride,
Den daler, og synker til Havsens Bund.

Dog da er den svundet,
Sin Længselens Tid,
Og Den som skuffet, og flygted, er bundet,
Og lykkelig svømmer den Skibbrudne did,
Og naar han opstiger
Paa fremmede Strand,
Hver Trængsel og Nød fra hans Hjerte bortviger.
Han er i -- sit Fædreland.

Den Husvilde,

[Romance.]

En Bonde i sin Hytte sad,
Blandt sine Børn og hos sin Qvinde,
De taled om den fjerne Stad,
Og om de Stores Fryd derinde;
Da just en Yngling traadre ind,
Med Luth i Haand, med Graad paa Kind.

Forvildet var den Ynglings Blik:
Han smiled, naar han syntes græde;
Fra Bye til Bye han husvild gik,
Og kun hos Armod tog han Sæde;
En Luth han stedse med sig bar,
Hvis Strænge sønderrevet var.

Mild Bonden fremmed Gæst modtog;
 Mysgjærrig stod den Børneksyng;
 Han satte sig i mørken Krog;
 En lystig Sang han loved synge;
 "Men, sagde han, jeg kan kun een,
 For hver Mands Dør jeg sjunger den:"

Nymaanen tænder sit dunkle Lys,
 Nordstjernen glimter saa bleg,
 Hør hvad der flinger, tys, tys, tys,
 Hører I Strengelseeg?

Seer I ikke den fremmede Mand?
 Hører I ei hans Sang?
 Hift ved Vorgen sjunger han
 Sødt til Citherens Klang.

Seer I ikke den Vigelil?
 Vinduet stander paa Klem,
 Vigen staar der og lytter til,
 Haver hvert Ord i Gjem.

-- Tys hvad flaprede? -- Døren gik --
Hvor blev den fremmede Mand?
Ved I at tyde Stjernens Blik,
Der I det læse kan.

-- Du, som seer gjennem Ruden klar,
Stig, hvad monne du see?
Indenfor et elskende Par
Sidder fortrolige.

Ynglingen nynner til Eltheren;
Hør hvor det klinger -- tys! tys!
Vigen sidder hos Sangeren,
Giver ham mangent Kys.

Men Hvo kommer med hule Trin
Gjennem den mørke Gang?
Hvorfor blegner den Vigelils Kind?
Hvi forstummer den Sang?

Seer I ikke hin mørke Mand
Med Guldplade paa Bryst?

Strengene sønderriver han,
Hører I ei hans Røst?

Skjælv Dumbdriftige for min Harm!
See! Pigen river han fort;
Og med søndret Luthaudi Arm,
Vandrer Sangeren bort.

-- Fuldmaanen tænder sit røde Lys;
Hvad tyder blaafige Ring?
Hør hvad der klinger: tys, tys, tys,
Skurrende hu! kling -- kling;

Seer I ikke den fremmede Mand,
Som mellem Korsene gaaer?
Hist ved en Liigsteen nyrer han;
Ingen hans Qvad forstaaer.

-- Nymaaenen tænder sit Lys igjen,
Nordstjernen glimter saa bleg,
Seer I den Fremmede vandre hen,
Hør' I hans Strængelseeg;

Spørger ham ei, hvorfra han kom!
 Eller hvorhen han gaaer!
 Hov'det han ryster, og vender om,
 Ingen ham her forslaaer.

Men kan I tyde Stjernens Blik,
 Der I det læse kan
 Stjernen paa Veien med ham gif,
 Kjender den fremmede Mand.

"Nu Brød mig for min Vise gif!"

-- Saa Ynglingen opfoer med Latter --

"Trallalla kom min Venneviv,"

Qvad han paa ny, og smiled atter,
 Snart blev hans Smil til stille Graad,
 Og Banvid i hans Afsyn stod.

Og knuste Luth huult tonede,
 Som naar blandt Strænge Storme larne,
 Den Bonde sukked: Fremmede!

Al! Gud sig over dig forbarme!

Men Ynglingen bortgif saa brat,

Og svandt udi den mørke Nat.

Knud den Hellige.

Det var den Konning Ejegod,
 I Kirken monne han gange;
 Saa mørkt St. Albans Billede stod
 Alt i de mørke Gange.

Bed Altret ligger en gammel Sten,
 Af Marmoret hin hvide,
 Der hvile de møre Christenben,
 Alt fra de første Tide.

Men ligerviis udi hviden Sne
 Bloddraaber finne saa røde,
 Saa skinned to Røser rødlige
 Paa Stenen over de Døde.

De Roser kinne saa underfuld,
Den Konning stirrer saa saare,
Paa Stenen stirrer han forrigfuld,
Og fælder vel mangen Taare.

Thi Roserne, som saa røde stod
Alt paa det Marmor hvide,
Var maledede med hans Broders Blod,
Det maatte den Konning vide.

Did ganger en Christen til sin Gud
Ved Alteret at bede,
Der beder engang den Konning Knud,
Mens Mordere om ham lede.

En Broder stander ved Kirkedør,
Velsignet han evig hedder;
Sin Konning tro han kæmper, og dør,
Og derfor ham Gud nu glæder.

De Mordere med vanhelligod
Alt for Hoyaltræt traande,

Og Konning Knud sank i sit Blod,
 Vad for sit Folk om Naade.

Men paa den blege Marmorsteen
 Faldt Draaberne de røde,
 Ei kunde de tvættes af igjen,
 Som Roser monne de gløde.

Det var nu Konning Ejegod,
 Han stirred ned saa saare,
 Og paa det kolde Broderblod
 Faldt hede Brodertaare.

Men Roserne skinned lige rød,
 Og Taaren dem ikke fletted,
 Uskyldig var den Fromme død,
 Ei Folkets Brøde afsvættet.

Og det var Konning Ejegod,
 Til Rom saa monne han skrive,
 Og spurgte om Raad, hvordan det Blod
 Engang kunde slettet blive.

Thi sønes maatte den Konnings Død,
Blodroserne svinde tillige;
Thi visselig stor Jammer og Nød
Forjættedes Land og Rige.

Og loved være den Pave from!
Kong Knud han monne optage
Blandt dem, som for Guds Helligdom
Som Martyrer kom af Dage.

Det var da Knud den Helgens Ligt
Blev lagt udi Kobber røde,
Og Messer læstes andægtelig
Alt for den hellige Døde.

I Kirke ganger Kong Ejegod,
Paa Stenen monne han stande,
Udslettet er nu det Konningblod,
Og frelst baade Folk og Lande.

D e s s i a n.

Dybt runger Harpen, som et Oldtidsquad,
Høytideligt, som dede Varders Stemme,
Da Nanden hæver sig, rungsindig, glad;
Thi den kan Fortids Kæmpegang fornemme.

Det gjengjald sjernt fra Sølvstrængene,
Fra Luthas Strømme, og fra Morvens Fjelde,
Det gjengjald lydt igjennem Seklerne,
Og sildigst Det fornam Kraftoldets Vælde.

Og Luen flammed i en Ynglings Bryst:
Ved Nat han lytted til de sjerne Toner,
Og Draga rev ham bort fra Danas Kyst,
Og satte ham i hine Klippejoner.

Han flued Kampen Morvens Konges Søn
 Udi hans Morgenslund i Heltens Klunge,
 Og hørte Varden, blomstrende og skøn,
 I Fredens Hal om Kampens Bulder synge.

Han fulgte Skjalden i hans Manddomsliid,
 Paa Dødens Mark, saae Styrken for ham bløde,
 Og hørte ham hos Brannos Dotter blid
 Ved Strengelseeg forevige de Døde.

Han flued Kampen, styttet paa sit Skjold,
 Mens irindt de Elskede i Graven segned,
 Og Vintren nærmed sig saa mørk, saa kold,
 Og Kraften sveg, og Heltens Lokker blegned.

Han deled Vardens stille Sørgmods Fred,
 Mens Oscaars blege Næse end til ham smiled,
 Og Pigens Haand henover Strøngen gled,
 Og Fortids Drømme gennem Sjælen ilede.

Han fulgte Gubben, blind og træet af Aar,
 I sorten Mulm, blandt Gravene saa ene,

Hvor Stormen sused i de hvide Haar,
Mens mørk han sad paa blege Bantastene.

Han saae dig, blinde Skjald! omvanke der,
I evig Nat, blandt nøgne Egelunde;
Malvinas Haand dig ledede ei meer,
Og dog -- og dog han maatte dig misunde.

Din Dag har lyst, o Kingals store Søn!
O! den har lyst fra Oldtids Morgenrede,
Og selv din Nat var i sit Mørke støn;
Thi Qvad om Dagens Daad i den gjenslode.

Paa Luthas Glette, fjernt i taaget Nord,
En Gravhøi i Aarhundreder sig hæver,
Der ligger Kæmpens Vilg i sorten Jord;
Men høyt hans djærve Aand i Skyen svæver.

Hvi gaaer han ikke mørk ved tausens Kjer,
Blandt Glemsels ubesjunge Helteskare?
O! skulde Bragas Søn selv vanke der,
Hvorfra hans Harpetoner Helte bare?

Nei, Varden trængte ei til Varders Qvad,
 Selv skabte han sit eget Estermæle,
 Hans Nand i Livet tit paa Skyer sad,
 I Døden kan den ei blandt Taager dvæle.

Blandt sine Fædre vandrers Conas Skjald,
 Nær Stjernerne er Kampens Tid den samme;
 Men Himmelbuen er hans vide Hal,
 Hans Glavind er Nordlyssets blege Flamme.

Og let paa Stormens Vinger iler han
 Fra Pol til Pol, henover Jordens Svage;
 Og Aftagts Sønner nynne -- Ossian!
 Og syne Glimt af Kampesolders Dage.

End knæiser Hjeldet paa din Taageøe,
 Stormsvangre Morvens Drot! og Egen luder
 Henover dine Volgers mørke Øe,
 Og Kampestenen stolt dit Navn bebuder.

End sufer Stormen gjennem Haflene,
 End vandrer Jagtens Søn hos dine Strømme,

Seer Bardens Rand paa Maanedstraalerne,
Og vogter sig at styre dine Dromme.

Og over Oceanets dybe Grav
Din Tungstinds søde Melodier rulle,
Og tit, naar Høyn dem tilbagegav,
De lød som Fædres Tale underfulde.

Og Døgnets unge Skjald i Natten staaer,
Mens Lynet gennem mørke Skyer glimter,
Og Varmen soulmer, og han Harpen staaer;
Ehi det er Oldtids Kampeæt han stimer.

Hvælv da kun mærk din Himmel, kolde Nord,
Sorg kun i Fred, du kummerbaarne Hjerte!
Ehi Storhed i de sorte Skyer boer,
Og Ringals Søn mig Bemøds Eddhed lærte.

Rung kun, o Harpe! dybt som Oldtidsqvad,
Høytideligt, som døde Barders Stemme,
Mens Nanden hæver sig tungstindig -- glad,
Mens den kan Fortids Kampegang fornemme.

Digtekonsten.

[Ode.]

Vist blidelig med eders stærke Vinger,
I kolde Storme fra det dunkle Nord!
Mens Harpen under Stjernehimlen klinger,
Og Sangeren i Natten henrykt staaer.
Kyst ei saa barst o Seg de nøgne Grene!
Klynk ikke Mattens Fugl, for du er een!
Smil sødt o Maane gennem Skyerne!
Jeg svinger om min Elskede.

Der er en himmelsk Møe blandt Dødelige,
Ei stampet ned fra Støvet's første Var:
Hun var før Mennesket, den hulde Pige,
Blandt Englene hos Guddommen hun var.
Hun saae ham evig, hvor han evig throner,
Hun prisste ham i Sphærens første Toner,
Og hun vil prise ham evindeligt
I Himmel som paa Jorderig.

Hellige Digtkunst! Himlens hulde Datter!
 Fra dig udfød Cherubers første Sang,
 Selv Guddom, du Guddommens Wiisdom fatter,
 I Sjælen aander du dens Gjenlydsskang.
 Du Ordet er, som var, som er, som bliver,
 Ætherisk Tonelegem dig omgiver,
 Og saadan svæved du paa Jorden ned,
 Og qvad om Tid og Eoighed.

Du over Kloden i dens Barndom svæved,
 Du ledte Klodens Børn i Tryllebaand,
 Og første Udraab, som fra Læben bæved,
 Det var en Klang, udfremmet af din Aand.
 Du aabned Mennesket det indre Dye,
 Da saae han først det Store, Skjønne, Høje,
 Og han Naturens Underværker saae,
 Skjøndt dunkelt Alt i Sjælen laae.

Død var Naturen, du har den oplevet:
 Du trylled Væxner frem i Luft, i Hav,
 Og Jord og Træ og Steen du Liv har givet,
 Og Verdner spired op af Verdners Grav.

Og Mennesket saae dine Væsners Kjæde,
Og Manden kunde let sig selv fremlede
Fra Led til Led, fra Jord til Himmelen,
Til ham som skabte os og den.

Henrykt stod Mennesket; hans Barm sig hæved,
Han Dye tindred, og hans Sjæl var Ild,
Han føled, at han selv, at Alting leved,
Men taug; thi af! han savned Følk dertil.
Da, Digtekunst! berørte du hans Tunge,
Og han begyndte blidt sin Fryd at sjunge,
Du lærte ham den ædle Strængeleeg,
I Toners Hvirvler Tanken stæeg.

Og Digteren greb i de simple Strænge,
Og quad hvad dunkelt før i Sjælen laae,
Og Klodens Børn sig til ham monne trænge,
For, hvad de føled selv, nu at forstaae.
Han quad om Skabningen og Verdens Orden,
Han quad om Wiisdoms Billede paa Jorden,
Og Taagen svandt, og Himmelen blev klar,
Og Mennesket saae -- hvad han var.

Og Digteren opløstede sin Stemme,
Og quad om alt det Skabtes Skaber -- Gud,
Og alt det Skabte monne det fornemme,
Og alt det Skabte jubled, stammed -- Gud.
Og Jordens Børn til Faderen sig vendte,
Og Sangen lød, og Altarflammen brændte,
Og Mennesket blev god, og from, og glad,
Og nød, og leved, og tilbad.

Dog laae end Jorden i sin vilde Størke,
Urøet af Kunstens milde Skaberhaand,
Dens vilde Børn den ikke monne dyrke,
Ujendt med Ardens Røe, Samlivets Bånd.
De boede adspredt i de mørke Skove,
De kjendte kun Naturens første Love,
Med Dyrene de blev i Huler fød,
Som Dyr de levede -- de nød.

Da, Digtekunst! du Sangeren indaanded
Guddommens Villie, Wiisdoms høje Bud,
Han gik til Skoven, quad om Samfundsbaandet,
Og Hulens Sønner gik af Hulen ud.

Og Træer, Steene maatte sig bortflytte
 Ved Sangens Magt, og Hytte stod hos Hytte,
 Og Arnen lued, Bennen sad hos Ben,
 Og Niigdom steg fra Ngeren.

Og Sangeren slog Strængene de blide,
 Og quod Naturens Under -- Qvinde! dig,
 Som Faderen drog frem af Sønnens Side,
 Da Sønnen eene ei var lykkelig.

Du er en Deel af Manden, han den savner,
 Naar ei Mandinden trolig ham omfavner;
 Thi vandre Mand og Qvinde Haand i Haand
 Tro i et evigt -- helligt Baand!

Og Menneffene hørte Bardens Stemme,
 Og fatted Qvindens Værd, og Elskovs Fryd,
 Og dybt i Barren de den menne glemme,
 Og Troskab vordet første Borgerdyd.

Og Brud og Brudgom fro til Himlen stued,
 Og Bønnen led, og Pagten's Sakkel lued,
 Og Mand og Qvinde vandred Haand i Haand
 Tro i et evigt helligt Baand.

O Digtekuust! saa Jordboen du leded
 Udi hans Barndom huld og blidelig,
 Og til sig selv og Himmelen ham kjæded,
 Og lærte ham at vorde lykkelig;
 Men vorded han det ei, du var tilfredde,
 Og lærte ham at klage, og at græde,
 Og i hans blide Klager gjød du Lyst,
 Og i hans stille Taarer -- Trøst.

Du smilede i hans Alvor, i hans Lege,
 Du smilede i hans Kummer, i hans Fryd,
 Du fletted Krands af Laurbær, Myrther, Ege,
 Og kronede hver Glæde, og hver Dyd,
 Ved dig de Eider leve, som henrunde,
 Ved dig de Solglimt lyse, som bortsvunde;
 Og Oldtids Fryd, og Kummer, Hæder, Daad
 Undgif Forgjængeligheds Lod.

Saa toner end fra Oldets Morgenrøde
 De Djærves Priis, som stred for Fødeland;
 Saa leve Kæmperne endnu, som døde,
 Og intet Stort af Jorden flettes kan;

Saa glimte Stjerner, som sig syntes Rulle,
Saa lbder selv Hensarnes Elskovssukke,
Og døde Varders kjæle Harpeklang
Igjennem Seklerne -- i Sang.

O du! som kalder Tidens Flugt tilbage,
Sødt sjungende i Muets Vingeslag,
Og som skal sjunge for ufødte Dage
Om mangel død og længsudslettet Dag!
Hellige Digtekunst! paa Jord du svæver,
Og over Jorden du vor Tanke hæver,
Og over Stovets mørke Tornestie
Du vifter Anders Melodie.

Et Tempel hvælver sig paa Jorderige,
Hvor dine Dyrkere tilbede dig,
Vrat er den Bei, hvorpaa de did mage stige,
For faa Udkaarne Templet aabner sig.
To store gyldne Piller Templet bære,
Religion og Phantasie de ere,
Og Skjønheid er det høye Alter, som
Staaer dybest i din Helligdom.

Ei Alle kunne for dit Alter knæle,
Ei alle i dit Tempel Harpen slaae;
Tit Vandreren paa fjerne Høi maa dvæle,
Og lytte til de Toner, ham kan naae:
Og Held ham! hvis han har et aabent Øre,
Da vil han ingen flygtig Belyd høre,
Ei usselt Tidsfordriv; men hellig Fryd,
I evig Samflangs reene Lyd.

Men tifold Held! Hvo Templet kan betrede,
Og nynne ud dets Guddoms Harmonie;
Han vandrer i en salig Drøm hernede,
Og Jordens Tøger søve ham forbi.
Han seer hvad der blev skjult for Leg'mets Øie,
Han hører Sphærens Himmer i det Høie,
Han tænker der, hvor Tanken svimlede,
Og føler, hvor den — slumrede.

O Digtekunst! i Drømme du mig smilede,
Da blundende jeg end i Vuggen laae,
Og naar det spæde Blik i Rummet hvilede,
Var du den Engel, det bevidstløs saae;

Og tit jeg leed i Livets første Dage,
Og grød fordi jeg kunde mig ei klage,
Men sang ved samme Moders Vuggesang;
Thi Sjælen ahned -- Harpeklang.

Og naar jeg legede paa Blomsterenge,
Blandt Roser, Pissier og Fioler smaa,
Jeg kysede dem, og taled med dem længe,
Smaaabørn, som jeg, de syntes for mig staae;
Og naar jeg hørte Himlens Fugle synge,
Forled jeg gjerne Legebrødres Klynge,
Og lyttede paa Fuglene saa glad,
Og syntes at forstaae den Qvad.

Og fro jeg Livets Morgenstund bortdrommed;
Med yndigt Rosenlys den farvet var,
Og Sjælen i et Tryllehav omsvømmet,
Ukjendt med Laurbærbladet, som den bar;
Men ak! naar ydre Tummel den opvakte,
Og Døet maatte døde Liv betragte,
Da var jeg Barnet paa den nøgne Strand,
Som Skibbrud leed i fremmed Land.

Dog længe saae jeg ei de Dødelige
 Henvandre Hverdagslivets døde Gang;
 Snart var jeg atter i mit Drømmerige,
 Og stunddom svagt jeg mine Drømme sang.
 Til Ensomhedens Dal de mig henførte,
 Der første Gang jeg fjerne Toner hørte,
 O Digtekunst! fra dit Tempels Hvalvinger,
 De gjengav mine Følelser.

Og jeg dig stued, hulde Sanggubinde!
 Du stod ved Templet, vinkede mig did,
 Og jeg mod Templet ilede i Blinde,
 Men af! forgjæves var min Gang, min Tid;
 Brat Veien var og rastløs Hjertet brændte,
 Og Kunstens Stytteskav jeg ikke kjendte,
 Og vildsom irred jeg nu hit nu her,
 Og kom dog aldrig Pigen nær.

Og dumpt i Matten lød en Varselstemme,
 Og det var Verdensklogskab's strenge Røst:
 "Stands Yngling! stræb hiin Pige at forglemme,
 Hun vinker ei til nogen jordisk Lyst;

Den Stie, du vandrer, til en Gudsdom leder;
Men den gaar over Stovets bedste Glæder,
Vil du til Templets Laurbærkrygger tye,
Fra Jordens Blomsterbed du flye.

Ei meer er Vardens høye Rald hernede,
Som fordom, helligt, stort for Slægterne;
Ei meer Fremtidens Sønner elsket quæde
For Borgerhytten og for Thronerne;
De taales, som Smaafugle i det Høye,
Som ubemærkt, uskadeligt fornøye,
Som vildsom slagre uden Lye og Hjem,
Til Vinterkulden dræber dem."

Og Stemmen hørte jeg, den sørgelige,
Men ei den dæmped Flammen i min Barm.
Jeg veed det. Det er ingen jordisk Pige,
Som breder mod mig elskovsfulde Arm,
Hun vinker ei til flygtig Sandseglæde;
Men jeg vil skue hende, og tilbede,
Og knæle hist ved Alterfoden from
Udi den Elsktes Helligdom.

Lad Varden end paa Jorden eensom synge,
Umærket blid, som liden Fugl paa Qvist,

For een gang værdig blandt Cherubers Klynge,
 At svinge nær Almagtens Throne hist;
 Let Ofret er af skallet Jordlivs Glæder,
 Af Øyeblikkets Lyst for Evigheder,
 Og let er Fuglens Død om Vinteren,
 Naar evig Vaar gjenvekker den.

Og modig jeg mod Himlens Datter iled,
 Medlidende hver Broder paa mig saae,
 Og stundom mig en jordisk Møe huld smilede,
 Da sukke jeg og monne langsomt gaae.
 Og der var Kamp imellem Jord og Himmel,
 Og Døet søgte begge og blev svimmel,
 En Svaghedstaare heed paa Jorden randt,
 Men Himlens hulde Datter vandt.

End vandrer Pilgrimmen ufortrøden,
 Hellige Digtkunst! paa din Tempelstie;
 Du er den Møe, han vorder tro til Døden,
 Han gaaer og nyner svagt din Harmonie.
 Nytt ei o Feg saa barsk de nøgne Grene!
 Klynk ikke Døttens Fugl for du er eene!
 Smil sødt o Maane gjennem Skyerne!
 Jeg svinger om min Elskede.

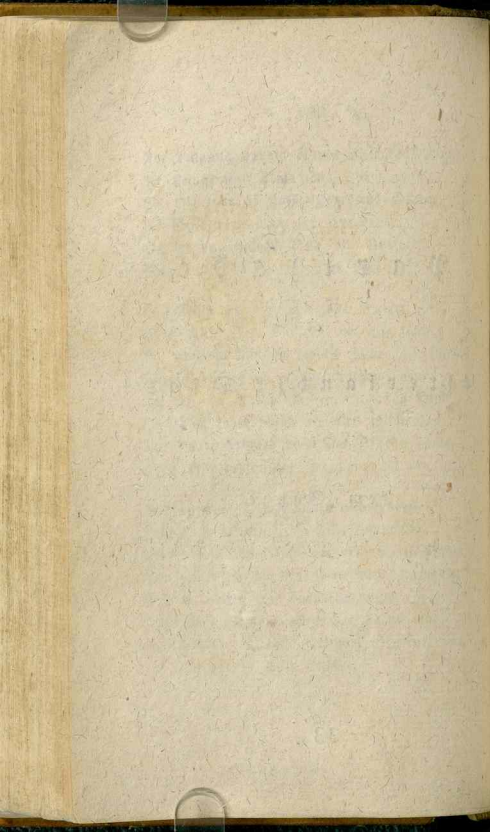
P a r i z a d e

et

o s t e r l a n d s k e D i g t

i

f e m S a n g e.

Prolog.

En Aftenfund jeg eene sad
Bed Arnen's stille Lue,
Og monne mangengang saa glad
Igjennem Vinduet flue;
Skjende Muur og Skyer skjulede
Den store hvalte Himmel,
Saa kunde dog mit Øye see
En lille blaalig Strimmel;
Og Øyet tindrede saa fro,
Dhi fjernt det kunde skimte
I Østen et Par Stjerner smaa,
Saa blidelig nedglimte.
Og underlig mit Hjerte slog,
Jeg kunde det ei tæmme,
Da tog jeg Harpen frem fra Krog,
Og monne Strængen stemme.
Og som jeg sang, og vandrede
Hift under Himmellamperne,

I Øst med Aand og Tanke;
Paa Øst det monne banke.

Og indtreen der saa pludselig
En lille fremmed Pige,
Hun nærmed sig saa sagtelig,
Og nynnede tillige:

"Du sidder her i Skumringen
Saa eene, og opleder

I Stjernerne paa Himmelen
Bed Harpen -- dine Glæder.

Du har ei Hustru eller Børn,
Og du har ingen Pige,
Og kan dog ei, som dristig Ørn,
Vortstye fra Jorderige.

See! derfor kommer jeg til dig,
Vi to vil os foreene:

Jeg vandrer og paa Jorderig
Bedrøvet og aleene.

Jeg leder om et Hjem, et Lys,
Jeg leder om en Fader,
Udi hvis Arme jeg kan tye,
Og som mig ei forlader.

Thi fader: moderløs jeg er,
En Morgenländerinde,
Og fremmed er jeg kommen her,
Og kan ei Hjemmet finde.”

Saa nynnede den Pigelil,
Og til mit Brøst sig klynged,
Og under Sang og Harpespil,
Jeg Arm om Glutten slynged.
Og hun min Datter vorden er,
Og jeg er hendes Fader,
Og Pigen er mig nu saa kjær,
Og nødig mig forlader.
Hun hopper glad og lystelig
Om i mit lille Kammer,
Og mangengang adspredet mig,
Og Modersmaalet stammer.
Kun lidt deraf jeg fatte kan,
Det Lidet dog mig glæder,
Hun taler om sit Fødeland,
Og om dets Herligheder.
Og mangent Eventyr hun veed,
Som skundom i vor Eensomhed,

Naar Winterdagen helder,
 Ved Arnen hun fortæller.
 Nu har hun længe hoppet om
 Udi min lille Stue,
 Nu skulde hun dog see sig om,
 Hvor der er meer at see.
 Og hun har faaet Lov at gaae
 En Smule om i Landet,
 Og hist og her at banke paa,
 Og nynne Et og Andet.
 Men hun er kuldskjær og ei vandt
 Til Nordens kolde Vinde,
 Og i et nordisk tæt Bevand
 Jeg maatte søge hende.
 Lad hende ei i Kulden staae,
 Den lille skakkels Nige!
 Men hører, naar hun banker paa!
 Og lukker op tillige!
 Og synes J, hun taler dansk
 Lidt meer maaske, end østerlandsk;
 Saa hende det forlader!
 Thi dansk er hendes Fader.

Første Sang.

Son blidt, min Sang! i Fredens stille Bolig,
Naar Arnen's Blus en Vinterastensfrond
Har samlet liden huslig Kreds fortrolig
Ved eenlig Lampe i samdrægtig Rund;
Naar Manden efter Dagens Jdræt hviler,
Naar Qvinden fro ved stille Sysler smiler,
Og naar til Kroniken man gjerne tyer,
Og læser gamle Eventyr.

Fortæl da om de sjældne Kostbarheder:
Om Fuglen, som kan tale viselig,
Om Træet, som harmonisk yndigt qvæder,
Om gyldne Kildevæld saa underlig!
Ellig, Billedet, som spøgende fremtræder
I farvede og lette Drømmeklæder,
Er Sandheds Mø. som søver frem til Dands
I Halvgubinders Blomsterkrands.

En Konning sad saa stolt paa høien Throne,
Og frødedes ved al sin Herlighed,
I Purpur klædt, med Zepter og med Krone,
Saae han paa sine Undersaatter ned.

"Hvo, sagde han, kan et Klenod mig sige,
Som ikke findes i mit Kongerige?
Hvad Ønske sætter Grændse for min Magt?
Hvad mangler i min Glæde, min Pragt?"

Og Mængden af Forundring Jæter mæled,
Kun gammel Qvinde seent fremvakkede,
Ved Thronens Fod ærbødigen hun knæled,
Til Krykken heldet, saa hun taledede:
"Med Rette, Konning! est du stolt at stue,
Lig Solen paa den høie Ætherbue;
Dog ingen Herlighed paa Jorden er
Kuldkommen, uden Mangel.

Tre Ting der gives heel vidunderlige,
Og værd at eies af den Vældigste,
De findes ikke i dit Kongerige,
De sandtes ei af noget Menneske;

Med Solens Opgang fjernt et Bjerg sig hæver,
Hvor en usynlig Mandehær omsvæver,
Og mægtigen bevogter Dag og Nat
Den sjældne ubekjendte Skat.

Og Skatten er -- en Fugl, et Træ, en Kilde,
(Du smiler, Konning! siige Skatte er
Ei sjældne her til Lands, du siige vilde,
Men hør først deres synderlige Værd.)
Him Fugl kan ei allene listig sjunge,
Den har ti Mands Forstand, en Talers Tunge,
Hvad var hvad er den klart kan tolke dig,
Veed hvad bag Fremtid skjuler sig.

Og Træet ei alene Lye udbreder
For mæddig Vandrer, som ved Middagsstund
Om kjolig Leie under Løvverk leder,
Hvor han kan hvæge sig i rolig Slund;
Men naar for Aftenlusten Træet bæver,
Naar Maanens Sølv paa Bladene nedsvæver,
Da tone de, som tusind Fugles Sang,
Og tusind Bards Harpeklang.

Og Kilden, som i Bjergets Klost sig skjuler,
 Er ingen Vædske uden Farve, Kraft,
 Som samler sig i Jordens lave Huler,
 Det er en himmelsk, kraftfuld, gylden Gæst;
 Den ei i hvert et henraakt Bæger vinder,
 I Niddingens den tørres hen, og svinder,
 I Edlingens bliver Draaben til et Væld,
 Og styrker, hæver høyt hans Sjæl."

Monarken grunded' paa den mørke Tale,
 Den gamle Kvinde langsomt monne gaae;
 Nysgjerrig lod han atter hende kalde,
 Og spurgte, hvor hiint Bjerg i Verden laae.
 "Drag bort, var Kvindens Svar, til Jnderkysten,
 Ti Gange ti Dageiser imod Østen,
 Og den, som først der møder Vandreren,
 Skal vise ham til Bjerget hen."

Og taus hun iled bort den gamle Kvinde;
 Forgjæves Kongen hende søge lod:
 Hun intetsteds i Landet var at finde,
 Uvis og grublende han atter stod.

Forgjæves han sit Raad lod sammenkalde,
Raadvild, ukyndige de standes Alle,
Og Mange det, som Eventyr, udloer,
Og ingen agted stort derpaa.

Kong Schuddad *) Kunde det dog ei forgjætte,
Ei meer han stolt og glad sin Lykke nød;
Hver Lyst han før uhindret kunde møtte,
Han vilde blot, og Tusinde adlød;
Dog al hans Herlighed var nu ham Plage,
Fordi eet Ønske endnu var tilbage,
Een Villie, som uopsyldt han saae,
Een Skat, som han ei kunde naae.

Saa klage Lyffens Sønner tit hernede,
Og savne midt i Overflodighed,
Fordi blandt mangel uforstyldt stor Glæde
En liden var, som de ei nøde med.
Dog Kongens Savn udi hans Glæders Rige,
Var ikke blandt de ubetydelige;

*) En Konge i det lykkelige Arabien, eller Syrien.

En Skat saa herlig, sjælden, og saa stor
Ei findes paa den vide Jord.

Og monne han de Riddersmænd fremkalde,
Og meldte dem, med samt sit ganske Land:
"Hvo hid kan hente Ruglen, som kan tale,
Det Træ som sjunger, og det gyldne Vand,
Ham giver jeg Halvdelen af mit Rige,
Min Datters Parizades Haand tillige."
Og Ridderne paa Ordet Kongen tog
Og høbeviis af Landet drog.

Og Riget blev for Riddersmænd fast øde;
Ja selv saa Borgere tilbageblev;
Mahomedan, og Christen ja selv Jøde
Et eventyrligt Naserie bortrev;
Kun Oldinge og Børn der blev tilbage,
Og Mænd, som elsked magelige Dage,
Og Folk, som mangled Formue eller Mod,
Samt Vise, som udloø den Daad.

Blandt dem, som fødte i Armod's ringe Bolig,
 Naturen Meget, Lykken -- Intet gav,
 Var tvende Ynglinge, som hidtil rolig
 Opfyldte virsomi Livets første Krav;
 De havde ingen Fader, ingen Moder,
 De dyrked Jorden, nød dens simple Goder:
 Et sparsomt Brød, fortjent i Ansigtssved
 Og krydret kun ved Nøisomhed.

Et Straatag og et haardt dog roligt Leie,
 Og Hjerter, som hos Konger burde slaae,
 Var deres ringe, og dog store Eje,
 Thi tvende Perler de i Støvet laae.
 Dem kom det underlige Sagn for Øre,
 Og blussende de derpaa monne høre,
 Og Kraften vogned i det unge Bryst,
 Med Stoltheds djærve ædle Lyft.

"Hvi, raabte Bahman, skal vi daadløs trælle,
 Fordi vi fødtes i en fattig Braa?
 For Arm som Niig maa Lykkens Bæld fremqvælde,
 Og Styrken kun til Vjergets Aas kan naae;

Men Styrken er en Blomst, som Stormen gavner,
Som stunddom trives bedst, naar Sol den savner,
Hør Broder! Gud og Styrken er med os,
Lad os bestige Bjergets Nas!"

Og Broderen den unge Pervik rakte
Sin gjære Haand den ældre Yngling hen;
'Ei saae vi mange Sommere, han sagde,
Men Sjælen, ikke Dage skaber Mænd;
Og Sjælen føler jeg er vorden moden,
Og Armen stærk, og stræbende med Daaden;
Ja Broder! Gud og Styrken er med os,
Vi vil bestige Bjergets Nas."

Saa taled de, en Haand dem monne røre,
Den gamle Kvinde ligesom dem stod;
"Ynglinger! sagde hun, vil I mig høre,
Da skal jeg give Eder gavnligt Raad,
For Kongen knæ, naar han paa Thronen sidder,
Vest modig alt hvad sommer sig en Ridder!
Da søger Skatten adskilt een for een,
Thi ikkun een kan finde den."

Og at I ei min Kundskab skal misfjende,
 Tag disse sjældne Gaver af min Haand:
 Dig, Wahman! giver jeg en Dolk i Hænde,
 Du, Pervik! tag mod dette Perlebaand.
 Naar Dolken blanker Sider vorde røde,
 Er Dolken Eiermand iblandt de Døde;
 Naar Perlerne paa Baandet falde af,
 Sandt den, som eied det, -- sin Grav."

Hun havde udtalt, og var alt forsvundet,
 De for en Drøm det Hele kun ansaae,
 Og først da Dolk og Baand de havde fundet
 I egen Haand, de vilde Dyet troe;
 End stod de af Forundring begge stumme,
 Da pludselig en Stemme de fornumme,
 Den sang og flygted, de forfulgte den,
 Og Stemmen nynnede listigen:

"Den Vingede kalder
 Saa længselfuld;
 Paa Klippen nedfalder
 Det grædende Guld.

Og Morgnen hæver
 Sin Jese hvid,
 Og Lovet det hæver
 Saa sørgende blid,
 Og viden svæve de Morgentoner
 Til Middagens Egne, til Aftnens Zoner,
 De lokke, de trylle den unge Mand
 Til det fjerne Land;
 Hvor Morgnen hæver
 Sin Jese hvid,
 Hvor Sanglovet hæver
 Saa sørgende blid,
 Hvor Sangfuglen kalder
 Saa længselsfuld,
 Hvor paa Klippen falder
 Det vaade Guld.
 En Krands kan du vinde
 Saa hæderfuld,
 Den Krands monne binde
 En Møe saa huld;
 Hun fletter Myrthens Smaablade Skjønne,
 Og Laurens Lokker, de eviggrønne,
 Om røden Guld."

Saa nynnede en usynlig Sangerinde,
 Nu sang hun, og nu nynnede hun igjen;
 Som milde lispende smaa Føraarsvinde,
 Der hvidske sødelig og fare hen;
 Den kjæle Nøst med Ynglingerne spøjte,
 De fulgte den, hvor stærkt den maatte flygte,
 Til sidst forstumtende den dem forlod;
 -- Paa Kongestadens Bei de stod.

-- En Dag Monarken paa sin Throne hviled,
 Kun liden Hoben var som trindt den frøb,
 Da hine raske Ynglinger fremilede,
 Og Haand i Haand til Thronen begge løb;
 De knælede først, og Bahman saa begyndte:
 "Monark! vi have hørt hvad du forkyndte,
 Og skjøndt du det ei venter af vor Stand,
 Vil vi dig vise hvad vi kan.

Vel veed vi, Heltetod kun Heltet leder
 Gjennem Kamp til Verdens høje Maal;
 Dog Kræften kun i ydre Dragt fremtræder,
 Og Heltetodet klæder sig i Staal;

Lad os da ei uvæbnet Kampen søge!
 Lad Staalet dine Kæmpers Kraft forsøge!
 Og giv os Ganger, Spore, Sværd og Skjold
 Og gjør os værdig til vort Maal!”

Og Konningen med Veltilfredshed fæd
 Saa høyt et Mod udi en Stand saa lav,
 Saae hvor de unge Heltes Dyne lued,
 Og Ganger, Sværd, og Ridderflag dem gav.
 Og stoltelig i Borgen de fremginge,
 I Kobberbrynien med de gyldne Ringe,
 Og hver en Mæ, som saae de Riddersmænd,
 For dennem sukked lønligen.

Dog monne ei Prindsesse Parizade;
 Som var bestemt til Skattefinderens,
 Den allermindste Skjønhedsstraale lade
 Opildne og besjæle Ridderne;
 Men vore Helte tænke ei paa hende,
 Af Vrens, ei af Elfskovs Jld de brænde,
 Og med hinanden først de holde Raad
 Om denne hæderfulde Daad.

"Hør Broder! sagde Dervish, lad os tage
 En Hjeltn og fæste tvende Rugler i!
 Lad Skjæbnen sige Hvo der først skal drage
 Til fjerne Land, ad Vrens snevre Stie;
 Thi meer end Een kan Skatten jo ei finde,
 En søge den! Grib du et Lod i Blinde!"
 Og Bahman -- lykkelige Lod uddrog,
 Og derpaa saa til Orde tog:

"Mig kalder Skjæbnen først, maaske til Lykke,
 Maaske til -- Fald, og jeg adlyder den,
 Og ingen Fare skal min Sjæl nedtrykke,
 Og seire vil jeg, eller synke hen;
 Men, Broder! du, hvem haarde Lov nedtvinger,
 Endskjøndt din Aand udbreder stærke Vinger,
 Dvæl, og bekæmp din Lyst! misund ei mig!
 Min Lykke deler jeg med dig.

Men den er uvis; Heltene var mange,
 Som søgte Vjerget, kraftfuld, modigen,
 De monne Alle haabefuld bortgange;
 Men ingen af de Mange kom igien.

Tag derfor Dolkem hen den underlige!
 Den kan dig Budskab fra ung Bahman sige,
 See daglig paa den! hvis den vorder rød,
 Da er din Broder bleg i Død."

"Ne! svared Pervik, lange, mørke Dage
 Skal jeg henleve i min Eenlighed,
 Og uden Hæder blive her tilbage,
 Hvi kan jeg ei bortgaae, og kæmpe med.
 Dog vil jeg dvæle -- saa det jo maa være;
 Og naar kun Dolkens Sider blanke ere,
 Skal jeg mig fryde ved en Broders Held,
 Og temme den daadlystne Sjæl."

Og broderlig omarmed de hinanden;
 Ung Bahman sig paa Gangeren opsvang,
 Den kneised vælig, tumled sig med Manden,
 Og vrindstød stolt, mens Sværd og Pantser klang.
 Og lynsnel over Slette, Dale, Høje,
 Foer Ridderen, og svandt for Vennens Øye;
 Men Pervik vandred taus i Borgen ind
 Med Dolk ved Barm, Mismod i Sind.

Dog snarlig maatte han sin Sorg forglemme;
 Thi atter lönlig for hans Dre lod
 Hiin velbekjendte, qvindelige Stemme,
 Paa ny den sang, saa blidelig, saa sød:

"Lykkens Son! du veed det ikke;
 Men de største Skatte ligge
 Hvor du ingen leder om.
 Den som her til Verden kom
 Under milde Stjerners Blikke,
 Ham vil Stjernen Fryd tilskikke,
 Naar han sover sødelig.
 Lykkens Son! du veed det ikke,
 Men de største Skatte ligge,
 Hvor du ingen venter dig."

Anden Sang.

Ung Bahman foer paa Gangeren den lette,
 Som Vestenvinden suel, fra Land til Land,
 Og Veien kunde Løberen kun trætte;
 Men Jutet standsede vor Riddersmand;
 Thi hver en fremmed Ridder, som han mødte,
 Han uopholdelig af Sædlen stødte,
 Undskyldte høfligen sin Hastighed,
 Og fort paa vundne Ganger reed.

Ung Dervish Lykken midlertid beffærte
 Et bedre Eventyr; Skøndt roligen
 Han hjemme blev, og Færdigheder lærte,
 Som egne, og som pryde Riddersen:
 Han monne sig med Sværd og Landse øve,
 I Sæddel sidde fast, og Skjolde fløve,
 Samt spille Schak med Konningen i Hal,
 Og træffe Ring i Riddersal.

En Dag han, træet af djærve Ræmpeleeg,
 Bar vandret til et Sted i Borgelund,
 Hvor under Lye af Palmer, Myrther, Ege,
 Han gvaaged sig ved blid og rolig Blund.
 Oploft var Brynien, Hjelman laae ved Siden,
 Og, liig Krigsguden hvilende fra Striden,
 Laae Ynglingen, med brune Kind paa Skjold,
 Paa stærken Bryst den Arm saa bold.

Ved samme Tid Prindsesse Parizade
 Sig havde listet fra sit Gomsfrubuur,
 For uden Tvang i Lusten sig at bade,
 Og fri sig fryde i den fri Natur.
 Hun var en Møe saa blidelig at se,
 Som Midnatsmaanens stille Sølvrelue;
 Dog med et Glimt af kongelige Væ,
 Liig Solens skjulte Majestæt.

Med gyldne Lokker, Himmelen i Øye
 Og Ulfyld i den lilliehvide Varm,
 Hun vandred som et Væsen fra det Høye,
 Ukjendt med Jordens Attraa, Stovets Larm;

Og barnlig slog det unge fromme Hjerte,
Og Intet uden for sig selv begjærte,
Naturlig Glædesdands var Pigens Sang,
Og hendes Tale frydfuld Sang.

For første Gang den unge Barin sig hæved,
Urolig, som den sølede et Savn,
Et dunkelt Billede for Sjælen svæved,
Hun elsked det, men vidste ei dets Navn;
Hun syntes, at en Blomst der monne være,
En Blomst, nedfaldet fra en himmelsk Sphære,
Og dybt i Lunden hun forvilded sig,
Og leded saa omhyggelig:

Da sang bag Buxkene hiin gamle Qvinde;

"Favre Blomstersamlerinde!

Kongedatter vilst du see

Dronningen for Blomsterne,

Kom da, søg! og du skal finde.

Rosenrød, og liliehvid

Stander hun i skjulte Egne,

Lillier visne, Roser blegne,
Hun forandres ei i Tid.

Tid i Evighed hengliber,
Aldrig aldrig hun forgaaer,
Skjøn i Vinter, som i Vaar,
Dronningen paa Thronen sidder.

Den er ingen Stol af Guld;
Men en hellig Blomsterstangel,
Og en liden Himlens Engel
Boer i Blomsten underfuld.

^P
Let adskedes Taagelusten
Trindt om Blomsterdronningen,
Sagte hvidsker Engelen,
Aander sødt i Rosendusten:

Hvad den hvidsker dunkelt er,
Det er ingen jordisk Stemme,
Hjertet kan den kun fornemme
Himmelig i Ahnelser.

Vil du ahne Hvo der satte
Blomsterne paa Jorderig,
Vil du ahne, drømme dig,
Hvad den Vise ei kan fatte;

Vil du drømme dig fra Jord,
Over Skyerne de fjerne,
Over Sol, og over Stjerne;
Hør hvad Englen dig betroer!

Hør, o! Blomstersamlerinde!
Hør, hvad Englen dig betroer!
Som i Underblomster boer,
Kom, og søg! og du skal finde."

I Krat, i Busk Prindsessen Sangen hørte;
Men Sangerinden intetsteds hun saae,
Lidt efter lidt den hende did henførte,
Hvor Ridderen i stille Slummer laae.
Hun blev forfærdet, vilde flye tilbage;
Dog maatte Mandens Røe al Frygt bortjage,
Hun vovede endnu engang at see,
Og saae -- og vilde atter see.

Ved hvert et Blik hun vorded mindre bange,
 Og fandt den Ridder ei saa gyselig,
 Et Par Skridt nærmere hun voved gange,
 Og endelig hun ganske nærmed sig;
 Hun saae de ædle Træk, den høye Pande,
 Hvor Kraft og Mildhed syntes sig at blande,
 Og til sig selv hun hvidskede i Løn;
 "Han er dog sandeligen Fjøn."

Nu vil hun ei om Blomsten længer lede,
 Hun synes nu, at hun har fundet den,
 Hun føler den i Sjælen alt udbrede
 De himmelsfaldne Blade herligen,
 Hun seer den spire paa sin Lilliestængel,
 Og Elskovs Aand er Blomstens skjulte Engel,
 I Hjertet troer hun Underblomsten groe,
 Imens paa Ynglingen hun saae.

"Ak! Skade at han Dynene maa lukke,
 Fordi han sover, Dynene er dog
 Det Skønneste" - - her maatte høyt hun sukke,
 Og Ridderen just Dynene opslug;

Og da han saae den himmelske Pige,
 Han troede vist han var i Himmerige,
 Hvor under helligt Palmetræ han laae,
 Og paradisiske Huris *) saae.

Med lignende forundringsblandet Glæde
 Vist Adam i sit Eden vaagnede,
 Og saae sin Eva første Gang fremtræde,
 Og reiste sig, og saae -- og vakkede.
 Forvirret vores Riddersmand sig hæved,
 Og Pigen stod, og rødmede og -- bæved,
 Han bukked, -- stammed -- bukkede igjen,
 Og hun -- soer vild i Hilsenen.

Dog da de endelig kommen var til Orde,
 De vanked begge adspredt lidt omkring,
 Og hvad de neppe heelt fremstamme torde,
 Var -- ligegyldige almene Ting;
 Thi det var i de gamle simple Tider,
 Da Gælelsen var stum hos Mæe som Ridder,
 Her Læberne ei røbed med et Ord
 Hvad der i Hjerterne gif for.

*) Huris ere de Rettroendes Selskaberinder i Paradiis.

Vedst Parizade Qvindekunsten vidste,
 At kunne skjule, hvad hun følede,
 Og, skøndt forvirret, dog den Fatning vilste,
 At hendes Stand og Navn hun dølgede.
 Hun kaldte sig Prindsessens Tjenerinde,
 Som pleied stundom liste sig fra hende,
 For at spadsero lidt i Borgelund,
 Sær i den hede Middagsstund.

Det Vink undslap af et forelsket Hjerte,
 Og var for et forelsket Hjerte nok,
 (Hvo Kjærlighed ei Vink at fatte lærte,
 Blev ei ved Millioner Bøger flog.)
 Vor Ridder fatted stæleglad sin Lykke,
 Og voved Pigens Haand til Afsked trykke;
 Og næste -- Morgen stod han der igjen,
 Og ventede paa -- Middagen.

At Formiddagen gik paa Snegleskødder,
 Jeg kun de Stakkeler fortælle vil,
 Som aldrig stod paa hede Længselsglæder,
 Fordi de ikkun kjendte eet Slags Jid,

Men den, som kjender Himlens Ild heruede,
 Kan see den Ridders Utaalmod -- hans Glæde,
 Da endelig Gaarsdagens Huris stod
 Ved paradisiſk Palmerod.

Ung Pervig kunde ei sit Hjerte tømme,
 Det smeltede som Bjergets Is for Sol;
 Som ingen Dæmning Strømmens Magt kan
 hemme,

Den søger Dalens Blomst, sit skjønne Maal.
 Saa Hjertet strømmed mod den elſkte Pige.
 Og Armene udbredte sig tillige;
 Vel Parizade rødmed ængstelig;
 Men kunde ei unddrage sig.

Dog vidste hun, hvad ædle Qvinder vide,
 At holde Manden strængt i Skranke;
 Eet Blik -- og hver forvoven Pæl maa glide,
 Fra Skjønheds Bryſt, som Lyn fra Fjeldene;
 Hun vidste Noe i Adfærd at gjenkalde,
 Og blid blyfærdig var den Huldes Tale,
 Og Ridderen stod om, ærbødigen,
 Som for en Møe fra Himmelen.

Saa samlede de dagligen i Lunden,
 Og daglig brændte Flammen høiere.
 Alt var der flere Maaneder henrunden,
 Som Øjeblikke var de flygtede;
 Ynglingen monne hele Verden glemme,
 Han drømte, vaktet ei af Vrens Stemme,
 Alt -- Broder -- Eventyr i Glemsel laae,
 Og aldrig han paa Dolken saae.

En Dag de Elffende i Skyggen sadde,
 Og taled kjærlig og fortroligen,
 Da snildelig Prindsesse Parizade
 Paa sig og Kongen ledte Taler hen:
 "Hvi, spurgte hun, est du vel vorden Ridder,
 Og rolig her hos ringe Mæe dog sidder,
 Mens alle Andre gaar af Landet ud,
 Til Kamp for kongelige Brud?"

"O! svared Pervik, jeg en Skat har fundet
 Meer værd end den, de Andre lede om,
 Den ei til Bjerget var af Hander bundet,
 Den af sig selv udi min Haand nedkom.

Og vil du stedsse elske mig, o Pige!
 Vil jeg foragte Kongens hele Rige,
 Og i din hulde elskovsulde Favn
 Ei søle en Prindsesses Favn."

Og Parizade smilede og sagde:
 "Halvdelen af et Kongerige er
 En Ting, som ingen Ridder bør foragte,
 Og som vel er en ringe Møye værd;
 Og Mod og Manddomsfærd jeg ikkun mener
 En ærlig Piges Kjærlighed fortjener;
 Est du en Mand, du mig fortjene vil;
 Prindsessen nødes du ei til."

Og skamfuld blussede den Ridders Kinder,
 Han voved neppe Dyet at opslaae,
 Han kjendte ei den ædleste blandt Qvinder,
 Dybt for hvis Fodder han beskjæmmet laae.
 Han vidste ei, her Elskov mere talte
 End Stolthed; dog selv den han maatte ære;
 Han reiste sig -- hun flygted af hans Arm,
 Og -- Dolken faldt ud fra hans Barm.

Og Dolken ham af sine Drømme vakte,
 Og mindet pludselig om Broderen;
 Dog -- medens Perviz monne den betragte,
 Vi vil til Bahman vende os igjen.
 Han har nu redet i saa mange Dage,
 Og lagt vel flere hundred Mil tilbage,
 Udstandet Soel ved Dag, og Slud ved Nat,
 Og er vel baade træt og mat.

Dog nei, utrættelig han stedse tilte
 Mod fjerne ubekjendte Hjemmed,
 Tit haardfør under aaben Himmel hvile,
 Drog atter efter korte Frist affied;
 Og endelig han kom til Jnderkysten,
 Ti Gange ti Dagreiser imod Østen,
 Der sølverlokked Olding først han saae
 Ved Døren af sin Hytte staae.

Bor Ridder standsed, hilssede paa Gubben,
 Den Gamle bød ham hjertelig Goddag,
 Og bad ham binde Sangeren til Stubben,
 Og tage Hvile under ringe Tag;

Ung Bahman lod sig det kun eengang sige,
Og skyndte sig af Saddelen at stige,
Og gik i Hytten med den Gamle ind,
Som modtog ham med gjæstfrit Sind.

Han satte sig paa Bænk, mens Verten hentede
Forfriskelser, og venligen ham bød:

"Hvor gjelder Reisen?" Ridderen kun ventede
Paa Leilighed, og derpaa flux udbrød:

"Ja det er just hvad jeg ei veed saa lige,
Maaskee du bedre kunde mig det sige,
Mit Erind er af største Vigtighed;
Men meer jeg heller ikke veed.

Jeg har vel redet mange hundred Mile,
Og mangen Ganger styrted under mig,
Jeg har mig neppe givet Tid at hvile,
Hvor Reisen gjelder maa jeg spørge dig;
Hvor finder jeg de trende Sjeldenheder,
Den Fugl som taler, og det Træ som græder,
Og Kildevældet med det gyldne Band,
Som Hånd og Hjerter trylle kan?"

Og Gubben rysted Lofferne de hvide,
 Og saae medlidende paa Ridderen:
 "Vil I, han svared, endelig det vide,
 Velan! da maa jeg vise Ier didhen,
 Men hør først Farerne, som Eder true,
 Og maa for dem ei eders Hjerter grue,
 Saa gaa med Fred den vanskelige Vei,
 Kun at advare mægter jeg.

Den Fugl, som taler, holdtes længe fangen
 Paa høien Bjerg af vældig Nandehær,
 Endnu er ingen Dødelig did gangen,
 Skjøndt Mangen nedenfor omkommen er;
 Thi Hvo der ei et Sindelag medbringer,
 Som ingen onde Nanders Magt betvinger,
 Hvo vandrer did i egennyttigt Meed
 Gaaer til sin Ulykksalighed,

Kun den, hvis Sjæl af hellig Lue brænder,
 Foragtende de onde Nanders Skrig;
 Hvo vandrer fort, og aldrig sig omvender,
 En saadan kun naaer Fuglen lykkelig.

Og har han Fuglen, skal den ham fortælle,
 Hvor Træet staaer, hvor Kilden monne gælde,
 Men, Ridder! dette Ønske du opgiv!
 Det kosted mangen Daares Liv."

"Nei Gamle, raabte Bahman, jeg opgiver
 Ei denne Attraa, bli'er den end min Død;
 Min Sjæl det er, en saadan Ild opliver,
 Jeg er til denne store Jdræt fød;
 Jeg trodse tør det hele Nanderige:
 Bekæmpet ved min Styrke, skal de vige,
 Og loe og hyled Helved bag min Ryg,
 Jeg skalde vandre fremad tryg.

Og evigt leve skal mit Eftermæle,
 Jeg vorde vil hiint Kongerige værd;
 Dog med en Broder vil jeg Lykken dele,
 Thi ei mit Meed lav Egennytte er.
 Hvo, som mod Himlen tyer paa Erens Vinger,
 Ham ingen underjordisk Magt nedtvinger,
 Min Villie, Gubbe! jeg forandrer ei,
 Kom, viis mig flux til Bjerget Bei!"

Den Gamle taug, og sukkede, og rakte
 En Kobberkugle til den Riddersmand,
 "Tag denne Kugle Fremmede! han sagde,
 Til Vjergets Fod den Veien vise kan;
 Udkast den! og den skal ustandset trille
 Ved egen Kraft; men naar den ligger stille,
 Da seer du Maalet, -- stiiig af Gangeren!
 Og gik! -- og see ei efter den!"

Halvtvivlende vor Ridder nøye soled
 Paa Ruglen, mens han sig paa Hesten svang,
 Og da han taus et Øyeblik end nøled,
 Den af sig selv af Haanden fra ham sprang;
 Og løb saa sneldt for hans forbauste Blikke,
 At han fik neppe Tid Farvel at nikke,
 Men maatte følge efter som et Lyn,
 For ei at tabe den af Syn.

Og uden Ophør hastigen den rullede,
 Og uden Ophør han forfulgte den:
 Ved Dagens Lys den glindsede som Guldet,
 Ved Nat som Ild den funkled herligen.

Men da for Gryet Nattens Mulm bortsvæved,
Den stille laae, og Bjerget høyt sig hæved
I Morgenrøden for den Riddersmand,
Skjænt som et saligt Trylleland.

Ung Bahman standsed dette Syn at nyde;
Saa skjon han aldrig Morgenrøden saae,
Saa stolt han aldrig Solen saae frembryde,
Saa herlig Jorden aldrig for ham laae;
Thi stolt han Storheds Villeder kun skued
I Bjergets Høyde, Østens Blød, som lued,
For med fordoblet Kraft at flamme op
Høyt over højest Masses Top.

'Saa skal og jeg' udbrød han -- i det samme
Blev han en Mængde sorte Stene vaer,
Han gjøs, og mægted ei et Ord at flamme;
Thi disse Stene ei som andre var,
Menneskelige Former han gjenkjender,
Som hugne ud af Steen ved Kunstens Hænder;
De laae i tusindtal ved Bjergets Fod,
Bed Siden Marmorheste stod.

Den Ridder længe paa de Stytter stirred,
 Dog ei med Barme, som Kunstelskere,
 Han blegnede, og ahnede forvirret
 At disse Steen var hans Forgjængere.
 Han kunde rædsomme Forvandling gisne,
 Og soled alt sit Bryst som Marmor iisne;
 Alt taug, som var Naturen her uddød,
 Da huult en Røst fra Jorden lød:

"Stolte Synder!

Hvad fremfkynder

Dine Fjed?

Hvi betræder

Du vor Bælbes Rædselssteder?

Du vil vinde Glands og Hæder,

Søg det andetsted!

Daare! flye fra disse Egne!

Her maa Livets Blomst nedsegne,

Her maa stærkest Kæmpe blegne

For sin Jordstfhed."

Ung Bahman dog af Gangeren mon stige
 -- Et Tordendrøn fra Jordens Dyb udbred,
 Han hørte tusind vrede Stemmer krige:
 "Vergjærrige! du vandrer til din Død."
 Fremad han gik, og lod dem hyle, larme,
 Og drog sit Sværd af Belter i sin Harmes,
 Og raabte: "tie forvorpne Djævla! tie!"
 Og vandred fort den bratte Stie.

Men ved hvert Skridt blev Dybets Stemmer flere,
 De haaned, truede, og skoggerloede,
 Den Ridders Brede blussed meer og mere,
 "Ha, raabte han, jeg skal mig skaffe Roe,"
 Og glemmende sig selv, han Sværdet hæved,
 Og vendte sig, -- flux Aanderne bortsvæved
 Det sortned for hans Dyne underlig --
 Han mægted ei at røre sig.

Uroffelig med hævet Sværd han standede,
 Og Blodet i hans Arer styrknede,
 Stolt trued han, som Klippen udi Vandet,
 Men, kold som den, han Intet følede;

Thi af! han var et Marmorbilled vorden,
 Haanlatter Ringred dæmpet under Jorden,
 Han var ei meer, -- ja selve Gangeren
 Stod livløs som en Kampesteen. --

Og Mørkets Vngel green i Seiersfange,
 Og tumled sig saa lystelig omkring,
 Triindt Billedet de dandsed trende Gange,
 Og vied det ved Qvad i Troldomsring:

Hvo løser det Bændne?
 Hvo kalder tilbage det Svændne?
 Dands lystig! thi Sejren er vor.
 Hov vækker de Stene?
 Det Himmelske Rene;
 Men det er ei mere paa Jord. --

Ved samme Tid det var, ung Pervish, vækket
 Af Elskovs Drom ved Parizades Ord,
 Saae Dolken falde, tog den op forkrækket,
 Og ahnede sin Broder Bahmans Kaar;

Thi Staalets Sider var ei blanke mere,
Han troede først kun Rust det maatte være,
Men skrækkelig var hans Forbauselse,
Da Blod paa Dolken flæbede.

Tredie Sang.

Ung Pervig saae det kolde Staal at bløde,
Og Broderhjertet blødte stærkere;
"O Bahman! sukked han, du kæmped, døde,
Mens dorst jeg Dag og Nat bortdrømmede.
Du faldt, imens din Hæders Stjerne blinked,
Ei himmelsk, ei til jordisk Fryd den vinked,
Men see! din Aand her møder mig i Blod,
Og vækker, kalder mig til Daad.

Jaa Broder! jeg vil kjæk, som du, bortdrage,
At finde hvad du søgte, eller -- døe;
Jeg vil ei sidde kraftløs blandt de Svage,
Og sukke, eller rødme for en Møe.
Jaa! ei den Helt, som kun paa Sværd sig læner,
Den ædle Viges Kjærlighed fortjener;
Haa -- Skulde hun, just hun mig sige det,
For hvem et Under var mig let.

Vel -- hun har vaakt mig af min Elfsøvedvale,
 En Kvinde var jeg; men nu er jeg Mand.”
 Saa monne med sig selv den Ridder tale,
 Og stilled sig for Konningen paa Stand.
 Om Orlov bad han, og den blev ham given,
 Sa Kongen sandt forlængst hans Hjemmebliven
 Heel uforklarlig, og fortrød især
 Hans underlige Drømmefærd.

Han stod i Harnisk alt, og vilde stige
 Paa Gangeren; men meer og mere svandt
 Det stolte Forsæt, ei at see sin Vige,
 For han var hende værd; -- hans Elfsø vendt;
 Han vandrede endnu engang til Lunden,
 Hvor mangen saa livsfulig Stund var runden,
 Endnu engang hans Dye maatte see
 Hiint Paradiis, hiint Palmetræe.

Og Vigen stod i Palmetræets Skygge,
 Stjon, som da første Gang han hende saae,
 I samme lette lilliehvide Smykke,
 I Lokkerne en Krands af Blomster smaae,

Men ængstlig Hjertet slog, og Barmen bølged
 Bemødigt Smil forgjæves Smerten bølged;
 Thi Taarer i det klare Dye stod,
 Hun gysle ved sin Ynglings Mod.

Og hun fortrød nu selv at have vækket
 Vergjærrigheden i den unge Barm.
 Og Drømmeren af søde Drømme skrækket,
 Og revet Elskeren af egen Arm.

Før syntes hende Reisen kort og ringe,
 Hun frygted Andre Skatten skulde bringe,
 Nu da den Elskte hendes Vink adlød,
 Hun ahned Farer, Kamp og -- Død.

Og nu hun vilde holde ham tilbage,
 Som Barnet, der først Fuglen Frihed gav,
 Og siden atter vilde den neddrage,
 Naar høyt den svang sig over Land og Hav.
 Forgjæves kalder Kærlighedens Stemme,
 Bevinget Stoltthed kan den ei fornemme,
 Og Arkens Due kommer ei igjen,
 Før den medbringer Scirens Green.

"O Zulima!" -- saa Ridderen udbryder --
(Det var Prindsessens foregivne Navn)

"O Zulima! naar saa din Taare flyder,
Naar saa du staaer, og aabner mig din Favn,
Da blues jeg, og dybt mig selv foragter,
Og ufortjente Kjærlighed betragter,
Som Laurbærkrands, 'flettet i mit Haar,
Mens jeg endnu bag Skranken staaer.

Men nei, jeg vil ei Lønne førend Daaden,
Jeg gaaer til denne, at erhverve hiin;
Jeg vil ei betle Palmerne af Naaden,
Naar jeg kan fordre dem, da est du min.
Gengang kan Slummer Manden overvinde,
Gengang kan Manden vækkes af en Kvinde;
Men slummer atter hen den dorste Sjæl,
Da er han worden til en -- Træl.

En saadan er end Perviz ikke blevet,
Perviz -- jeg kommer kun med Seir igjen;
En Funke er jeg, fra sin Sol løsrevet,
Bli'er den en Stjerne ei, -- da slukkes den.

Og nu, tag dette Baand med Perler hvide,
 At du kan sjernt din Midders Skjæbne vide;
 Thi hvis de Perler engang falde af,
 Da vid, han fundet har sin -- Grav."

Og modig han de kjæle Arme flyede,
 Og Gangeren sin Byrde skolt modtog;
 Den snos, og vilde ingen Tvang adlyde,
 Men løb, og svandt, og Ild af Glinten slog.
 Alene standed den forladte Pige,
 Og saae paa Perlerne de underlige,
 Og stedse meer og meer de glindsede
 For Øyet gennem Taarerne.

Og from hun under Palmetræet knæled,
 Og bad til Allah for sin Middersmand;
 Oprigtig Elskov hendes Bøn besjæled,
 Og Roe og Trøst det bange Hjerte sandt.
 Og saa hun bød ved aarle Morgenrøde,
 Og saa hun bad ved silde Aftengløde,
 Hun bad en Bøn for hver en Perle hvid,
 Og tit en Nøst sang skjult og blid:

"Grød ikke, o Pige!
 Grød ei for din Ven!
 Jeg kan dig det sige,
 Han kommer igjen.
 Og hvor han end farer
 Paa Land eller Søe,
 Blandt Menneſteſkarer
 Paa Verdens De,
 Blandt Aander, i Farer,
 Sin Tro han bevarer,
 Og elsker ſin Møe.
 Grød ikke, o Pige!
 Grød ei for din Ven!
 Jeg kan dig det ſige
 Han kommer igjen;
 Og hvor han end farer
 Paa Land eller Søe,
 Sin Troe han bevarer
 Og elsker ſin Møe."

Ung Perovis ſtræbte ſtadigen mod Øſten,
 Ved Solens Lys, ved Maanens blege Skin.

Engang han, ikke langt fra Jnderkysten,
 Ved Nattetid drog i et Herberg ind.
 Her sadde muntre Gjæster, halvberuset,
 Trindt Egebord, og fryded sig ved Kruset,
 Imens en talrig Kreds af Rejsende
 I Krogen stod tæt klyngede.

Til dem vor Ribbersmand sig monne føje,
 -- Han elsked ei larmfulde Tidsfordriv, --
 Her sad en gammel Dervisch, fra huls Dye
 Fremstraaled end den unge Alders Liv;
 Thi han fortalte om de syndne Dage,
 Og kaldte mangent gammelt Sagn tilbage,
 Fra mørke Oldtid; Alle lytted glad,
 Og stedse ham fortælle bad.

"I ældste Tid (saa Dervischen fortalte)
 Man siger Allah vandred selv paa Jord,
 Og Menneffene from hans Navn paakaldte,
 Lyksalighed fremspired i hans Eoer.
 Det var den gyldne Tid paa Jorderige,
 Dets Børn var skyldfri og ubodelige,

End vore Skjalde skjønt afbilde kan
Hiint Paradiis, hiin Uskyldsstand.

Men denne Lykke varede ikke længe;
Til Ondt som Godt var Sjælene opslagt,
Det Godes Sød lod snarlig sig fortrænge
Af Ukrudet, som var med det nedlagt.
Og onde blev de fromme skyldfri Hjerter,
Og Ondskab avled tusind nye Smerter,
Bred Guden gif fra Jord til Himmelen,
Og efterled -- Forbandelsen.

Og Jorden blev til Jammerdal forbandet,
Og Menneſket til kort og mœisomt Liv,
Synd fødte et Uhyre paa et andet,
Læst -- Sygdom -- Død og evig Strid og Riv.
De gode Peris *) bort med Allah flyede,
De onde grumme Divs til Jorden tyede,
Dog een af Himlens lyse Aandehor
Blev paa den mørke faldne Jord.

*) Peris ere en Art gode lyse Aander hos Araberne,
Divs derimod onde og mørke.

Det var en ung livsalig Huldgubinde,
 Hun smiled, vinked ad hver Dodelig,
 De glemte deres Nød, og fulgte hende,
 Og drømte sig ved Pigen lykkelig.
 Men ak! hun kunde vinke kun og smile,
 Og maatte stedse flygte, stedse tile
 Fra Menneskenes længselfulde Bavn;
 Sumsomma var den Huldes Navn.

En anden Mand af Allahs lyse Skare
 Den yndige Sumsomma havde kjær,
 De tvende uadskillige vare,
 Og derfor blev Abdalla ogsaa her.
 De leve end i Jordens Jammerdale,
 Og hjælpes ad vor Kummer at hushale;
 Men Skjæbnen bød dem dele Støvets Kaar,
 At vorde ældre Aar for Aar.

Snart som en gammel Mand, og gammel Qvinde,
 De Mander levede paa Jorderig
 Et evigt Liv, som kunde ei udrinde,
 Endskjøndt dets Strøm hverdag forminsted sig.

Dog var de fro; thi Allah havde givet
Dem trende sjældne Ting til Trøst i Livet:
En Fugl, som taled, og -- et Træ, som quad,
Og -- Livsens Vand, til Drik og Bad."

Bed disse Ord vor Ridder tæt sig nærmest
Til Dervischen med spændt Opmærksomhed,
Og denne vedblev: "Sig en Skat beskærmest
Dem mod al Menneſkets Elendighed;
Thi naar de hørte Fuglens Talertunge,
Naar Træet monne sine Hymner ſjunge,
Og naar de nød den kostelige Gaſt,
De ſøled atter Guderkaſt.

Men ei de onde Mander taale kunde
To lykkelige Peris mellem ſig,
De vilde dem ei Plads paa Jorden unde,
Og tænkte at forjage dem ved Svig.
De tre Klenoders Kraft de monne vide,
Og tog dem liſtig bort ved Nattetiide,
Og ſatte dem paa Bjerget, deres Hjem,
Hvor Dag og Nat de vogte dem.

Og forrigfuld Sumsomma og Abdalla
 Beklaged Skattsens Tab, og Ondskab's List;
 Men strengelig fortørnet vordet Allah,
 Fordi de havde saa hans Gaver mist.
 Og haarde Dom han over dem nedsender:
 "Til Mennesket af onde Mænders Hænder
 Engang udriver Himlens Ejendom,
 Skal I adskilte vandre om."

Og pludselig en Hvirvelvind adskilte
 De tvende elskende Skytøvesener,
 Sumsomma sig paa Høy i Dal forvildte,
 Abdalla søgte vide Ørkener.
 Og mange Har i Tidens Hav er rundet,
 Og mangen Vandrer har de Gamle fundet,
 Den Qvinde tit paa Blomsterenge gaaer,
 Paa vildsom Bei den Olding staaer.

Og begge sig Skilsmisshens Sorger lindre
 Ved Gudhed mod det faldne Menneske;
 Hun viser ham ved Nat hvor Stjerner tindre,
 Hun vinker ham til Rosenbalene;

Og naar i Ørkner Vandrere vildfare,
Den gamle Mand sig tit mon aabenbare,
Han viser Farerne, som true dem,
Advarer, eller leder frem.

Af Himlen han kun Gjenforeening haaber,
Og Mennesket ei stort han lider paa,
Og mangen Daare han tilbageraaber,
Som dristig vil til Troldomsbjerget gaae.
Den gamle Kvinde derimod man siger
Fremsthynder hver, som efter Skatten higer,
Og veed at skildre herligt i hvert Land
Den Fugl, det Træ, det Kildevand.

Og naar en Lykkelig tilbagevinder
Him Himmels Skat af onde Mænders Vold,
Da siger man, at der paa ny oprinder
Et gysdent, saligt, paradisiisk Old.
Da troer man Allah ei blot vil gjenkalde
Den Dom, som traf Gumsamma og Abdalla;
Men selv Forbandelsen forsvinde skal,
Som Jorden traf ved Etærets Fald.

Thi da har Mennesket sig selv tilkæmpet
 Sit gamle tabte Paradis paa ny,
 Da har hans Jdræt Gudheds Brede dæmpet,
 Da skal de onde Divs fra Jorden flye,
 Og Allah, med sin lyse Aandeskare,
 Skal atter sig hernede aabenbare,
 Og Blindheds Søn skal aabne Øyet, -- se,
 Og leve -- i Tilbedelse.

Saa er det Sagn, Jeg i min Barndom hørte,
 -- Fortsatte Dervischen, -- og mangengang
 Det mægtigt underligt mit Hjerte rørte,
 Naar Barderne det qvad til Harpeklang.
 Og jeg har paa min Vei saa mangensinde,
 Selv seet hiin gamle gove Tryllequinde,
 Og tit Abdallas faderlige Aand
 Har rakt mig trofast Lederhaand.

Selv soled jeg ei Kald til at betræde
 Den bratte Vei til Allahs Helligdom;
 Men mangel Vandrer har jeg mødt med Glæde,
 Som søgte hvad jeg kun kan tale om.

Min Stie sig stille, ubemærket slynger
 I Eensomhed, og gjennem Brødrøs Rhynger,
 Jeg agter paa det Godes, -- Ondes Strid,
 Og vandrer from mod bedre Tid."

Saa taled Dervischen Det var som rammed
 Een eeneste elektrisk Gnist Enhver,
 Og som een hellig Aand Enhver opflammed;
 Dog vores unge Riddermand især.

Og andagtsfuld han monne Knæet bøjede,
 Og sagde: gode Olding! vil du føje
 Mig i en Bøn, velsign mig før jeg går!
 Thi viid, min Hu til Skatten staaer.

Før den at finde har jeg alt udstandet
 En lang og farlig Veis Besværlighed,
 Forladt en elsket Mø, og Fædrelandet;
 Hvad end mig forestaaer jeg ikke veed.
 Men trøstlig gaar jeg med fornyet Iver,
 Naar du mig din Velsignelse medgiver:
 Du est en from, en hellig Herrens Mand,
 Min Idræt hellige du kan.

Og stælerørt den gamle Dervisch lagde
 Haand paa hans Hoved, og til Allah bad,
 Og i hans Navn Betsignelsen fremsagde,
 Og Ridderen bortdrog, saa styrket, glad.
 Og som begejstret blev den hele Klynge
 I Herberget: de monne Sværdet slynge,
 Og fulgte Ridderen med Baabenklang,
 Og sværmende forvildet Sang:

Skattegravere vi ere;
 Fremad! lystig! Haand paa Værk!
 Sværde vore Spader ere;
 Lystig! lystig! Haand paa Værk!

Under Jorden, under Havet,
 Søge vi ei Perler, Guld;
 Skatten ligger ei begravet,
 Som et Nadsel, under Muld.

Vi er sjunken, den er stoget,
 Vi maae stige op til den;
 Himlen er fra Jorden veget,
 Jord maa hente den igjen.

Binden flyer paa lette Vinge,
Stormen den indhente kan;
Tid kan Tid tilbagebringe;
Evunden Tid er gammel Mand.

Nye Tid har nye Kræfter,
Er en Yngling fyrig stærk,
Gammel Mand han løber efter;
Fremad! lystig! Haand paa Værk!

Efter Natten maa det dages;
Jernets Tid er haard, men stærk:
Guldet maa ved Jern fremdrages,
Fremad! lystig! Haand paa Værk!

Skattegravere vi ere;
Fremad! lystig! Haand paa Værk!
Sværde vore Spader ere;
Lystig! lystig! Haand paa Værk!

Saa monne de med Spil og Sang bortdrage,
Og kom til Gubbens Huus ved Jnderkyst.
Ung Pervik saae, han havde lagt tilbage
Et Gange ti Dagreisefør imod Øst;

Thi steg han af, og med den Gamle taled,
 Som trolig Veiens Farer ham afmaled,
 Dervishens Ord den Ridder mindede,
 Og troede her, Abdalla see.

Han monne længe Oldingen betragte
 Med taus Erbødighed, skjøndt denne lod
 Ei stort paa hans Forundringsblik at agte;
 Men raaded Mængden fra saa dristig Daad.
 "I vil den guldne Tid tilbagevinde,
 Den er forbi, en ny kan vel oprinde,
 Men ei som hiin; thi aldrig mere kan
 Fremstaae en barnlig Ufhyldsstand.

Menneskeheden er et Barn ei længer,
 Som hjælpeløs i Buggen smiler fro,
 Til Ledebaandet den vel stedse trækker;
 Dog længe har den maattet eene gaae,
 En Yngling er den, fra sin Fader revet,
 Af Jelsz gennem Storm og Nat ombrevet;
 Men Ynglingen kan engang drage bort
 Skilsmisshens Natflor, tung og sort.

Dog aldrig vorder Morgnen som hiin første:
 For Vand den lyse Skal, for Sanden ei;
 Men Vandrerens maa længe længe tørste,
 For han til Livsens Kilde finder Vel.
 Dog haab da ei, at Biin og Honning flyder
 Af Træets Bark, og Guldrids Hylhorn gyder
 Velstignelsen i lade Dorskheds Skjød!
 Med den Troe gaaer I til jer -- Dod.

Og du -- her han sig til ung Pervik vender --
 Har du for Dye en forgængelig Krands,
 Hvis ingen luttret Flamme hos dig brænder,
 Hvis du ei ledes af en høy're Sands,
 Da flye det farligste af Jordens Bjerger,
 Hvor de, som syntes Ræmpet, tit blev Dværger;
 Den, som i taaget sumpig Dal var fød,
 Fandt let i Etheren -- sin Dod."

"Ha," raabte Pervik, og hans Dye lued
 Af Bredefflammer; "kan jeg ikke naae
 Den største Aas, fordi jeg Lyset flued
 I lave Dal, og i en dunkel Braa?"

Uf Kornet skjult, paa Agren Lærken fødes;
 Dog snart med Himlens Skyer stolt den mødes;
 Mig hæver og fra sumpiget Fødested
 To Vinger: Vre -- Kjærlighed."

Den Olding Overtalelser ei spared
 For at tilbageholde Ynglingen;
 Forgjæves han den vilde Hob advared,
 En blind Begeistring rev dem Alle hen.
 Og Gubben gik, og til Veiviser bragde
 En Kobberfugle, og paa Hjerte lagde
 Den Ridder Alt, hvad Venstreb ham indstjød,
 Da -- Kuglen Samtalen afbrød.

Een Nat, een Dag den monne tilfom trille,
 Ung Pervik troligen forfulgte den,
 Herbergets Flok, den støyende, den vilde,
 Med Spil og Sang ledsaged Ridderen.
 Bleg fremsteeg Maanen, Kobberfuglen standsed,
 Mørkt Bjerget laae der; Mander sang og dandsed,
 Blaalige Smaalys bæved hist og her
 Blandt sorte TroldomsRikkelfer.

Den vilde Sværmerhob med Eet forstummed,
Og, som en Dunst, forsvandt Begeistring, Mod,
En Tordenrøst dem huult imøde brummed,
Og iisnet, standsede det hede Blod:

"Tilbage! tilbage!
Banvittige! Svage!
Blegfødte i Synd!
Kan I ei fordrage,
Et truende Bryn,
Et Sværd, som ei rammer,
De natlige Syn,
De blaalige Flammer,
De gjøglende Lyn;
Hvor vil I da skue
Den brændende Lue,
Som lyser ved Dag?
Hvor vil I da taale
Den treffende Straale,
De treffende Slag?"

Men Skræk forbød dem at tilbagevende,
De sank, forvandlede til Kampestene;
Ung Dervis saae dem Alle synke hen,
Og eene standed han igjen.

Vel foer en Kulde gjennem alle Lemmer,
Men uforfærdet blev hans Mod; han steg
Af Gangeren, "flye!" raabte tusind Stemmer,
Han smiled rolig, som var det en Leeg.
Men da han kom til Dahmans Marmorbilled,
Han standsed; thi han saae, en Taare trilled
Saa underligt i Maanens blege Skin
Ned over kolde Marmorkind.

Vel kunde han ei Nafsynet gjenkjende;
Men synderlig hans Hjerte ved det slog,
Han vilde tit sit Øye fra det vende,
Men som magnetisk det ham til sig drog.
"Hvi græder du? kan Stene ogsaa græde?
Har de Hensarner da ei evig Glæde?
Hvad trøster os da naar vi heben gaae,
Hvis Taarer evig flyde maae?"

"For dig han græder" -- hvidskede med Latter;
 En Stemme bag ved, -- "det din Broder er;
 Endskjøndt den kolde Steenhud ham omfatter,
 Hans Haand dog gjennem den din Skjæbne seer.
 Som du, han stolt vor Troldomsland betraadte,
 Han for sin Daarskab Livet lade maatte,
 Dig venter samme Skjæbne visseelig;
 Din Broders Taare randt for dig."

Og rasende ung Pervig Glavind svinged,
 Og vendte sig; men Anden loe, og svandt.
 Som tusind Klokker for hans Øren ringed,
 Og Blodet i hans Hjerte sammenrandt;
 Og Hjertet svaulmed, brast, idet det sukked,
 Og Øyet sluktes ud, og selv sig lukked,
 Og Mattens Maane skued blodigen
 Med paa den hvide Marmorsteen.

Og Grovelluer sig fra Sumpen hæved,
 Trindt Billedet de hopped underlig;
 Tre Gange Luerne om Stenen svæved,
 Tre Gange sang Troldynglen lystelig:

"Hvo løser det Bundne?

Hvo kalder tilbage det Svundne?

Dands lystig! thi Seieren er vor,

Hvo vækker de Stene?

Det Himmelske Kene;

Vien det er ei mere paa Jord."

Fjerde Sang.

I samme troldomsvangre Nat opvæktes
Prindsessen af en Drøm saa ængstelig:
Hun syntes at til hendes Leie bragtes
Af Spøgelse en Kiste med et Ligt.
Det var en Yngling, som hun vel mon kjende,
Vleg smilede han i Dødens Blund til hende,
Og hvistfod sagte: "ak! saa kold jeg er!
Kom! varm mig! kom, min Hjertenskjær!"

Forfærdet soer hun op, -- og Drømmen flyede;
Men Ængstelsen i Hjertet blev igjen,
Og i sin Angest hun til Allah tyede,
Og bad saa varmt, saa lidenskabeligen.
Men som hun knæled, ydmygslig i Anden,
Med det hellige Perlebaand i Haanden,
Da mon de Baandet briste, -- Perlerne
Med Pigens Graad nedtrillede.

Sin Ridders sidste Ord hun sig gjenkalded
Om Baandets Varselkraft, saa underlig;
Nu vidste hun det, hendes Ben var faldet,
Hans var hiint blege, velbekjendte Liig.
Og trøstesløs hun spæde Hænder vrider,
Og Dag og Nat saa forrigfuld hun sidder,
Og tæller Perlerne udi sit Øksød;
Men tallos Vogens Taarer flød.

Hun kaldte sig en stor Forbryderinde,
En blodig Morderke hun kaldte sig,
Og Ingen magtede at trøste hende,
Hun sad som en vidløs Ulykkelig.
Og Kongen sørged, med det hele Rige;
Men Ingen kunde Naad i Nøden sige.
Den Arme gik i Vorgen, smilede -- græd,
Og nynnede om sin Kjærlighed:

Der stander et Træ i Vorgeslund,
Det Træ monne Sidrah* hedde,

*) Sidrah er et af de underfulde Træer, hvorunder
Quris hvile i Muhameds Paradiis.

Det grønnes kun her en liden Stund,
Og skaffet er Hyrdens Glæde.

I Træets Krone en Nede var,
Der boede to Turtelduer,
Nu er de flygtet, det kjæle Par,
Og Neden jeg ikke skuer.

I Træets Lye sad en Gang i Vaar
En Hyrde og en Hyrdinde,
De taled saa mangent Elfskorsord,
Jeg haver det vel i Minde

Paa høien Kvist sidder et Æble rødt,
De Grene ere saa svage,
Det Æble smiler saa sødt, saa sødt,
Men Ingen det vover at tage.

I Skyggen sidder saa tryk i Vaar
Den Hyrde og den Hyrdinde,
"Saa fast min Hu til det Æble staaer,
Et Kys er for det at vinde."

Og Hyrden stiger saa høyt i Træ,
De Grene ere saa sprøde;
Ak! Grenen brister, det kan jeg see,
Og Hyrden slaaer sig til Døde.

Og Pigen græder saa bitterlig,
Den Dødes Blod monne plette,
Og dette siger jeg sandelig:
Hun kan det aldrig afvætte.

Saa quod hun tit, og loe og græd tillige;
Men ingen hendes Sørgesang forstod,
Hun gik omkring, som en vanvittig Pige,
Og rørte selv de Haardeste til Graad.
Him hemmelige Stemme var forstummet,
Som trostfuld tit hun havde før fornummet,
Nu sang den ikke meer om hendes Ven,
Og loved hende ham igjen.

En Dag som hun saaledes monne vanke
I Morgen om, en Pilegrim hun saae,
Og pludselig opvaagnede den Tanke,
Med Pilegrimen lønlig at bortgaae.

Hun vil indhulle sig i haarde Klæde,
Barfodet vil hun stenig Bei betræde,
Og gaae bodefærdig til Profetens Grav,
Og lægge Syndens Byrde af.

Og hun bortkastede hvert jordisk Smykke,
Juveler, Guld og kongelige Pragt,
Forlod hvert Minde om sin fordums Lykke,
Og skjulte sig i ussel Bettlerdragt.
En Hætte hendes fagre Lokker dølged,
Den hvide Varm bag sorte Kappe bølged;
Med Stav i bløden Haand den Skjønne stod
Paa haarde Bei, med nøgen Fod.

Og monne hun med Pilegrimen vandre
Den tunge Gang til den hellige Grav;
Ei Mangel, Nød kan Pigens Sind forandre,
Hver Lidelse nyt Mod, ny Styrke gav;
Hver Legemets Plage Sjælens monne lindre,
Den ydre Byrde lettende den indre,
Og træt, men sjælefæst, bodefærdig, from,
Hun naaede Gravens Helligdom.

Der knæled Vandrerinden, dybt nedbøjet,
Og bad om Naade til den Evige;
Bønhørt mod Himmelen opstog hun Øyet,
Og Himlens Fred i Øyet straaled.
Forsvunden var al Angest, Anger, Smerte,
Og roligt slog det reene Skyldfri Hjerter;
Hun standed hellig som en Himlens Brud,
Og var forsonet med sin Gud.

Bed Graven mange Pilegrime bade
Andægtigen; og styrked, lettede
Fra tunge Synders Byrde, fro de sadde
I Palmeskjygger og samtalede;
Men blandt de Mange, her Prindsessen mødte,
Var der en Mand, hvis Ansyn hende nødte
Til at attraae hans Kjendskab; denne Mand
Var Dervischen fra Snderland.

Prindsessen hilsed ham; alvorlig, rolig
Han rakte hende Haand; de satte sig.
Han taled, som han pleied, mild fortrolig
Om sine Vandringer paa Jorderig,

Og Pigen gjerne paa hans Tale hørte,
I fjærne Old den hende huld omføre,
Og soundne Tiders Dyder og Bedrift
Hun skildred som et gammelt Skrift.

Bladte andre Sagn Dervischen og fortalte
Abdallas og Sumsummas Hændelser,
Og med heelt stærke Farvestrøg afmalte
De trende tabte Kosbarheders Værd.

Og Pigen stedse meer og mere findsed,
Og Dyet tindred, hendes Kinder blussed,
Og hun besluttet dristig, djærv og from
At søge Allahs Helligdom.

Den gamle Dervisch greb nu Vandrestaven,
Og vanked som han pleied hid og did;
Men Pigen knæled end engang ved Graven,
Og bad om Lykke til sin store Tid;
Da tonedede som fra Profetens Glemme
Him velbekjendte hemmelige Stemme;
Den sang saalænge, nu den atter lod;
Men mere reen og klar og sød:

"Nu vil den forsvinde,

Den mørke Tid,

Og nu skal du finde

Him Blomst saa hvid;

Den Blomst, som vøxer paa hellig Stængel,

Den Blomst, som skjuler en Himlens Engel,

Den fandt du ei under Palmetræ,

Den fandt du ikke i Blomsterhaven,

Den staaer paa Graven

Den hellige."

Og med Forbauselse Prindsessen skued

En Lillie spire frem af sorten Muld,

Dybt i dens Bøger skjult en Stjerne lued,

Og Stænglen bævede saa underfuld.

Hun brød den af, og ved sin Barm den gjemte,

Og som en Guddom Sjælens Strenge stemte

Harmonisk, stille og høitidelig.

Paa ny lod Røsten blidelig:

"Nu er den soundet,

Den mørke Tid,

Nu haver du fundet
Den Blomst saa hvid;

Men skal den ei visne, og skal den ei segne,
Og atter spire i skjulte Egne;
Da maa den engang worde rød, som hvid;
Thi blandet den kun bestaaer i Tid."

Og pludselig fremtreen den Sangerinde,
Sumsumma var det; men nu ikke meer
Hun aabenbared sig som gammel Qvinde,
En Møe hun stod i helligt Villiesfær.
En Glorie omstraalede den Skjønne;
Ei mere bar hun Blomsterkrandse grønne.
Men himmelblaat og liliehvidt kun var
De Farver Huldgudinden bar.

Og smilende hun for Prindsessen traadte,
En vinger Ganger havde hun ved Haand,
Med lette Fod den neppe Jorden naaede,
Og lod sig lede i et Silkebaand;
Den aanded Ild, og Gnister foer af Øyet,
Dog blidelig den Vingerne nedbøved.

Hun rakte Tømmen til Prindsessen hen,
Og nynnede atter lifligen:

"Nu er den forfundet,
Den mørke Tid,
Nu har du og fundet
Den Ganger hvid;
Den skal dig bringe
Med vældige Vinge
Til den unge Mand.

Han sidder i Hytten med Kobberfuglen,
Og venter Næsen paa Gangerfuglen.

Han Veien veed til det fjerne Land,

Hvor Morgenen hæver
Sin Isse hvid,
Hvor Sangløvet bæver
Saa sørgende blid,
Hvor Sangfug'en falder
Saa længsel'uld,
Hvor paa Klippen falder
Det vaade Guld."

Nu Møen svandt; -- den Ganger blev tilbage,
 Fortrolig Parizade klapped den,
 Henrykt hun svang sig paa den, og saa fage
 Den bredte ud de Binger herlige.
 Og let, og stolt den over Jord sig hæved,
 Som Øren gennem Lustens Strømme svæved,
 Og daled først saa viden imod Øst
 Ved Hytten nær ved Jnderkyst.

Der stæeg hun af, modtaget af Abdalla,
 Som standed ventende ved Hyttens Dør.
 Nu Tiden havde sonet ham med Allah,
 Og ei han var en gammel Mand som før;
 En kraftfuld Yngling var han atter vorden;
 Dog gik han endnu eenlig om paa Jorden,
 Og strakte længselfulde Arme ud
 Imod sin Ungdoms tabte Brud.

"Velkommen, sagde han, du sjæve Pige!
 Velkommen under dette ringe Tag!
 Du est udkaaret blandt de Dødelige,
 Du, eller Ingen, skaber Nat til Dag;

Thi i din Sjæl en hellig Lue brænder;
 Gak! vogt dig, at du aldrig dig omvender!
 Ngt ikke paa de onde Wanders Skrig!
 Og du naaer Fuglen visseelig,
 Og uden Frygt han Kuglen Pigen rakte,
 Og hun modtog den taus ærbødigen.
 Og snarlig Vingehesten hende bragte
 Til Tryllebjergets Fod; der standsed den.
 Frem Pigen gik; grumt Nattens Vænder støved,
 Hun saae dem ei; thi from hun lukked Øjet,
 Og bad til Allah, og indhylled sig
 I Pilgrimskaappen visseelig.

Og hun saae ikke Stenene de sorte,
 Og Spøgelsesernes tusind Sjøglesyn;
 Og Ingen Vandrerinden standse turde:
 Hun bad, -- og kraftløs fluktes Mølmet's Lyn,
 Og dybt i lave underjordiske Hule
 Med Hyl de mørke Døds sig monne skjule,
 Men Pigen vandred usforetrodten op
 Mod Tryllebjergets steile Top.

Men nær ved Næsen Foden monne glide,
 Og paa en glat, og slibrig Ting hun stod;
 Hun aabned Øyet, vilde fremad skride,
 En Slange hvisttede ved hendes Fod.
 Uhyret reiste sig og sagde: "Qvinde!
 Vil du ei i min Strube Døden finde,
 Da maa du først dit Kald bevise mig,
 Tre Gange jeg adspørger dig.

Nævn mig det underfulde Land,
 Hvor trende Floder rinde;
 I hver en Flod du liffligt Vand,
 Forskjelligt dog, vil finde.

Udi den eene flyder det
 Med purpurrode Strømme,
 Og røde Fisk af gammel Æt
 I denne Flod mon svømme.

Den anden Flod to Arme har,
 De brede sig saa vide,
 Og Bølgen er saa lys, saa klar,
 Og Fiskene er hvide.

Den tredie Flod er himmelblaa,
Og vældig men den rulle,
Og mange tusind Gist der gaae,
Blaa, grønne, røde, gule.

De komme fra et dunkelt Land,
De trende store Floder,
Hvor aldrig de foreenes kan,
Skjøndt de har fælleds Moder.

Af samme Væld de Alle sprang,
Men monne sig adskille;
Hver løber der sin egen Gang,
De aldrig samles ville.

Først i hiint underfulde Land,
Hvis Navn du mig skal sige,
De samles i et Ocean,
Saa stort, foruden Lige.

Som i Regnbuen tabe sig
I een de Farver alle.

Du Oceanet nævne mig,
Hvori de Floder falde!

Og Parizade svared: "jeg skal sige
Dig Navnet paa hiint underfulde Land;
Det kaldes -- Paradiis, og Himmerige,
Og Floderne jeg og dig nævne kan:
Sulsubbil, Tunsin, Kisir *) vi dem kalde,
Af Jordens mørke Skjød udsprang de Alle,
Udfildt de flyde her i Støvet's Land,
Samles i Maadens Ocean.

Sulsubbil, med de purpurrøde Strømme,
Betyder den ældgamle Jødedom;
I klare Tunsin hvide Fiske svømme,
Korsformet er den, -- det er Christendom;
Og Kisir monne Mahonis Troe betegne,
Den ruller vældig over Jordens Egne;
Een Gud de Alle søge, og eet Hjem,
Eet Ocean modtager dem."

*) Floder i Muhameds Paradiis.

Og Slangen spurgte anden Gang:

"Hvad hedder
 Det store Træ, som breder
 Sig over Land og Hav,
 Som stedse døer, og lever,
 Og stedse ny sig hæver
 Op af sin egen Grav;
 Som trodsed Sektlers Vælde,
 Og Jordens Mytelsler,
 Og Himlens Tordenvælde,
 Og Tids Forandringer.
 Det staaer i Rum saa vide,
 At naar een Gren har Vaar,
 Den paa modsatte Side
 I Vinterfulden staaer;
 Og Mattens Stjerner flue
 Ned paa det store Træ,
 Imedens Solens Luc
 Det brænder straalende.
 Det Træ har mange Greene,
 Og Løv i tusindtal,

Forskjellig ei aleene
 I Spiren, Modnen, Fald,
 De Løv er sorte, hvide,
 Og kobberfarvede,
 De med hverandre stride,
 Og døe for Stormene.
 Een Skjebne har de Alle,
 De Store med de Smaa,
 Til Træets Rod de falde,
 Og der de smuldre maae;
 Dog der de atter grønnes,
 Og intet Blad forgaaer,
 Hver Dag det Træe forskjønnes,
 Og evig det bestaaer." --

Og Parizade svarede; "jeg kjender
 Heelt vel det store Træ, du taler om,
 Som sig mod Verdens fire Hjørner vender,
 Og stedse stolt af egen Grav fremkom,
 Som med saa mange Arter Løv sig klæder,
 Og i forskjelligt Himmelstrøg sig breder,

Hvis fælleds Maal dog er -- Kuldkommelse:
Menneskeslægten er det Træ."

Og Slangen hvisted: "end du ei hovere!
Eet Spørgsmaal du besvare skal endnu,
Da for min Braad du vel kan sikker være,
Og kan tilbagegaae; men tænker du
Den Skat, som jeg bevogter her, at finde,
Da haver du først mig at overvinde,
Og dertil er en Gaade kun i Stand
Som jeg og du ei løse kan.

Men først du mig sig,
Hvor Giften er skjult,
Som vil sig fremsnige,
Hvor Træet er huult;
Som stedse mon stræbe
Hver Spire at dræbe,
Som tegner til Frugt;
Den Gift som kan tale,
Og Jorden asmale
Saa klogtig saa smukt,

For Bladet at rokke
 Fra himmelhøi Green,
 Og ned det at lokke
 Til Forraadnelsen;
 Som stedse sig sniger
 Om Træets Rod,
 Og skadefro higer
 Mod skjulte Rod,
 Som snild kan omskifte
 Sin Skikkelse,
 Og vilde forgifte
 Det hele Træ.
 Eet Blad maatte falde,
 Et andet fremstod,
 Og aldrig faldt Alle
 Til Træets Rod.
 Men Giften maa give
 Sin Fjende ny Kraft,
 Og skundom selv blive
 Til lægende Saft."

Prindsessen svared: "denne Slægtens Fiende,
 Hvorom du taler, denne Gift, saa skjult,
 Som stedse stræber Sjelen at forblinde,
 I det den taler snildelig og huldt,
 Som lover just vort Dye at oplade,
 For at -- udstikke det til evig Skade;
 I Slangeham den Gift sig skjulede
 Du est den selv Forbandede!

Og kan du nu mit Spørgsmaal og besvare,
 Da vil jeg gaae, og lade Skatten fare:

Hvordan seer det Væsen ud,
 Som vi kalde -- Gud?
 Lær mig fatte Evigheden
 Godheden -- Retfærdigheden!
 Hvor er Grændsen mellem begge?
 Kan du mig for Dye lægge
 Naadens Brede, Bredens Naade,
 Da har du oplost min Gaade."

Hun taug, -- Uhyret hylede, og fnyste,
 Og styrted sig udi Afgrunden brat.

For sidste Gang Prindsessens Hjerte gyste;
 Thi svunden var den skumle Trolddomsnat.
 Og Morgenrøden Bjergets Top f'rgylDED,
 Og Pigen stod der, saltz og fortryllet,
 En Verden under hendes Fødder laae,
 Hun som i Himlen monne staae.

Og i et gyldent Buur hun Fuglen f'ued,
 Den stille sad og stirrede med Øst,
 Og Morgnens Glands dens Fjer som Purpur lued,
 Og hvidt, som Elfenbeen, var dunet Vryst,
 Og da den saae den fromme Vandreriinde,
 Den glad udbredte Vingerne mod hende,
 Og med livsalig stille Harmonie
 Den quad i Jubelmelodie;

"Velkommen hulde Fresseriinde!

Velkommen blege Himmelbrud!

Velkommen fromme Pilgrimiinde!

Triumph! du holdt din Prøve ud.

Med hellig Stav i rene Hænder,

Bedsgjorde om de spæde Lænder,

Du flyede Jorderiges Larm.
 Med Gravens Lillie ved din Varm,
 Du steg paa Gangeren den hvide,
 Og svæved høyt mod Østerlide,
 Jeg saae din Flugt og ventede dig.
 Med Tillid til den Evighøje,
 Du lukkede det ydre Øje,
 I Fromhed hullet viselig;
 Og Mørkets Rander maatte vige,
 Paa Bjerget steg den djærve Nige,
 Jeg saae din Gang og ventede dig.
 Forgjæves hvisled Edens Slange,
 Dens egen List den monne fange,
 Een Kvinde faldt, -- een hæved sig.
 Velkommen hulde Frelserinde!
 Velkommen fromme Pilgriminde!
 Velkommen blege Himmelbrud!
 Triumph! du haver overvundet,
 Triumph! du haver Statten fundet,
 Triumph! du holdt din Prøve ud.

Femte Sang.

Prindsessen iled at befrie den Fange,
 Hun aabned Buret, Fuglen hopped ud,
 Trindt Pigen glad den slagred trende Gange,
 Og sang: "Triumph! du holdt din Prøve ud."
 Og kjælen den paa hendes Haand sig hviled,
 Hun strøg dens Hjer fortroligen, og smilede,
 Og spurgte: "Fugl! kan du nu sige mig
 Hvor Træe og Kilde skjuler sig?"

'Kom følg mig' svared den, og fløy saa sagte,
 Og Pigen uden Møye fulgte den,
 Til Bjergets østre Kant den hende bragte,
 Der dalede den Fugl paa Træets Green,
 Og Møen henrykt stille stod og lytted;
 Sød Træetklang, hun søgte sig som flyttet
 Hen til et lykkeligt, et fremmed Land,
 Hvis Trylserie kun drømmes kan.

Thi tusind underlige Toner svæved
 Svagt følgende i milde Lustninger,
 Og svingende de Sølvblade bæved,
 Hun sølde, kjendte ei de Gøllefer;
 Det var som lod i Sommernattens Stille
 Talsløse Volskharper, kjælné, milde,
 Halv Sandsen fatter lønlig Harmonie,
 Kun Hjertet lægger Sands deri.

Og længe dvæled hun i Træets Skygge,
 Paa liden Qvist den Fugl sang blidelig,
 Den quod om hendes Fryd, om hendes Lykke,
 Som hun ei nægted selv at tolke sig.
 Og Slummeren nedgled paa Vigens Bue,
 I Drømme kom Guds Engle fra det Høye,
 Og bragte hende tusind Blomster saaa;
 Blandt Englene hun Pervisk saae.

Hun syntes, at i marmorhvide Klæde
 Han stod i Dalen med en Hæderham;
 Een Vinge mørk, een hvid han monne brede
 Men Vingerne ei kunde have ham.

Nu syntes hun fra Himlen at nedstige,
 Og atter vandre om paa Jorderige;
 Men ei som før; -- fro ved sin Ynglings Haand,
 Og ledet af en himmelsk Aand.

Og da hun vaagned, saae hun Fuglen sidde
 Ved hendes Side: "Vige! sagde den,
 Saa hastig monne Timerne bortglide,
 Og jordisk Liv dør let i Etheren;
 Gaf snart, hvis du vil mere did tilbage,
 Du kan en Green af Træet her medtage;
 Thi hvor du planter den, den let skal groe,
 Og snart som høien Træe fremstaae.

Og Vigen brød en Green med Sølvblade
 Af Undertræet; "Fugl! hun sagde, ei
 Kan jeg endnu det Eterbjerg forlade,
 Før du mig og til Kilden har vjst Vej."
 "Saa følg mig," svared den, og monne glide
 Let gjennem Luft til Bjergets vestre Side,
 Der paa en Grotte Fuglen sig nedlod,
 Prindsessen alt ved Kilden stod.

Den rislede i hvalte Marmorbuer,
 Fra oven kom den fra et blaaligt Fjeld,
 Selv straalende som Guld i Solens Luer,
 Udbredte sig det underfulde Væld.
 Udi et Søilverkar det monne rinde,
 Og derfra sprang det høyt mod Klippens Tinde;
 Selv steg mod Himmelen den ædle Gæst,
 Foruden Kunst og ydre Kraft.

Og Parizade vadede sin Tunge
 Vlot med en Draabe af det gyldne Vand,
 Mens Fuglen høyt paa Klippen monne sjunge
 Hvad der blev skjult for lavere Forstand;
 Og Draaben blev til tusind Draaber søde,
 Saa underlig den Vigelil mon gløde,
 Og Længslen vaktes umodskaaelig,
 I Kilden selv at bade sig.

Og hun affastede det tunge Klæde,
 Som skjulte, kvalte hver en Yndighed,
 Og Vigen stod som nysødt Børn hernede,
 Alene klædt i sin Uskyldighed;

Saa stod før Faldet og hiin første Qvinde,
 Saae sig, -- og bluedes dog ingensinde;
 Thi ingen Tanke var i Sjælen fød,
 Som kunde farve Kinden rød.

Men af! den før saa blomsterfjønne Pige
 Stod nu som Pilegrimmens ved sin Stav,
 Som, træt af mojsom Gang paa Jorderige,
 Nu bleg henseenden stunder til sin Grav.
 Hun havde sørget for sin Ven saa saare;
 De Kinder bar end Spoer af mangen Taare,
 Og Sjælen havde i sin Blødsomhed
 Fast revet fjønne Hytte ned.

Dog elskede hun Livet; thi hun kjendte
 Nu først dets Værd, og dets Bestemmelse;
 Nu Himlen nær, hun sig til Jorden vendte,
 For der at modnes for det Evige.
 Og Drømmen under Solvertræets Skjyge
 Opvakte Længsten efter jordisk Lykke,
 Og ved sin Ynglings Side ahned hun
 End mangen salig Provestund.

Nu da hun saae sit Billede i Vandet,
 En Skygge lig, som gaaer mod Evighed:
 Hun smilede; men kunde dog et andet,
 End sukke dybt, og sønligen derved.
 Dog da de Bølger hende blidt beskylled,
 Da følte hun som tusind Liv fremtryllet
 I hendes Junderste, ny kom hver Kraft
 Tilbage ved den gyldne Gæst.

Den spæde Gud, forbrændt af Solens Hede,
 Af hvasse Stene saaret, hylled sig
 Som i snehvide silkebløde Klæde,
 Som bredte sig med Bølgen underlig:
 Og Bølgen spilled om de trinde Lander,
 Om Varmens Hvælvinger, om Arm og Hænder;
 Et Rosenskjær omstraaled Pigens Kind,
 Og Fryd det hellig -- fromme Sind.

Og som gjenfødt af Badet hun mon stige,
 Og speiled sig udi det klare Væld:
 Og -- Billedet var skønt foruden Lige,
 Som Idealet i en Kunstners Sjæl,

Ved Kilden laae et kosligt Klædningsstykke,
Halv hvidt halv rødt; det var et Qvindesmykke,
Og Parizade tog det smilende,
Og stolt det skjuled Ynderne.

Og Gravens Lillie, den hellighvide,
Hun vilde atter gjemme ved sit Bryst;
Men Stjernen, som i Vægret monne sidde,
Opildned stærkt, og hun fornam en Røst:

”Jeg vilde hjemgange,
Og tage dig med,
Nu er jeg din Fange,
Du drager mig ned;
Een er jeg, til tvende
Forvandles jeg maa;
Hvid vil jeg hjemvende,
Rød vil jeg forgaae.
De Farver mig ere,
Som Legem og Aand:
De samlet maa være
I jordiske Haand.

Mit Hjem er en Have,
 Saa høy og saa stor,
 Og hist i det Lave
 Kun sjældnen jeg groer.
 Dog vil du mig pleie
 Saa from, og saa blid,
 Da skal du mig eje
 Din Levetid."

Saa hvidskede en Røst, mens Stjernen funkled
 Forunderlig i Lilliebægeret;
 Forvandlet Blomsten var, og halvfordunklet,
 Halv Rose og halv Lillie i Et:
 Een Stængel og een Stjerne havde begge,
 End Rosens Blade rødmed svagt og blege;
 Dog Pigen saae Forandringen med Lyst,
 Og gjemte Blomsten ved sit Bryst.

Da sang den Fugl fra Klippen:

"Skynd dig Pige!

At nedstige:

Timerne saa snelle gaae;
 Skal ei atter Rosen blegue,
 Lillien flye til skjulte Egne,
 Bjerget du forlade maa.
 Skaalen tag hiin sølverhvide!
 Fyld den med det gyldne Vand!
 Af den Kilde maa du vide
 Ingen Draabe svinde kan.
 Skaalen kan du daglig tømme,
 Vandet rigere skal strømme,
 Naar du qvæger dig dermed.
 Livsens Vand Dødsbaandet løser:
 Nye Kraft af det du øser,
 Liv -- i Tid og Evighed."

Prindsessen adlød, fyldte Sølverskaalen,
 Som udi Grotten laae, med Kildevand.
 Det glindsed nu, som Morgen: Aften: Straalen,
 Ei mere blændende som Middagsbrand.
 Nu knæled Pigen, bad saa ømt, saa sagte,
 Ved Kilden Pilgrimsdragt og Stav nedlagte,

Og vandred saa til Bjergets Fod igjen,
Med Vand, og Fugl, og Sølvgræs.

Forsvunden var den mørke Landeskare;
Men Stenene de sorte stod igjen,
Hun saae dem, og bad Fuglen at forklare,
Det underlige Syn; den villigen
Gang om Forvandlingen, hiin sørgelige,
Og sagde, at det var Ulykkelige,
Som engang, uden indre helligt Kald,
For Skatten kæmpede -- og faldt.

Og Parizade bleguede saa saare:
Et Haab hun havde næret i sit Bryst,
Nu flød det hen udi en Bemodetaare,
Og hun opgav paa ny hver jordisk Lyst:
Hun haabed, Skjæbnen hende vilde give
Sin Ven igjen, og at han var i Live,
Nu flygtede det søde Haab igjen,
Bed Synet af de sorte Steen.

Men Englen sang:

Hvo løser det Bundne?

Hvo kalder tilbage det Svundne?

Haab Vige! thi Sejren er vor!

Hvo vækker de Steene?

Det Himmelske Reene;

See! nu er det kommen paa Jord.

Tag Draaben, som rinder

Fra blaalige Bjeld,

Som aldrig forsvinder

I evige Væld!

Tag Draaben, som flyder

Saa kraftig, saa sød,

Og Livet indgyder

I slumrende Død!

Den løser det Bundne,

Den kalder tilbage det Svundne,

Haab Vige! thi Sejren er vor.

Een Draabe aleene,

Fra Haanden den reene,

Kan løse, kan vække de slumrende Steene,

Og atter de vandre paa Jord."

Glad Nigen fatted Fuglens vise Tale,
 Og gik med Søilverkar i hviden Haand;
 Hun lod en Draabe paa hver Steen nedfalde,
 Og Draaben vakte den hændede Mand.
 Og underligt de tusind Steen sig rørte,
 Iblandt hverandre, falded, saae, og hørte,
 Og med Forundring Mennesker hun saae,
 End meer forundret, at fremstaae.

En blandet Hov af alle Nationer
 Sig tumled blandt hverandre, som en Strøm,
 Af alle Stænder og Religioner;
 De syntes som opvaagne af en Drøm.
 Nu kom Prindsessen til de Stytter tvende,
 Som højest stod, med draget Sværd i Hænde;
 I sort og hviden Marmor slumred de;
 -- Bahman og Perviz vaagnede.

Og Brødrene hverandre fro gjenkjendte,
 Og sank lykkelig til hinandens Bryst,
 Og derpaa dem til Frelserinden vendte,
 Som havde vækket dem til Livets Lyst.

De maatte deres Knæ for hende bøye,
Som før et mægtigt Væsen fra det Høye;
I Slør indhyllt, langsomt hun bortgik,
Med henrykt glædefugtet Blik.

Hun vilde sig endnu ei aabenbare
For hendes Yngling, end en liden Stund
Hun vilde Glædens Bæger ham bevare,
Hans Kjærlighed først prøve vilde hun.
I Dalen vrindsked Gangeren den lette,
Og sine hvide Fingre glad udbredte,
Paa samme Sted, hvor Vigen den forlod,
Den rolig ventende end stod.

Og Parizade hilseb den fornøyet,
Og greb den Gangerfugl i Silkebaand,
Den kjælen Hovedet mod hende bøied,
Og kjærlig strøg hun den med bløden Haand.
Med Skaalen, og den Sølvgræen i Armen,
Med hellig Rosenkissieblomst ved Barmen,
Og med den Talerfugl paa Skulderen,
Bortfløj hun let paa Gangeren.

Og hvor hun kom et yndigt Lys udbredte
 Sig over Jorden, Taagerne bortveeg,
 Og Himlen sig med Azurfarver klædte,
 Og lyse Peris ned paa Kloden steg;
 De svævede usynligen om Allah;
 Foreenet var Gumsamma og Abdalla,
 Og Haand i Haand i favre Ungdomskaar,
 De blidned Dødeliges Kaar.

Først ved Kong Schuddads Borg den Ganger baled,
 Der steg den lykkelige Pige af.
 Monarken troede fast hun var nedfaldet
 Fra Himmelen; hun Skatten ham hengav.
 Den glædesvimmel Fader hun omfavned,
 Som forrigsuld saa længe hende savned;
 Forsvunden var nu Kummeren saa svar;
 Hans første Ønske opfyldt var.

Og han beslattede nu at anlægge
 Et lidet Paradiis paa denne Jord,
 Det skulde sig ei videre udstrække,
 End Haugemuren ved hans Konninggaard.

Strax Haand paa Værk blev lagt, og snart der
 standed

Vel ei det gamle Eden; men et andet,
 Saa skjønt, et Adam, hvis han kom igjen,
 Vist havde kjendt Afbildningen.

I Haugen han den Sølvgrøen nedplanted,
 Og snart den vordet til et Sangertræ;
 I Marmorgrotte risted Kildevandet,
 Og stedse høiere fremsprudede.
 Og Fuglen slagred om paa Træets Kviste,
 Og sang hvad ingen Dødelig før vidste;
 Men ingen Vredens Cherub standed der,
 Og trued med sit Flammesværd.

Og Grim*) blev den kaldt den skjøne Have,
 Frydsfuld Monarken tit der vandrede;
 Han skønned paa sin Datters store Gave,
 Og med Belønningen han ilede.

*) Om denne i Orienten berømte Hauge see Dufseley's
 Orient. Ges.

Og til en Fest han bød sit hele Rige,
Og til en stor Turneringskamp tillige:
Den halve Krone, og hans Dotter skjon
Var Seierherrens store Løn.

Saa Kongen bød, og troede at fornøye
Prindsessen; -- men hun sukkede derved,
Og skjult en Taare steg i hendes Øye,
Og frygtfom bæved hendes Kjærlighed:
"Perviſ vil ei blandt Kæmperne sig stille,
For Zulima han kæmpe, seire vilde;
Men ak! Prindsessen er han fremmed for;
For simpel Møe hans Hjerte slaaer."

Saa frygted Parizade, og med Rette:
Ung Perviſ kjendte ei sin Elſktes Stand,
Ei var det for Prindsessens Skyld han ledte
Om Skatten i det fjerne Troldomsland;
Sin Zulima han vilde kun fortjene,
For hendes Skyld han monne der forsteene,
For hendes Skyld var Livet ham saa sødt,
Da han ved Draaben blev gjenfødt. —

* * *

-- Da første Glædestummel var forsvundet,
Og Brødrene saae Frelserinden gaae,
Og saae tillige, at hun havde fundet
Den Skat, som de ei havde kunnet naae;
Da ønsked de dem hjem til Fædrelandet,
Og gjenfandt deres Gangere, som standed
Oplivede paa ny; thi velbetænkt
Var og paa dem en Draabe stænkt.

Flux Ridderne i Saddelen sig satte,
Og foer afsted mod det forønskte Hjem.
Den store Sværm ei leded meer om Skatte:
Gjenfundne Liv var nu en Skat for dem.
Og Borger, Adelsmand, Fornem og Kinge,
Mahomedaner, Christne, Jøder, ginge
Iblandt hverandre enig, broderlig,
Og hist og her adspredte sig.

Bahman og Perviz stræbte fort, og naaede
Paa Festens Dag Kong Schuddads Fyrstestad.
Trompeter skingred, Kæmperne alt stode
For Ekranken; Kongen høyt paa Thronen sad.

Og Bahman hørte Kampens Maal, -- og studsed;
 Uergjærrighedens Blod paa ny opblussed,
 Han vilde vinde Prisen, eller -- døe;
 Men Perviz tænkte paa sin Møe.

Og Bahman var den første, som fremtraadte
 Paa Kampens Plads, og ækked Hver til Strid,
 Som kjæk med ham den store Løn attraaede;
 Og mangen Ridder opgav stolte Tid.
 Men mangen Kæmpe drabelig ham mødte,
 Og mangen Kæmpe for hans Landse blødte,
 Indtil sin Overmand tilsidst han fandt,
 Og -- Livet med hans Blod henrandt.

Ung Perviz saae sin gjæve Broder falde,
 Og rasende han treen i Kredsen frem;
 Det varme Blod til Hevn ham monne kalde,
 Med Mange kæmped han, og fælded dem,
 Og da der ingen flere var tilbage,
 Som turde fjendtligt Sværd mod Hesten drage,
 Da sank hans Harm til stille Bemod hen,
 Og taus han stod hos Broderen.

Dog, som en Mand, ham Smerten kort nedbøved;
 Nært tog han Afsked med det kjære Liig,
 Nu atter modigen opflog han Dyet,
 Og til Monarken han henvendte sig.
 Prindsessen sad ved Kongens høyre Side
 I Klædningen den skønne, røde -- hvide;
 Men Sløret over hendes Ansigt laae.
 Og Ridder Pervik taled saa:

"Jeg stander eene, Seiren har jeg vundet;
 Men Konning! ei jeg fordrer Seirens Løn;
 Mit Hjerte er alt til een Pige bundet,
 Og ei Monark! jeg vorde kan din Søn,
 Ei for en gylden Krone har jeg kæmpet,
 En oprørt Broderssæl jeg kun har dæmpet,
 Et Offer jeg den Faldnes Skygge gav:
 Han hvile roligt i sin Grav!"

Saa's Helten vilde Skranke forlade,
 Monarken storligen forundred sig.
 Det mørke Slør bortrev nu Parizade,
 Og spurgte: "Ridder mon I kjende mig?"

Og svimlende til hendes Fod han segned,
Og Stammen kun hans Følelse betegned;
Kort Kongen gav ham Seirens store Løn,
Og ham omfavned som sin Søn.

Og Festen blev en Brudfest tillige,
Forenet blev det lykkelige Par.
Og Trims Hauge blev et Himmerige,
Som ved dem selv til Jorden tryllet var.
Der Fuglen sang i Seraphmelodier
Til Kildens Rílsen, Træets Harmonier;
Rød Rosen blev paa Vildestængelen,
I Stjerneglands sang Engelen:

"Mit Hjem er en Have,
Saa høy og saa stor,
Og her i det Lave
Kun sjælden jeg groer;
Dog vil I mig pleie
Saa from og saa blid,
Da skal I mig eie
Til evig Tid."

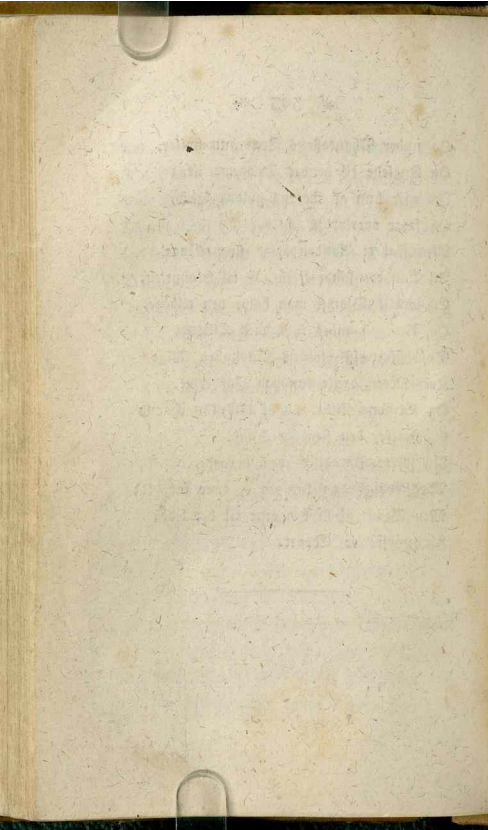
E p i l o g.

Du, som i Fablens dunkle Skyggeegne
 Fortrolig fulgte Sangeren!
 Tillad ham her det Billed at aftegne,
 Som leded ham til hine Egne hen!
 Et idealist Verdensmeed han fued,
 Hvorved hans Sjæl i høyen Flamme lued,
 Naar stundom den ved Harpens stille Klang
 Sig over Taagesranken svang.
 Han ahnede et Paradiis hernede,
 Selv trykket frem ved menneskelig Nand,
 Da en Treenighed huld skulde lede
 De Dødelige frem med Faderhaand:
 En Viltsdom, som det Høyere selv fatted;
 Men hvor den svimmel og begrændset stod,
 En Phantasie, som Mangelen erstatted,
 Og dunkelt toned, hvad ei hiin forstod;

En Troe, som greb den Traad, de begge tabte,
 Og gjennem Labyrinthen leded os,
 Og hævede til Skaberen det Skabte.
 Det var trefoldig Skat paa Bjergets Nag.
 Naar den engang af Menneſket blev funden,
 Da var Forbandeſſen fra Jorden ſvunden,
 Da vilde Mørkets ſtumle Aander flye,
 Og Engle ſmile gjennem Skye.
 Da var ei Haabet meer en gammel Qvinde,
 Der leded vild de arme Blinde,
 Som ſøgte Bjerget ſtolt, og maatte døe;
 Da var hun vorden til en himmeſk Møe;
 Ei Ahneſernes Dolk, ſom blodig ſaarer,
 Ei Vaand, hvis Perler falde af, ſom Taarer;
 Men Blomſter, ſom paa Jord ei visne hem,
 Hun vilde række Vandreren.
 Da var Fornuften ei en Olding mere,
 Forgjæves raabende i Ørkenen;
 En kraftfuld Yngling vilde han da være,
 Forenet med ſin Ungdoms Brud igjen;
 Thi før Fornuften ikke kunde haabe,
 Og Haabet ei fornuftig lede os,

For himmelst Kjærlighed i Fromheds Raabe
 Den skjulte Skat fra høien Aas.
 Kun hun forstaaer hvad Tidens Tolk fortæller,
 Hiin fromme Gubbe, som til Stav sig holder,
 Og som affskildrer svundne Olds Bedrift
 Troværdig, som et gammelt Skrift.
 Ja himmelst Kjærlighed det maatte være,
 Den jordiske var dertil ei i Stand,
 Og Gravens Lillie maatte Vigen bære,
 For hun Begeistnings Vingeanger fandt;
 Begeistringen den hellige, den sande,
 Ei Sværmeriets tomme Gjøglerlyn:
 Hiin flyver tryk til fjerne Tryllelande,
 Mens denne døer for Maltens Rødselslyn.
 Ei Pilgriminden Kunstens Kugle vilder,
 Ei skuffende til hendes Grav den triller;
 Og Vigen vandrer djærv i Mulmet frem
 Mod Helligdommens høye Hjem.
 Dog først maa hun med Klogskabsslangen kæmpe
 Og Verdensstemmen i sin Sjæl neddæmpe;
 Da hører hun Visdommens Jubelsang,
 Og har fuldendt den tunge Gang.

Og under Phantasiens Træ hun hviler,
 Og Englene til hendes Drømme iler;
 Nu vser hun af Troens gyldne Bald,
 Og føler overjordist Held.
 Men skal ei Anden atter flye tilbage
 Til Anders sande Hjem, -- til Himmelen,
 En jordist Blomst maa holde den tilbage,
 Og Rosen blandes maa med Lillien;
 Som himmelsk -- jordist Kjerlighed tillige
 Kun Moen dvæle kan paa Jorderige,
 Og Livsens Kildevand af Ustylds Haand
 Gjenvækker den hendsøde And.
 Nu spirer Paradiset frem hernede,
 Ergjærrigheden kæmper -- døer for det;
 Men Kjerlighed kan eene til det lede:
 Livspoesie er Edenet.

Digte

af

B. S. Ingemann.

Anden Deel.

Kjøbenhavn 1812.

Trykt paa Forfatterens Forlag
hos Boas Brønneich.

Pr o l o g.

Med Fryd jeg atter Luthen stemmer;

Thi sød er Hjertets stærke Trang:

Hvad det saa varmt, saa inderligt fornemmer,

Det lydt udaande maa i Sang.

Alt bærer Haanden mindre, naar den glider

Henover Strængens Guld;

Thi hvor den unge Sanger let fremstrider,

En ædel Kreds staaer lyttende og huld.

Du, hvem min Luths de første Melodier

Ei søvtede uhort forbi,

Du, som har fulgt de spæde Phantasier

Paa deres tit ujevne Stie!

Dig helliger jeg med et takfuldt Hjerte

Min nye Strängeleeg,

Hver Tone, som mig Sanggudinden lærte,
 Ved Stjerner's Blink, naar mine Længsler steg.

O! hvis de Toner rene Gjensyd vare

Al rene Sjæles skjulte Eitærklang,

Da skulde de harmonist aabenbare

Hvad Mange sølede, men Ingen sang.

Ja greb min Haand de dybe Grundaccorder,

Som i Naturens Harpe skjuler sig,

Da var min Qvad, - ak! hvad den her ei vorder -

O! Evighed, en Røst fra dig.

Dog kan kun dunkelt Skjalden stamme

Hvad dunkelt kun han ahne, drømme kan,

Dg brænder Evighedens lyse Flamme

Som blege Nordlys kun i Tidens Taageland;

Saa hører dog de svage Toner,

Som hvidste tyst om Kjærlighed!

Dg sin hvert Skimt fra fjerne, høje Zoner,

Som gjennem Taagen glimter ned!

Held mig! hvis Hippogriffen svinger
De Elskende til Phantasiens Borg;
Held mig! hvis Melpomene bringer
Et Glimt af høy're Glæde i sin Sorg!!

Dannemark til Norge.

(den 11 Decbr. 1811.)

Lyt til Jubelfang fra Herthas Strand!

Norrig! gamle Broderland!

Qvadet tone blidt mod dine Kyster!

Hør! saa sjunger Dania din Søster.

Evig tro mit Hjerte mod dig slaaer,

Gamle Bjergmand, stærk og stor!

Kjærlig Slettens Nøe sig til dig klynger;

Thi een Faders Arme os omslynger.

Lange stod du hæst paa høien Fjeld:

Fjernt sang Musers Rildevæld;

Men de sused dine Graners Skove,

Og den taug den underfulde Bøve.

Vindi Døttre snæved dig forbi,
 Boede ei paa Klippefjæ;
 Danas Vægelse dem bespygged,
 Og paa Sletten de et Tempel bygged.

Lydt fra Templets høie Tale lod
 Vaarens Sange, liflig, lod,
 Og i Flammeholger de fremvælted,
 Vintersneen paa din Ise smelted.

Mægtig Attraa dine Sønner drev,
 Fra dit Faderbryst dem rev:
 Over bundløs Grav og sorten Vølge
 Maatte de den dybe Længsel følge.

Frem de treen i Templets Hvalvinger,
 Reiste mangent Altar der,
 Som i gyldne Særaaleglands Skat sue,
 Til du brister, Nordens Himmelbue!

Ja vær stolt! du Rømpeland i Nord!
 Dine Sønners Roes er stor:

Ei blot Helte de til Himlen komne,
— Helgener fra Musens Helligdomme.

Viisdoms Altar fromt de ofred paa,
Gunstig det Gudinden saae,
Og nu vil hun høyt sin Arne bygge
Mellem Bjerge, under Graners Skygge.

Did henover Hav i Dands bortgaaer
Gratlers og Musers Chor;
Helicon blandt Klipperne de finde!
Agnipper styrte fra dets Tinde!

Fast som Dovre Viisdomsborgen staae!
Ei i Evighed forgaae!
Hellig den mod Stjernerne sig hæve!
Og en Genius den huld omsvæve!

Du, hvem Gud gav dobbelt Spiir i Haand,
Tvillingrigets lyse Aand!
Hvad du grundet viselig paa Fjelde
Staaer i Tidens Hav, trods Stormens Vælde

Derfor toner Kryd fra Herthas Strand;
Hør det! gamle Broderland!
"Held dig!" sjunger høyt fra sine Kyster,
Dania din elskte Tvillingsøster.

Næssegreven.

Romance,

(efter et Mønst Sagn.)

Naar Stormen hviner ved Midnatstid,
 Naar Ulvene tude i Skoven,
 Naar Bølgen slaaer sort mod Klippens Krid,
 Og Skibbrudne jamre fra Boven;
 Da rider et Spøgels paa Fjeldets Rand,
 Og hylor, og synger en gnistrende Brand,
 Naar Sol farver Klippernes Tinde,
 Det Spøgels i Havet mon svinde.

Og Sagnet ganger saa viden om De,
 Om Næssegreven hin gramme:
 Han lured i Hulen ved vildene Ege,
 Hver Skibbruden Mand at annamme;

Han plyndred og klædte dem nøgen af,
 Og styrted dem saa i den dybe Grav,
 Og samlede Guldet hin røde,
 Med Purpur og Vinen den søde.

Om Dagen sad han ved bredden Bord,
 Og tømte den sølverne Kande,
 Og klædte sig herlig i Silke og Moor,
 Alt fra de fremmede Lande.
 Naar Natten var sort, og Stormen var vild,
 Da red han paa Hjeldet med flammende Ild,
 Det Søemanden saae i det Fjerne,
 Og fulgte den troløse Stjerne,

Men Fakkelen ledte paa Klipper og Rev,
 Og paa de farlige Grunde,
 De Kystfarers Skatte til Stranden drev,
 Mens Eierne sunke tilbunde.
 Og undgik Nogen den bratte Død,
 Og paa en Planke til Landet stod;
 Uhyret flux Svømmeren mødte,
 Og grum fra Livsbredden stødte.

Men engang drev der et Brag paa Strand,
 Slet Ingen af Bølgen var sparet,
 Paa Klippen sad kun en eenlig Mand,
 Af Morgensolen opklaret.
 En Pilgrim var det saa from i Hu,
 Fra Jorsal maatte han stunde nu,
 Et Guld Kors han med sig mon bære
 Med Christ vor korsfæstede Herre.

Han trykked den Fressermand til sit Bryst,
 Mod Himlen stirred hans Øye,
 Paa Jorden søgte han ingen Trøst;
 Men kun hos Gud i det Høye.
 Det saae den Røver fra høien Land,
 Han loe og stødte sin Baad fra Strand:
 Ham rørte kun Guldet det blanke;
 Men ikke den hellige Tanke.

Med venlig Mine, med blodigt Sind,
 Næsgreven mod Klippen henglider;
 Om Morderen suser en Nordenvind,
 Saa rolig den Pilgrim sidder.

I Haanden glindser det røde Guld,
 Og om hans Finding sig underfuld
 En straalende Glorie tegner:
 Næsgreven det skuer og blegner.

Og som han hæver den Haand, saa fræk,
 At gribe det hellige Billed,
 Da isner hans Hjerte af Helvedes Skræk,
 Og blodige Sveddraaber trilled;
 Han hyled, og styrted mod Klippen død,
 Og Hiernen rundtom paa Havet flød.
 Den Pilgrim sig korsed og sukked,
 Og Baaden til Stranden ham vugged.

Naar Stormen hviner ved Midnatstid,
 Naar Ulvene tude i Skoven,
 Naar Havet slaaer fort mod Klippens Krid,
 Og Skibbrudne jamre fra Boven:
 Da rider det Spøgels paa Hjelbets Rand,
 Og hylér og slunger en gnistrende Brand,
 Naar Sol farver Klippernes Tinde,
 Næsgreven i Havet mon svinde.

Torquato Tasso *).

"Rom Tasso! — bød Hesperien med Fryd —
 Rom Digterkoning! og bestig din Throne!
 Vaa Capitoliet Triumphen nyd!
 Modtag af Samtids Haand din Laurbærkrone!"

*) "Tasso, dieser liebenswürdige, aber fast sein ganzes Leben hindurch unglückliche Dichter, als er erschöpft an Kräften in Rom ankam, um auf dem Capitolium gekrönt zu werden, ließ sich in das Kloster St. Onofrio bringen, wo er, indess alle Anstalten zur Feierlichkeit gemacht waren, den Tag vor seiner Krönung sanft entschlief. Er liegt mit Barblai und dem Dichter Guioi in der Kirche St. Onofrio unter einem Steine begraben; zu einem Denkmal ist kein Raum da. Man zeigt sein Brustbild und die dem Gesichte des Todten entnommene Larve."

Herder.

"O!" — sukked han, "behold din Hæder, Jord!
 Ei dine Laurbær var det jeg begjærte;
 Men eier du hvad Tasso sukker for,
 Da giv det Fred, det arme Digterhjerter!"

I Drømme kom et Fredens Sendebud,
 En Stemme lød: "gaf! søg, og du skal finde!
 Til Laurbærkroningen drog han med Gud!
 Og du skal selv en Palmekrone vinde."

Og see! et Lys oprandt fra Ekjaldens Visk,
 Han saae til Himlen, gjorded sine Lænder,
 Ad tornet Stie han Længselsgangen gif,
 Med Luth og Pilgrimsstav i fromme Hænder.

I Klosterstaden mødig han indtreen,
 Udmattet sank han, og til Hvile stundet,
 En Broder bar ham i sin Celle ind,
 Der under Bøn den Pilgrim sødt henblundet.

Og mens du fletted ham din Krands, o! Jord,
 Blev Himmelkrandsen om hans Finding vunden,

Paa Seraphvinger Skjaldens Sjæl henfoer,
Han havde Evighedens Palmer funden.

Fred med dig, Barde! Hift en snever Steen
I Klosterkirken fold din Larve giemmer;
Foruden Minde smuldre dine Been,
Mens Slægterne din milde Aand fornemmer.

"Her" - hvidsker den, som fjerne Svaners Sang -
"Her skal ei Krandsen Digteren belønne:
"Han vandre fordringsløs sin Pilgrimsgang!
"Hift vente Palmerne, de eviggrønne."

Elskeren og Druiden.

Elskeren.

Her hvor i stille,
Dæmringudspredende Skygger
Natlige Sangerske flager og bygger,
Og fløiter melodiske Trille.

Her hvor den vilde
Løvsal sig fletter om sprudlende Kilde,
Skjuled mig huld i den Elskedes Favn;
Her skal du glemmes
Dybt udi Barken, og aldrig forglemmes,
Hellige, elskede Navn!

Druiden.

Åh! hold dog inde,
Grusomme Mand!
Hvor kan du elske, og er dog istand,
Voldsom at saare din Elskovs Veninde?

Elskeren.

Ingen jeg seer,
 Og dog fornam jeg en Stemme.
 Hvo du end er,
 Væsen! som sukker i lønlige Gjemme,
 Komt fra dit Skjul!
 Lad mig dig skue!
 Og, ved min Elskovs hellige Lue!
 Jeg skal modtage dig huld.

Druiden.

Ei kan jeg føje
 Ungling! din Bøn, og fremtræde:
 Skjult staaer Druiden i Træbarkens Klæde,
 Useet af Menneskets Øje.

Elskeren.

Gød er din Sang,
 Barkklædte Skjønne!
 Hvad er dit Dufte? hvad er din Trang?
 Pige med Lokkerne grønne!
 Er du en Aand,
 Slutted i Fængsel hernede,

Ønster du Frihed af jordiske Baand,
 Kan jeg bortrive din Kiæde;
 Da skal min Haand
 Staaløren lede

Gjennem dit Fængsel, at himmelske Aand
 Fri kan bortgaae til sin Glæde.

Druiden.

Yngling! af nei,
 Styr ei min Hytte!

Thi ei af den kan Druiden bortflytte,
 Frihed hun ønsker sig ei.

Saligen lever,

Spirer, og grønnes, og vifter og hæver,
 Og imod Himmelen Hovedet hæver

Træets grøntlokkede Møe.

Nen naar det falder

Løvet, henblegnet af kraftløse Alder,

Da maa den Pigelis døe,

Og naar det grusomme Menneske kommer,

Falder min Bolig i feireste Sommer,

Dræber han blomstrende Møe.

Elskeren.

Himmelske Pige!

Er du indskrænket af jordiske Kaar,
Lever og døer du med Træet tillige,
Da skal du leve i kommende Aar.

Tit har du bredest
Løvgrønne Arm over elskende Par,
Skjult os for Dagbliffet, speidende, klar,
Og om vor Kierlighed fredet.

Tit du mig saae,
Under din milde, beshjærmende Skygge,
Blussende Pige til Varmen at trykke;
Du kun det hørte, du kun det saae

Hvad der udgjorde vor Lykke:
Længes, og sukke, vor Længsel at møde,
Juble, og glæde,

Give og tage de Kyffe, saa søde,
Samles, og skilles, og komme og gaar,
Elfte, og elstes, og Elskov tilstaae.

Hulde Druide!

Du fik allene vor Lykke at vide,
Og du misundte os ei,

Du kun har skæet
 Hvor vore Flammer opildned og lued,
 Og du forraadre dem ei.
 Derfor du kjære,
 Lovkrandste Møe!
 Hellig du mig som min Elskov skal være,
 Og for min Elskov ei døe.
 Druiden.
 Vil du mig trolig
 Værne, o! Ungling, med pleiende Haand,
 Da skal jeg bygge din Kjærligheds Bolig
 Tættere, skønnere; blid skal min Rand
 Viste og nynne dig listige Sange,
 Naar med din Pige i kjolege Avel
 Hid du vil gange,
 Og hvile ved rislende Bald.
 Og — skøndt det saarer og voldet mig Smerte,
 Præg kun din Elskedes Navn i mit Bryst!
 Ei kan jeg nægte dig sværmerisk Lyst;
 Thi du jo saarer med elskende Hjerte.

Elskeren.

Tak, o! Druide, see! her skal det staae,
 Navnet det søde, som aldrig jeg glemmer;
 Saaed jeg dybt? — Lad mig kysse derpaa!
 Og du vist lindrende Balsom fornemmer;
 Phyllis, see! Phyllis — lad det ei forgaae,
 Navnet det søde, som aldrig jeg glemmer!
 Nævn det, Druide! med tusende Stemmer!
 Phyllis, som jeg, du nu elske jo maa:
 Phyllis, som jeg, i dit Hjerte du glemmer.

Men naar engang

Jeg og min Vige er gangne til Hvile,
 Naar til elyske Egne vi ile,
 Nævn os, Druide! i mindende Sang!
 Og naar er Yngling og Vige hidvandre,
 Hvidst det til dem; thi kun de det forstaae,
 Sig hvad du hørte, og sig hvad du saae!
 Sig, at vi leved, og elsked hverandre!

Ønskerne.

Gid jeg var en Morgenvind!
 Sagte skulde jeg da svæve
 Hift til hendes Leie ind,
 Over hendes Lokker bæve,
 Kyse hendes Rosenkind,
 Blidt opløse Silkebaandet
 Under Vigens kydske Barm,
 Og forsvinde, elskovsvarm,
 Af den Yndige indaandet.

Gid jeg Glædestaaren var,
 Som i hendes fromme Øie
 Stundom glindser, stille, klar,
 Naar hun stirrer mod det Høje?
 Ingen Spotter mig da saae;
 Men sødtsvimmelende jeg skulde
 I den ædle Barm nedrulle,
 Og i Salighed — forgaae.

Gid jeg var en hellig Tanke,
 Som i hendes Sjæl opstaaer,
 Naar i Elskovsdrøm hun gaaer,
 Naar hun foler Hjertet banke
 Afnende, og længselfuld!
 O! da skulde underfuld
 Vere Bæsnen sig forene,
 Tvende Draaber i eet Væld,
 Samme Tanke, samme Sjæl
 I det skjönt-harmoniske Eene.

Marss Stigs Døttre.

(Efter Bisen hos Peder Syn.)

Marss Stig havde blodige Daad fuldbragt,
 Som aldrig vil gange af Minde,
 Han havde sin Herre og Konning undsagt,
 Og dræbt sin Lyksaligheds Fiende.
 Nu var han vandret til Fædres Hjem,
 For Gud at lægge sit Regnskab frem.
 To Døttre bleve tilbage,
 De maatte af Dannemark drage.

De havde ei Fader, ei Moder meer,
 De havde ei Ven eller Frende,
 Sorgmodig de paa hinanden seer:
 "Hvorhen skal vi Arme os vende?
 Mon Nogen os huser i fremmede Land?"
 Og saa tog den Ældste den Yngste ved Hand,
 Paa Kind runde Taarene stride,
 De drog ndi Verden den vide.

Saa ginge de Niger til Sverriges Land,
 De græd og sørged saa saare,
 Kong Dyrge han var saa haard en Mand,
 Han rørtes ei ved deres Taare.

"Marss Stig haver sældet min Frende kjær;
 Hvorlunde komme hans Børn nu her?
 Tænk aldrig Huuslye at finde,
 Hvor Eriks Benner er inde."

"Hvad kunne vi for Konning Eriks Død?
 Vi arme uskyldige Niger!
 Forladt vi flygte og søge vort Brød
 I fremmede Lande og Niger;
 Men Ingen os huser i fremmede Land!"
 Og saa tog den Ældste den Yngste ved Hand,
 Paa Kind runde Taarene stride,
 De gik udi Verden saa vide.

Som Maager flye over vildene Strand,
 Og hvile paa skaldede Stene,
 Saa gik de Niger til Klippernes Land,
 Den Normannakonning at tjene.

Og Kongen seer paa de Piger smaa:

"To vænere Møer jeg aldrig saae.

I kan dog ei brygge og bage

Med Hænder, saa hvide, saa svage?"

"Nei være vi kunne i Rør og i Lad,

Og spinde dig Guldet hin røde;

Men aldrig bliver vort Hjerte glad,

Siden Fader og Moder os bøde:

I Danmark er vi baaren og fød,

Marst Etig, vor Fader, er bleg i Død:

Men vi sælde Taarer saa stride

Og gaae udi Verden den vide."

Og Kongen dem klapped paa blegen Kind,

Han bad dem ei sørge, ei græde,

Han monne dem klæde i Skarlagenkind,

Og i Fruerstuen indlede:

"Jeg kjendte Ier Fader, den Dannemand,

Han var en Herre til Mund og til Hand,

Velkommen hans Børn mig ere,

Nu jeg Eders Fader vil være."

Tavs sad de Piger ved Bæverlist,
 Og vov med Guldet hin røde,
 Først Jomfrue Maria og Jesum Christ,
 Og Fader og Moder, som døde;
 Saa vov de Hjort, og saa vov de Hind,
 Saa vov dem selv med hviden Kind,
 Saa vov de med Fingre snare,
 Guds hellige Engleskare.

Og der de havde det Bærk fuldblragt
 Da var deres Sorrig forvunden;
 Men Djet tindred saa blegt, saa svagt,
 Som Lampen mod Morgenstunden.
 Den Ældste trykte den Yngste i Hand,
 Og ginge de til hint bedre Land,
 Hvor Ustylds Taarer, de stride
 Aftørres af Engle blide.

Havfruen.

Romanes.

Med Maanen skinner blander Stjerner smaa,
Den Havfrue dandser paa Tille blaa,
Søt Volgen ruller mod hviden Sand,
Der gaar en Yngling paa nøgne Strand,
Med Savn paa blussende Kinder.

Den Havfrue smiler saa vellystfuld,
Hun synes saa kjærlig, hun synes saa huld,
O! vogt dig, Yngling! o! vogt dig vel!
Saa let bedaares den unge Sjæl,
Og Midnatstaagen forblinder.

"Kom hid, han sukker, min Længsels Mø,
Som dandser, som svæver paa vilden Sø!
Jeg vandred i Syd, jeg vandred i Nord,
Jeg søgte dig over den vide Jord,
Paa Jord jeg aldrig dig finder."

Afsindig dandser den Vandringsmand
 Med nøgne Havfrue paa hviden Sand.
 Bleg Maanen skinner blandt Stjerner smaa,
 En Stund de svæve paa Volgen blaa,
 Og i — Afgrunden forsvinder.

Pærerinden.

(Sonett).

Sig mig, Phyllis! mindes du en Tid,
Da i første Elskovsdrøm du vanked,
Eensom, sværmerst og Kjærminder sanked,
Og bortkasted dem vemodig, blid?

Sig mig, Phyllis! mindes du den Tid?
Og den liben Dreng, som fro opsanked
Blomsten, hvorved nys dit Hjerte banked,
Og du saae det, vinkede ham hid.

Og du knuged Barnet til dit Hjerte,
Kysfed ham saa heed, saa inderlig;
Slemme Phyllis! dette Barn var mig.
Altfor tidlig du mig ahne lærte
Elskovs underfulde Himmerig,
Kilden til min Længsel, og min Smerte.

Til den Elskede.

Hvad er det, o! Vige, jeg hos dig tilbeder?
Hvad er det, mig binder med magiske Bånd?
O! er det din Sjæls de fortryllende Klæder?
O! er det din Yndighed, eller din Aand?

Hvad fryder mig vel i dit himmelblaa Dje?
Hvad er vel ved Læbernes Roser min Lyst?
Hvor ligger det Skjønne? hvor ligger det Høje?
I bankende Hjerte? i bølgende Bryst?

O! Skjönt er dit Dje; men Skjønnere flammer
Den evige Sjæl dog, som gjennem det seer.
Chrystallet er Skjönt i de malede Kammer;
Men Billedet indenfor tryller dog meer.

Og sød er din Læbe; men sødere trænge
Fra Læben de Toner i Ord og i Sang.

Høit elsker jeg Harpens de gyldene Strænge;
Men højere Strængenes himmelske Klang.

Skjøn hvælver din Varm sig, som Tempelets Vuer;
Men skønnere Hjertet dog indenfor slaaer.
Med Fryd jeg de marmorne Hvælvinger skuer,
Tilbeder den Gud, som i Tempelet boer.

See! derfor o! Vige, jeg elsker, tilbeder,
See! derfor du bandt mig i magiske Baand,
Jeg elsker din Sjæls de fortryllende Klæder;
En Guddom tilbeder jeg udi din Aand.

Ode til Tiden.

Foster af den gamle Ewigbed!
 Underfulde, frygtelige Kæmpe!
 Tid! styrk kun din Skjald i Dybet ned!
 Stemmen i hans Bryst kan du ei dæmpe.

Træd paa Klobet! hav din Ristarm!
 Lad dit Svælg sig over Jorden lukke!
 Et du knuser Verden i min Barm,
 Flammen i min Sjæl skal du ei slukke.

Staae kun for mig frygtelig og stor!
 Straf med evig Længsel denne Tunge!
 Mens du graver mig en Grav paa Jord,
 Vil jeg dig et Varselskvæde sjunge.

Lad din Ormestengel, lumskelig,
 Paa det Store, Herlige kun gnave!

Og staae selv paa faldne Slægters Ligg,
Kold og stolt, som Marmoret paa Grave!

Kol kun Helte! opslug dem igjen!
Guder Stab! og nedriv deres Himmel!
Udaand Liv! og lad det fare hen!
Mæt din Hunger med din Børnevrimmel!

Pec hver Time, saa det Himlen naaer,
Med din Klokketlang, din Malmerstemme,
Og hvergang din Puls i Rummet staaer,
Tusind Liv Dødsqualerne fornemme!

Tengang, Stolte! har du vel udleet,
Hører du hvad Skjæbnens Varde synger?
Har du ei hin sølvgraa Slange seet,
Som trindt Universet vidt sig slynger?

I sin egen Hale bider den;
Det er Evighed, din gamle Fader:
Han dig avled — dræber dig igjen;
Kun i dig han egen Affkom hader.

Timerne, Seconderne er talt, —
Vældig Slangen Universet knuger,
Til det styrter det uhyre — Alt,
Indtil Evigheden Rummet sluger.

Da skal ogsaa du, o! Tid! forgaae,
Med hver Træl, som til dit Muld sig klæber,
Men hver Aand, hver Kjærlighed bestaae,
Som henover dig bevinget stræber.

Digterløn.

Fuglen i Luften saa gladelig sjunger
 Alt hvad den føler og Alt hvad den seer,
 Menneſketummelen nedenfor runger,
 Fuglen foroven nu flynker, nu leer;
 Saa kun forſtaaе den, Saa høre dens Qvad,
 Men derfor ſjunger den ligesaa glad.

Digteren munter ſom Fuglen maa ſjunge
 Alt hvad han føler og Alt hvad han ſeer,
 Menneſkeſværmene ei binder hans Tunge:
 Snart han begræder den, snart den beleer,
 Saa kun ham høre, Saa elſke hans Qvad,
 Men derfor ſjunger han ligesaa glad.

Fuglen frivillig ſin Høifang iſtemmer,
 Fordrer derfor hverken Priis eller Løn;

Digteren gierne al Verden forglemmer,
Guldet belønner ei Sanggudens Søn.
Een Ting i Verden belønner ham kun:
Det er et Kys af en smilende Mund.

Elskende Piger! huldfulde Qvinder!
Raarer mig til Eders yndede Skjald!
Livlig, som Englen, naar Solen oprinder,
Skal jeg da følge det salige Kald.
Glem kun ei Lønnen! jeg fordrer den tit:
Kysser Smaapiger! o! kysser mig lidt!

Amor og Psyche.

Blandt Myrther sad den evig unge Gud,
 Ved Siden af den himmelske skønne Pige,
 Da kalded Aphrodites Bud
 Ham atter hjem til Gunders Rige;
 Men Pigen bad, saa taarefuld, saa skøn:
 "Giv dine Vinger hid, Cytheres Søn!"

"Nei dem jeg fik af Skjæbnens Haand,
 For ei at dvæle blandt den Dodelige;
 Men se! bevinge vil din Mand,
 Og du kan did med mig opstige."
 Og Støvet faldt, og Pigen, reen og skøn,
 Bevinget flygted med Cytheres Søn.

Troløse Elskov! sukkeð jeg,
 Da du opløstede din lette Vinge.
 Jeg Daare! o! jeg vidste ei,
 Hvorhen du vilde dig bortsvinge:
 Fra Jorden til din Himmel fløi du hen,
 Der Sjælen skal opsøge dig igjen.

O f r e n e,

Gjækked hun mig i elskværdigt Lune,
Drilled hun mig med uskyldigt Bid;
Paradiser jeg opofre kunde,
For at drilles saa til evig Tid.

Saae jeg hende gennem Taarer smile,
Og mit Øje vædedes derved;
Livets hele Fryd jeg ofre vilde,
For at græde saa en Evighed.

O! men da hun rødmende, besteden,
Elskovshuld i Vennens Arme laae;
— Livet ofred jeg — ja Evigheden,
For eet Øjeblik at elskes saa.

Troldmanden og Lærlingen.

Nicht im Seyn, an und für sich, liegt der Tod, son-
dern im ertödtenden Blicke des todten Beschauers.
Fichte.

Lærlingen.

Lad mig den store Kunst opdage,
Hvorpaa du grunder Dag og Nat!
Lær mig o! Troldmand, at opdrage
Blisdommens dybt forborgne Skat!

Troldmanden.

Vil du gjøre Guld?
Vil du mane Rander af sorten Muld?
Skal jeg de Vises Steen dig afmale?
Yngling! saa mærk paa min Tale;
De Vises Steen er levende Chrystal,
En Demant, der, som venlig Stjerne, luer.
Den klart igjennem Mulk og Taage fluer,
Og syner fjerne Gunders høje Sal.
Den tale kan; men uden jordist Stemme,

Og Viisdom taser den i Flammeoord;
 Thi indenfor Chrystal og Demant boer
 En Mand, som kan det Evige fornemme.

Lærlingen.

Ei Støvet fordunkler de Vises Steen:
 Den er hellig som Himlen, og reen.
 O! Held mig, o! Held mig! ja kjendte den nøye,
 Jeg fandt den forlængst i min Elskedes Øye.

Troldmanden.

Forvorpne! tie!

Du raver i Blinde.

De Vises Steen kan du aldrig finde

Uden — Alkemie.

Skue rundt omkring paa hele Jorderige,

De gyldne Tider er forbi:

Men gjennem Konstens dybe, hemmelige

Urhelligdomme gaaer en lønlig Stie,

Den til et stille Værksted leder,

Som ikkun den Indviede betræder.

Der brænder klart den rene Ild,

Som aldrig slukkes vil;
 Og Ernslediglen paa Jlden stander,
 Den Ruse de uædle Værser blander,
 Og smelter dem om, saa underfuld,
 Til lysen Guld.
 Det Guld sig udspreder
 Hvorhen han mon gaar;
 De tungeste Lænker blier gyldne Kjæder,
 Et Guldflot vorder hans Braa.

Lærlingen.

O! ved Naturens Alkemie
 Jeg fundet har den skjulte Stie
 Til Livets Helligdomme.
 Det Lave, Mørke og det Tomme
 Opfylder der den lyse Jld,
 Som aldrig slukkes vil.
 Den luttrer Stoffet underfuld,
 Uædle Livsærts vorder Guld,
 Og Jord og Himmel smelter sammen
 I Diglen over Elskovsflammen,
 Og Alt sig for mit Blik forgyllder,
 Naar Skønhed mit Hjerter opfylder.

Troldmanden,
 Koryorpne! tie!
 Du betraadte aldrig de Vises Stie,
 Kan ei Vertserne blande,
 Og smelte til Guld,
 Hvis ei du kan mane
 De mægtige Aander af sorten Muld,
 See! forladt af høye Guder,
 Ligger Jorden, kold og død,
 Taagen falder, Stormen tuder,
 Slukker Livets matte Glød.
 Ingen meer kan Aanden sroe,
 Som oppuster slukte Lue;
 Kun ved Konstens Troldomsstav
 Stiger Aandeverdnen af sin Grav.
 I Tryllekredsen den Vise sig vender
 Mod Ost og mod Vest, mod Syd og mod Nord,
 Han vinker, — den hellige Klamme sig tænder,
 Og Geisterne stige af sorten Jord.
 Corekonstneren byder,
 Og skjulte Naturer adlyder:
 Ondiner og Gnomer Hovedet hæve,

Salamander danser hvor Flammerne bære,
 Paa lustige Bølge Sølpherne svære,
 Og de livløse Masser opleve.
 Livsgeister vandre i hemmeligt Raad,
 De puste i Livet en høyere Aand,
 De underfuldt gjennem det Stumme tale,
 Og vidt paa Naturens Tavler de male
 Betydende Tegn med usynlige Haand.

Kærlingen.

Held mig, o! Held mig, din Vilddom jeg kjender,
 Held mig, o! Troldmand, din Kunst jeg forstaaer.
 See! jeg mod Verdens Hjørner mig vender,
 Med elskende Hjerter paa Kloden jeg staaer,
 Den hellige Flamme i Varmen sig tænder,
 Himlen en Trossering trindt om mig slaar.
 Døden kun boer i det dødende Vie;
 O! men Naturens Væsen er Liv,
 Liv i det Dybe og Liv i det Høje,
 Livet fremkalder ved Kjærligheds Bliv.
 Da stiger af Havet, da stiger af Jorden,
 Af Lufsten, af Jlden hver levende Aand;

Det Skindsde vækkes af mægtig Haand,
En Gaddom er Menneſket vorden.

Han vinker, han byder,
Naturens de evige Geiſter adlyder:

Det Stumme nu taler,

Det Blinde maa ſee,

Med Roſenfarver i Støvet ſig maler
Det Evige.

Troldmanden.

Lykkens Søn! ſaa har du da fundet

Den ſtore Skat,

Hvorpaa Blisdom og Konſt har grundet

Dag og Nat.

Yngling! far hen!

Du har alt fundet de Viſes Steen,

Du kan gjøre Guld,

Du kan mane Aander af ſorten Muld,

Søn! gaſt din Vei!

Viſere er du end jeg.

Sang fra det Fjerne.

(Efter Matthison.)

Naar Aftnens sidste Straale blinker
 I Egelunden til dig ned,
 Og du et Billed seer, som vinker,
 Og farer hen, og aander Fred;
 Da er det Vennens Aand, som tro
 Dig smiler, vinker Fryd og No.

Naar Maanen halvt sit Afsyn gemmer,
 Og Elskovs Drøm hentyller dig,
 Og du fra Espens Løv fornemmer
 Melodisk Susen blidelig;
 Mens ahnende dit Hjerte slaer,
 Min Aand da gjennem Skoven gaaer.

Og føler du, naar Tanken svæver
 Sød i Hensarnes Elskovslund,
 Et sagte Pust, der venligt hæver,
 Som Zephirs Kys, paa Varm og Mund,
 Og vifter Lampen i din Haand,
 O! tvivl da ei — det er min Hand.

Og hører du, naar Mattens Stjerne
 I tyst Smaakammers glimter ind,
 Som Volscharper fra det Hjerne,
 Det Vagters Ord: "for evig din!"
 Da slumre blidt! min Hand det er,
 Den svæver om dig, fjern og nær.

Konstens Grændse.

Hvo er du Awindefødte! som vil maale,
 Hvor højt sig Konstens Aand opsvinge kan?
 For Veien maal for Himmellysets Straale!
 Og Grændse sæt for vilden Ocean!
 Tænk for i jordisk Kamme at indfatte
 Det store Malerie, Naturen satte
 Fra Øst til Aftenrød, fra Pol til Pol,
 Fra Alt til Intet, og fra Sol til Sol.

Fornuften staar paa Sandheds snevre Ve,
 Den kan til Bredden af sin Verden vanke;
 Men see! paa Mulighedets vide Søe
 Bestiger Phantasus den lette Planke:
 Og Bølgen ruller ham fra Kyst til Kyst,
 Og evig gløder Hjertet i hans Bryst;
 Han flyr i det uendelige Fjerne,
 Imellem dyben Grav og høien Stjerne.

Stærk er du vel o! Visdoms store Mand!
 Du med titanisk Kraft kan Bjerge hæve
 Paa Bjerges Ryg, og slynge Demantbaand
 Om Væsnerne, som trindt dit Øye svæve;
 Du høyt og sikker paa dit Værk kan staae,
 Og vidne: see! saavidt kan Kampen gaae.
 Stig trende Skridt endnu, og sig dem t'ygge!
 Nei Taarne tør du ei paa Bjerge bygge.

Men flue hist ned! i Tempes Blomsterkjød
 En liden Genius med Snille's Hænder
 En Gondol bygger sig af Silke rød,
 Og kunstig Luft de lette Seil udspender.
 Nu stiger han; men intet Maal er reist
 For Konstens djarve, underfulde Geist:
 Han flyer i det uendelige Fjerne,
 Uvist hvorhen — imellem Bjerg og Stjerne.

Fløv -- raaber Bjergets Helt -- fløv kun forbi!
 Jeg rolig staaer, og vil din Flugt ei følge:
 Hist oppe leder ingen banet Stie,
 Der tumles du paa Handelfernes Bølge;

Dog ogsaa bid naaer en Nødvendighed,
Og sætter Dæmning imod Evighed,
Og byder: Kunst! stands din forvorne Higen!
Blid, der er Maal selv for Planetens Stigen.

Men er Planeten da en Aand som jeg?
-- Saa sjunger Genien udi det Høye --
Det døde Stof maae Love vise Vej;
Men Stoffets Lov kan Narden ei nedbøye.
Og naar jeg føler Kraften i mit Bryst,
Da kan jeg smile ad din Barselrøst:
Kun lønket Falk kan Jægeren nedtvinge,
I Flugten vorer Orneungens Binge.

Og seer du den af Neden slagre ud,
Troe ei den døer, naar Skyen den modtager!
Nei den vil stige til Olympens Gud:
Den fødtes til Kronions Vaabendrager,
Og seer du den paa Veten dale ned,
O! Barselaand, spaa ikke Fald derved!
Den standser kun, for tifold høyt at ile,
Og først paa Gudens Scepter at udhvile.

Hvo er du da, som tænker et udmaale,
 Hvor høyt sig Konstens Aand opsvinge kan?
 For Veien maal for Himmelslysets Straale!
 Og Grændse sæt for vilden Ocean!
 Tænk for i jordisk Flamme at indfatte
 Det store Materie, Naturen satte
 Fra Ost til Afrenrod, fra Pol til Pol,
 Fra Alt til Intet, og fra Sol til Sol!

Rangstrid.

Naar høstes først paa Parnasset Riv og smaas
lige Rangstrid?

Naar knuste Digteren først Lyren i selvfyge
Ramp?

Naar sneg giftige Nid sig først mellem Vars
dernes Klynge,

At de ei længer i Fred vandre kan Haand
udi Haand?

Sørgende svarer Camoenen: siden forfængelig
Higen

Efter den jordiske Glands fængslede den him
melske Nand,

Siden den vendte sit Blik til Hoben, som
støiende fletter

Krandse, dem Støvet frembar, og som i
Støvet forgaaer.

Samtidens Blomst staaer forneden, Evighedens
foroven,

Og hvo som fægter for hin, tvivler paa denne
at naae.

Daaren seer ned ad med Pral, og raaber: saa
høit er jeg steget.

O! men den Vise seer op, og tænker: did steg
du end ei.

Døgnets Throne er eng, paa den kan ei Tvende
forliges,

Evigheden er stor, den kroner hver stræbende
Kraft.

E c h o.

Kæmperne stege paa Bjergaasen; vidt over
Kloden det raged;
Men dybt i Bjergklosten tit Dværgene Dronet
gjentog:

Echo man kalded de Gjenfnd.

Saalunde i Helicon's Klost
Dværgeaandernes Nyn er Echo af Kæmpernes
Sang.

Den comiske Mand.

Du, som med rolige Smil seer hen over Jor-
 derigs Dale,
 Skuer Pygmæernes Kamp og Dværgeues Idræt
 paa Jord,
 Hvor de med taabelig Kløgt paa Livets Tavler
 afmale
 Intetbetydende Træk af hvad der i Døgnets fors-
 gaaer;
 Selv er du herlig og stor, og stolt, som en
 Kæmpe, dig hæver,
 Smilende fra din Colos, høit over krybende
 Dværg.
 Ornen mistjende dig ei, som hist over Skyerne
 svæver,
 Stundom den daler med Frød, og hviler sig ud
 paa dit Bjerg.

M i n d e r n e.

Du Heilige! rufe dein Kind zurück!
Ich habe genossen das irdische Glück,
Ich habe gelebt und geliebet!

Schiller.

Sagte du rinde!

O! Væk, med de nyvænde Strømme!
Vifter mildt I Aftnens søgende Vinde!
Styr ei mine Kjærlighedsdrømme!

Eensomme Fugl! med de smeltende Toner!
Sværmende Natfangerinde!
Lul blidt, Philomele! hvor Kjærlighed throner,
Under frygtsomme Espe og susende Linde,
Lul sødt fra Døgenes Kroner!
Væk atter hvert sumrende Minde!

Her gik du, Alvilde!

Min Barndoms elskede Møe!

Her gik du i Skyggen ved sprudlende Kilde,

Og hist ved den speilklare See;

Saae Maanens Skin i de stille Dale,

Saae Aftenens Stjerne i Volgen sig male;

Hørte Valhornklang i de dybe Skove,

Og Aarens Slag paa den krusede Bove,

Hørte Englerken sjunge sin Aftensang

Til fjerne Landsbyers Klokketlang.

Her stod du, Alvilde!

Min Barndoms Møe!

Her saae jeg din Bemodstaare hentrille

I den klare See.

Lyksalige Bølge!

Du, som drak den hellige Taare,

See! min Læbe brænder saa saare,

Kan barnlige Længsel ei dølge,

Maa vades, — maa lædskes, — o! smil ad den

sværmende Daare!

Men lad ham sin Kjærlighed følge!

Sagte du rinde!

Bæk, med de nynnende Strømme!
 Bister mildt I Aftenens spøgende Vinde!
 Styr ei mine Kjærlighedsdrømme!

Her sad du, Alvilde!

Saae Østen sin store Rose udbrede,
 Saae Morgenens Sanger ophvirvle sig glad fra
 sin Rede,
 Mens vaagnende Liv brød det festlige Stille.

Her sad du, o! Vige,

Kysfed Honningduggen af Rosens Blade:
 I din voxende Varm monne lønlige, glade,
 Livsgeister grære, og Elskovsahnelser stige.

Her saae jeg dig, Vige

Fornam din melodiske Røst:

"Gud! hvor her er yndigt paa Jorderige;"
 Og dog steg et Suk fra dit soulmende Bryst.
 Brat Rosen faldt fra sit Dronningsæde,
 Din Elsker fandt den, og jublede af Glæde:
 Lykkelige Blomst! du mig hellig er vorden,
 Du evig mig hellig skal være:

Alvilde dig elsked, du faldt fra min Himmelske
Sphære,

O! du mig forson med Gorden!

Naar elskende, svimmel i sværmende Lyst,

Jeg kysser dig Rose! jeg trykker dig tæt til mit
Dyrst.

Sagte du rinde,

Bæk, med de nynnende Strømme!

Vifter mildt I Aftuens spøgende Vinde!

Styr ei mine Kjærlighedsdrømme!

Græsklædte Throne! blomstrende Sæde!

Her du end stander,

Ewig du grønnes; thi naar ei Himlen dig vander,

Kjærlighedstaarer dig væde.

Her var det hun hviled,

Af surrende Bier i Slummer inddysset,

Forvovne Zephirer den Yndiges Klædebon kysset,

Ad de spøgende Drømme hun smilede.

O! jeg misundede

Og lykkelig Eder jeg priste,

J bænde Græsstraee! hvorpaa hun blunded.

Jeg salig dig priste

Du Lust! hun indaanded,

Jeg salig dig priste

Kjærminde! som ved hendes Lilliebarm blaaned,

Og i smertende Salighed daaned.

Men her jeg dig finder,

Helligste blandt mine Minder!

Bøg! i hvis Skygge

Elfkovsguderne bygge,

Løvsal! indhegnet af Roser hvide,

Og Mindets Blomster, de barnlig blide.

Her er du runden,

Draabe af Tid! og forsvunden,

Øyeblik! som jeg vil kjøbe tilbage

For en Evigheds salige Dage.

Her var det hun sad,

Og lttede til mine Elfkovsquad;

Her var det min lyse Engel mig smilede

For første Gang,

Da Taarene qvalte min stille Sang,
Mens mit Blik paa den Elskede hviled.

Huldsalige Smil!

Du aabned mig Himmelsens gylde Porte,
Opsyldte det Tomme, oplyste det Sorte

I Timernes Til,

I Livets buntede Farvespil.

Livsalige Smil!

Som en Genius gaaer du med mig over Jorden,
Og et Himmerig er den mig vorden.

O! sød er Taaren, som ved dig rinder,
Helligste blandt mine Minder!

Vog! i hvis grønnende Væk jeg har skrevet
Yndlingsønsket fra Fordums Dage:

'O! Fader, kald nu dit Barn tilbage!

Ogsaa jeg har elsket og levet."

Sagte du rinde,

Væk, med de nynnende Strømme!

Vifter mildt I Aftnens søgende Vinde!

Styr ei mine Kjærlighedsdrømme!

Winterens Alder.

Kehre wieder,
 Golbes Blüthenalter der Natur!
 Ach nur in dem Geentand der Lieder
 Lebte noch deine goldne Spur.

Schiller.

Hvorhen du Yngling, med det hede Hjerte!
 Du Sommerfugl ved Vintertid! vend om!
 Kun søde Dromme Himlen dig beskærte;
 Men af! for skidt du til Verden kom.
 Troer du, at Livsens Kilde her fremsspringer
 I den til Død forstenede Natur?
 Og troer du, Kjærlighedens Fugl sig svinger
 Mod Stjerner svingende — i Hangebun?
 Nei sorgende den sidder, tunggebunden;
 Thi længst afblomstred Kællernes Vaar,
 Og Phantasiens Sommernat er svunden,
 Dens Blomster dræbt af kolde Esteraar.

Thi den er gjennemsigtig Frostchrystal,
 Og Jordens Frost har slukket Himlens Luer;
 Thi uden Gld Forstanden lyse skal.
 See! derfor er den Tidens Konning vorden,
 Og Hjertets Herredømme er forbi,
 Og klynker det end hist og her paa Jorden,
 Da er det Daarskab — Tant, og — Sværmerie.
 Du med det hede Hjerte! du maa vandre
 Aleene, som blandt Marmorbilleder:
 Forunderlig de røres blandt hverandre,
 Og stift og koldt hver Stykke paa dig seer.
 O! Skynd dig! flye! — Forstenelsen udbreder
 Sig vidtomgribende fra Sjæl til Sjæl;
 Af! Skynd dig! flye didhen, hvor Lauren spreder
 Sin Skygge over Musens Kildevæld!
 Thi der kun Tidens Vintersnee ei kommer,
 Der blomstrer endnu Kællernes Vaar,
 Der gløder endnu Phantasiens Sommer,
 Der Kjærlighedens Nattergal end slaaer.
 Der Idealer i det Høje svæve,
 Horaerne der dandse Haand i Haand,
 Der Drømme sødt paa Harpetoner bæve,

Der Aander røre den beruske Aand,
 Og vil du ei til Digterlunden vanke
 Blot for ved Gjøglespil at hvile ud,
 Og hist og her et venligt Blomster sanke,
 Som riftes hen i Hverdagslivets Slud;
 Da skal du ei, som Tidens Kloge, finde
 En magist Pygtes Skyggebilleder,
 Som spraglede paa kolde Muur forsvinde,
 Og efterlade tomt og kaltet Leer.
 Nei, vil du dybt i Helligdommen trænge,
 Da skal du selv den store Harpe see,
 Som spiler ud de stærke, gyldne Strænge
 Imellem Jordens Bund og Stjernerne.
 Og du skal høre den naar Tordner rusle,
 Naar Storme hyle, — og dens Melodie
 Skal tone vildt Naturens underfulde,
 Men evig — evig skjønne Harmonie.

Kundskabstræet.

Der Hemlighed uhrmægt'gen Band
Kann nur die Hand der Einsigt løsen;
Gelingt's das Innre zu entbløsen,
So bricht der Dag der Friheit an.

Novallé.

Hellig staaer du gjennem Seklerne,
Og uvisnelige Løy dig klæber,
Andagtsfuld jeg i din Skygge træder,
Store, underfulde Træe!

Vældig, dybt din Kæmperod
Gjennem Jordens Middelpunkt sig slynger,
Og, med Jæsen mellem Stjernekslynger,
Evig du i Universet stod.

Blomstrende fra Pol til Pol,
Du de store Grene vidt udstrækker,
Og, bestraalet af en høy're Sol,
Gylde Frugter Vandreren du rækker.

O! at han dem Alle kunde naae,
Og med takfuldt Hjerte dem annamme!
Haanlig ei til fjerne Grene faae!
Glemte ei, hver Aarst har fælleds Stamme!

O! at ingen frak, vanhellig Haand
Boved dine Knopper at afbryde!
O! at ingen iiskold Ormeaand
Boved dem for jordist Muld salbyde!

Kun et lidet Blomster Skjalden brød
Af din grændseløse Guddomsfylde;
O! men Duften vakre, liflig, sød,
Ahnelser, som mægtig Sjælen trylle.

Derfor maa han Harpen slaae,
Og lovsjunge hvad han kun kan skimte,
Hine Frugter, som han ei kan naae;
Men som fjernt med Stjernelys nedglimte.

Dyrefjæbte Kundskabstræ!
See! for dig har vi vort Eden givet,

Og som modig Pilgrim vandrer Livet
 Sans, alvorligt gennem Gravene.

O! men Dyet er opladt,
 Og med dybe Grandterblif det søger
 I Naturens hemmeligste Bøger
 Evig Sandheds skjulte Skat.

Bedre saa i Skyggerne at vanke,
 Gæne med den stille Tanke,
 Som i mandig Flugt vil Lyset naae,
 End som Børn i Paradiset gaae.

Bedre rovsom at oplede
 Visdoms hemmelige Præg hernede,
 Bedre med ubunden Haand
 Mellem Godt og Ondt at skille,
 Bedre fri sig at forvilde,
 End gaae tryk i evigt Ledebaand;
 Bedre med herkulist Haand
 Driftig mellem Øst og Vest at famle,

For engang hesperisk Frugt at samle,
Eller hist det gyldne Skind at naae.

Selv hvis Kampen falde maa,
For han Seirens fjerne Palme finder,
Mindet Laurbær om hans Tinding vinder,
Og bag Heltens Grav skal Sol opstaae.

Store Dag! du skal oprinde,
Gaaden løses skal engang,
Og Hvo Sandhed søgte, han skal finde.
Lys! o! Lys, Hvo standse tør din Gang!

Vandreren.

Himmelen var mørk og graa,

Jeg fornam det ikke;

Thi jeg klaren Himmel saae

I Elisas Blikke.

Stjerneerne forsvundne var,

Dog jeg ikke grued;

Thi som helligt Stjernepar

Vigens Dyne lued.

Veien var saa mørk, saa trang,

Kro jeg monne vandre:

Elskende gaar tungest Gang,

Salig med hverandre.

Himmelen blev atter blaa,

Jeg fornam det ikke;

Thi jeg hin ei mere saae
I Elisas Blikke.

Benligt tindred Stjernerne,
Dog mit Hjerte grued;
Thi jeg kunde dem ei see,
Com mitz kjærligst lued.

— — Himmel! bliv kun sort igjen!
Stjerner! I forsvinde!
Men giv atter Vandreren
Sin Ledfagerinde!

Den landflygtige Mand.

Credule, quid frustra simulacra fugacia captas,
Quod petis est nusquam.

Ovidius.

Fra Lampen hieset i Guderhallen
En Funke fordom er falden;
Af Funken sig hæved en Mand saa stor:
Han svæver tit mellem Himmel og Jord,
Ved Dag og ved Midnatstide.
Hernede han finder ei Raad eller Røe,
Og aldrig mægter han stille staae;
Men stønner og stræber saa vide.

Ved Dag gaaer han ofte ad censomme Veie,
Hvor ikke de Levende staae,
Og Menneskets Glæder stuer han ei,
Og ei dets forfønglige Møye.

Mens Livets Træl i sit Ansigts Sved
 Veder sit Brød og — glemmer sit Meed,
 Gaaer Nanden smægtende, sorgfuld frem,
 Og søger sit Maal og søger sit Hjem,
 Som evigen flyer for hans Dye.

Naar Midnatsmaanen sit Lys har tændt,
 Naar Stjerner funkle foroven;
 Da gaaer han, med Blikket mod Himlen vendt,
 Did hvor der er mørkest i Skoven.
 Og møder han der et elskende Par,
 Da tindrer i Dyet en Taare klar;
 Men blodig paa Jorden den rinder.
 Og hører han Nattergalene slaae,
 Han smiler, og kan dog ei stille staae;
 Men sukker i Natten — og svinder.

Og stundom han stiger paa steileste Bjerg
 Saa høit udi Etherens Sphære,
 Da synes ham Jorden en liden Dværg,
 Og selv han en Kæmpe mon være.
 Forgæves en Himmel er over ham hvælt,

Han stirrer hen i det vide — Alst,
 — Hult Stormen i Bjergkloften hylér.
 Vidt breder han ud sin Kæmpearms,
 Men Jorden er tom, og Himmelen arm:
 En — Verden hans Favn ei udfylder.

O! du som vandrer med udbredt Favn
 Uden Lys, uden Stie, uden Hvile!
 Sig Kæmpeaand! hvad er vel dit Navn?
 Hvorhen maa du stræbe og ile?
 Hvi trænger dit Suk saa dybt i mit Bryst?
 Hvi dræber din Aande den jordiske Lyst,
 Men ikke den jordiske Trængsel?
 Ak! taus du peger paa Stjernen hen:
 Derfra du faldt, did du stunder igjen,
 Er du ei den — evige Længsel?

Trøsten.

Ved Qvel jeg sad i Egen's Eye,
Bedrøyet og nedbøiet,
Saae Solen dale under Skye,
Og Taarer stod i Øyet.

Da kom et lidet Barn til mig,
Jeg har ei seet dets Lige,
En Lysets Engel var hun liig,
Den underfulde Pige.

Hun Løkker bar som lysen Guld,
Og Klæder, liliehvide,
Og hendes Blik, betødningsfuld,
Ad Himlen monne glide.

De Øyne var saa klare, blaa;
Men hendes Kinder blege,

Hun smilende hen paa mig saae,
Og maatte fremad pege.

Og blid, som Davidsharpens Klang,
Lod Barnets Sølvstemme.
Hun ileb bort; men hvad hun sang
Det kan jeg aldrig glemme.

"Hoi sidder du og græder der,
Fordi din Sol bortiler?
Hvor jordiff Dye Grændsen seer,
Paa Jorden Himlen hviler.

Hvor jeg gaaer hen, skal du og gaae;
See! Vestens Høye gløde!
Der spire de Kjærminder blaa,
Der vore Roser røde."

Saa Barnet sang og svæved hen,
Og svandt beg Vestens Høye:
Jeg grad ei meer; thi Himmelen
Laae stedse for mit Dye.

S y m n e.

(Efter David).

Hæv dig, min Sjæl! en Stund fra Støvet
Kjæder,

Til Anders Herre, Universets Aand;

Priis ham, som danned Støvet i sin Haand

Til Sjælens underfulde Valfartsløder!

Priis Herrens Storhed, Herrens Majestæt!

I Lyset skjult han vandrer allevegne:

Hist for hans Fod et Tæppe er udbredt,

En Himmel hvælt, høyt over Jordens Egne.

I Vandene han bygger hvælvet Sal,

Fra Skyens Tordenvogn han Lynet svinger.

Jord - Himmel - Hav - og Luft er Herrens Hal,

Og vældig farer han paa Stormens Binger.

Hans Tjenere er — Elementerne,
Hans Sendebud er Engle fra det Høje,
Hans Haand er udstrakt over Verdenne:
Og ydmyg de henrulle for hans Dye.

Forvirret blandt hverandre tumled de,
En formløs Masse, hvor Atomer strede,
Afgrunden skjuled Jorden, som et Klæde,
De Bølger brused over Bjergene.

De flyede, Herre! for din Stemmes Torden,
Du trued, — Elementerne adlød;
Uroffelig grundfæstede du Jorden,
Og Vandene til Oceanet flød.

Og Bjergene mod Himlens Stjerner stige,
Og Dalene nedgled til Bjergets Fod;
Men vældig du paa Grændsen monne pege,
— og Bjerg og Dal ved Grændsen stille stod.

I Dalen lod du Flod og Kilde rinde,
Du lod dem flyde mellem Bjergene,

Af Orknens vilde Dyr dem maatte finde,
Og Himlens Fugle vade Tungerne.

Og Høy og Slette du fra oven vander,
Med Frugt du signer Jordens Moderkjød,
Og Græs og Urt for Qvæg paa Marken stander,
Paa Agren voxer Menneskenes Brød.

O! du, som Druen hang i Rankens Skygge,
Oliverne i Olietræets Lye,
Du lærte Fuglen kunstig Nede bygge,
Og Mennesket til sikke Hytte tye.

Du lærte Mattens Dronning Tiden maale,
Og gaae sin Cirkelgang ved Hakkelskin,
Du farved Morgenrødens Rosenkind,
Du tændte Dagens Ild, og Aftnens Straale.

Og naar din Sol i Bølgen kjøler sig,
Og stjernevirket Dække Jorden skjuler,
Gaae Skovens vilde Dyr af deres Huler,
Om deres Føde raabe de til dig.

Naar Hanen gæler, Lysets Engel smiler,
Gaaer Mennesket til vante Gjerning ud:
Han søger og sin Føde af sin Gud,
Og træt og kvæget han ved Aften hviler.

Hvo tæller, Herre! dine Gjerninger?
Hvor viselig opholder du dem alle!
Som Havets Sand er dine Verdener,
Og ei forgjæves kan et Støvgran falde.

I Luften sjunge Fuglene din Pries,
I Skoven Løven om din Bølge brummer,
Og hvor uhyre Hav blaalebet skummer,
Selv tausé Slægter vidne: du er viis.

Der svømme dine Hvaler om saa vide,
Blande Myriader, som du dannede;
Der dine Børn paa lette Planker glide
Imellem Dødens Svælg og Himlene.

Og Alle, Alle see til dig, o! Fader,
Du giver, og taknemlig sanke de:

Betmeligen du din Haand oplader,
Og Alle mættes med Velsignelse.

Og naar du deres Hand tilbagekalder,
De Anden give hen, — og vorde Støv;
Saa leger Vinden med nedkastet Løv,
Saa bøyer Blomsten Hovedet og — falder.

Udsender du din And, da skabes de,
Ufødte fødes, nye Slægter leve.
Men Herre! rører du ved Bjergene,
Da tænde de din Altarild og — bære.

Stor er du Gud! ja stor evindelig,
Dig søger Tanken og nedtumler svimmel,
Men dine Gjerninger, din Jord, din Himmel,
Alt Herre! vidner, lover, priser dig.

Og jeg vil prise Herren mens jeg lever,
Lovsunge ham indtil jeg gaaer herfra,
Til Harpen tier og min And bortsvæver,
Den Herren prise skal, Halleluja!!

Skatten.

En Klippesteen ligger paa vildene Stie,
Til Grændse ved Dybet hensat;
Men dorst gaaer Vandreren Stenen forbi,
Veed ei den skjuler en Skat.

I Orkenen sidder den kloge Mand:
Dybsindig han stirrer i Muld,
Og surer Tifre i flygtigt Sand,
Og søger forborgene Guld.

Op farer den Grandsker, og griber sin Stav,
Og læser paa Kryd og paa Qvær:
"Løft Grændseklippen ved dyben Hav!"
Ak! er den kun ikke for svær!

Løst iler han til den Kampesteen,
Og vil den løfte fra Jord;

Men Sveden ham springer fra Marv og Been,
Uroffelig Stenen dog staaer.

Paa Veien standser hver Vandringsmand;

"Du Daare! - de raabe - gik bort!

Lad ligge den Steen, du ei løfte kan!"

Den Grubler gaaer sukkende fort,

Men see! et Pigebarn nærmer sig,

Hun vandrer ved Pilgrimsstav,

Hun beder til Gud udi Himmerig,

Og søger den hellige Grav.

Og for den barnlige, fromme Mand

Det lysner saa underlig,

Brat Pigen udrækker sin spæde Haand,

Og Stenen oppvælder sig.

En Fjæderham finder hun lilliehvid;

"O! kunde paa dig jeg bortflye!"

Flux BARNET bliver til en Engel blid,

Og flyver - og svinder bag Skye.

Tryllelandet.

Jeg kjender et fortryllet Land,
Men veed ei hvor det findes:
Det kun i Blinde søges kan,
Og Ingen Veien mindes.

Thi underfuld ved Midnatstid
En Mand gaaer om hernelde,
Og leder hvem han elsker did
Til overjordisk Glæde.

Og Mandens Ben staaer henrykt der,
Og seer sig om saa vide,
Og skuer tusind Billeder.
Saa venlige, saa blide.

Hans Hjerte føler intet Savn,
Nu bløder det ei mere;

Thi Venner synke i hans Favn,
Som længst bortvandret ere.

Og Vigen, som han sukked for,
Huld smiler ham imøde;
Og Tidens Strøm tilbage gaaer
Med gjensødt Morgenrøde.

Og hvad han saae, og hvad han nød
Han atter skuer, nyder;
Ja Haab, som laae i Fremtids Skjød,
Opfyldte der ham fryder.

Der er det Dag ved Middienat,
Og Vaar ved Vintertide;
Men Timer i det Land saa brat
Som Øjeblik bortglide.

Halvdunkle Syner uden Tal
Der verle blandt hverandre;
Men flur ved Grye og Hane gal
Den Fremmede maa vandre.

Thi en usynlig Haand ham fort
 Af Landet maa bortdrage.
 Han veed ei Hvo ham forte bert,
 Ei hvor han kom tilbage.

S a n g.

Abndung ist unsre Weisheit hienieden und unsre Wonne
Schnsucht.

Stolberg.

Hvorhen - hvorhen? hvad søger du saa bange?

Bildsa Sjel!

Hvi maa du i de stille Dale gange,

Saa tyst ved Qvel?

Hvad søger du hist i den klare Bove,

Naar kjolig Vind

Fremisuser vildt henover dunkle Skove

I Maanestien?

Hvad søger du hist i den sølvblaa Stjerne,

Naar dampet og vild,

Valhornet toner fra det dybe Fjerne,

Ved Midnatetid?

Hvi gyser du saa underlig og bæver
Paa eenlig Stie,
Naar som til bedre Verdner du henvæver
I Harmonie?

-- O! Evighed, hvad dybt min Sjæl fornemmer
I helligt Nu,
Naar drømmende om dig, den Jorden glemmer,
Det — veed kun du.

Bekjendelser.

(Efter det Evenſke).

La bienséance est la moindre de toutes les loix
& la plus svivie.

Rochefoucauld.

Dit er jeg glad, og vil dog gjerne græde;
Thi intet Hjerter deler heelt med Glæde.

Dit er jeg forrigfuld, og maa dog lee,
At Ingen ſkal den bange Taare ſee.

Dit elſker jeg, og vil dog gjerne ſukke;
Thi Hjertet maa ſig tauſt og ſtrængt tillukke.
Dit harmes jeg, og dog jeg ſmile maa;
Thi det er Daarer, ſom jeg harmes paa.

Dit er jeg varm, og iſner i min Varme;
Thi Verden favner mig med frozne Arme,

Tit er jeg kold, og svæder dog derved;
Thi mangeln Dønt er uden Kjærlighed.

Tit taler jeg, og vil dog gjerne tie,
Hvor Ordet ei maa Tanken oppebie.
Tit er jeg stum, og susker Tordenrøst,
For at udtømme det beklemte Bryst.

O! du, som eene Dele kan min Glæde,
Du, ved hvis Varm jeg tørde frit udgræde,
O! Pige, hvis du kjendte, elsked mig,
Jeg kunde være som jeg er — hos dig.

Ode til Svada.

— — Ἀπὸ γλάσσης μέλιτος γλυκίων ἔρεν ἀνθή.

Hom. er.

Vær hilset, Sandheds varme Tøllerinde!

Vær hilset i det kolde Nord!

Lad Bragi om din høje Tinding vinde
En Krands af Egelev og bløe Kjærminde,
Som ubemærket ved hans Altar groer!

Vær hilset under Tegens hvalte Krone!

Du Møe fra Laurens Fødestand!

Lydt hørte jeg en Sølvstemme tone

Fra gyldne Tunge gennem Malmets Zone:

Og Svada gif paa Fjeld og grønne Strand.

Før gif din Vej henover Hellas Høje:

Du stod med Plectret i din Haand,

Heroerne du saae med Tænkersøye,
Saae dem for Aandens Throne sig nedboye,
Kun lønket i Chariters Rosenbaand.

Og mægtig flød fra dine Hønningløber
Den klare, dybe Tænkestrøm,
Som aldrig træg til lave Jord sig klæber;
Men gjennem Sandsens lette Skyer stræber
Mod Himlen yndig, som en Morgendrom.

Med Guddomsrøst du Friheds Sonner trylled,
Du fængsled sympathetisk Aand;
Og Frihed dig til Hjertets Dronning hylde,
Du gik i Phantasiens Sol forgylbet,
Med Millioners Skjæbne i din Haand.

Men hvor er nu dit store Kongedømme?
Boer du end i dit Fødeland?
"Å! — sukker Klio over Tidens Strømme —
Hvor Frihed smiler kun blande svundne Drømme
Der er ei mere Svadas Fødeland."

See! derfor, Huldgudinde! maa du vanke
 En Flygtning over viden Jord;
 Dog hvor du eengang Blomster kunde sanke,
 Der svæver endnu mangen evig, Tanke,
 Mens Tidslen over Frihedsflykten groer.

O! Flygtning, maatte end din Sol neddale,
 En hellig Stjerne dog oprandt:
 Den ledte dig til Herrens Tempelsale,
 At frit du der om Himlen kunde tale,
 Mens Jordens Glands, som Snug for Storm,
 Hensvandt.

Der stod du under Kirkens Himmelbue
 Med Timeglasset i din Haand,
 Og i dit Dye Evighedens Lue,
 Mens over Jesen Helligdommens Due
 Paa gyldne Vinger havede din Aand.

Der staaer du, over Tidens Tant ophøyet,
 Usminket, mellem os og Gud,

Og peger did, hvor Frelseren har bøyet
 Sit Hoved paa sit Kors, og lukket Øyet,
 Og breddet Armene imod os ud,

Og hist du stander for Astræas Skranke
 Og veier Brøden takkesfuld;
 Men seer du Veieskaalen uvis vanké,
 Da kaster du i Naadens Skaal en Tanke,
 Som veier meer end Døvn og røden Guld,

Og her jeg seer dig, Sandheds Tølkerinde!
 Her staaer du i Athenes Hal,
 Her kan du endnu Frihedspalmen finde:
 Den slynger sig om Musens Tempeltinde,
 Den slynger sig om Nordens Kongesal,

Den krygger over Dal og grønne Slette
 Den krygger over høien Fjeld;
 Maa Trælleblod den halve Jord end plette,
 Kan Friheds Datter dog sin Fod hensejle
 Eet Sted, hvor Frihed boer i Mandens Sjæl.

Hvil her, o! Evada, under Egeus Skygge!
 Her døer ei Konsten fredløs hen,
 Her fro Chariter og Camoener bygge;
 Her vil en mægtig Haand din Fred betrygge;
 Din Skjtsaand er din Dyrker og din Ven.

Ja dvæl, o! Evada, under Egeus Krone!
 Du Møe fra Laurens Fødeland!
 O! lad din Sølvstemme mægtig tone
 Fra gyldne Tunge gennem Malmets Zone
 Paa Moras Klipper og paa Danas Strand!

Det Evige.

(Efter den persiske Digter Said.)

Før Mennesket til jordist Liv blev kaldt,
Før Himlen over Jord og Hav blev hvalt,
Var Sjæl og Kjærlighed og Guddom til;
Og Sjælen laae i Kjærlighedens Skjød,
Og priste Gud; det gjennem Chaos lod,
Ufødte Verdner lyttede dertil.

Og medens Mennesket i Støvdragt gaar,
Og Himmelbuen over Jorden staaer,
Er Sjæl og Kjærlighed og Guddom til.
Og Sjælen skal, i Kjærlighedens Favn,
Lovsunge høyt den store Guddoms Navn,
Og Sphærerne hans Prits istemme vil.

Og smuldrer, Menneſke! din Støvdragt hen,
 Og ſynker Jorden, brifter Himmelen,
 Skal Sjel og Kjærlighed og Gud beſtaaе.
 Og Sjælen ſkal, i Kjærlighedens Elſød,
 Overpriſe Gud, at hvad der ei blev fød
 Kan heller ei i Evighed forgaaе.

L a u r a,

(Efter Petrarca.)

I hvilken Himmel, hvilken høi Idée
 fandt du, Natur! et Mynster for hint Billed,
 Hint skjønne Afsyn, hvori du har villet
 Udviſe her hvad hiſt du mægtede?

Hvor var den Kildens Røse, den Skovens Fee,
 Hvis ſagre Guldhaar ſaa for Vinden ſpilled,
 Hvis rene Sjæl var ſaa Guds eget Billed?
 -- Dog i den Himmel jeg min -- Død maa ſee.

Forgjæves efter Guddomsſkønhed iler
 Den Digter, ſom ei hendes Øyne ſaae,
 Hvor ſødt de ruſle imod Himlens Blaa.
 Han veed ei, Baſſom paa Dødspilen hviſer,
 Som ikke veed, hvor ſødt hun ſukke maa,
 Hvor ſødt hun taler, og hvor ſødt hun ſmiler.

W a n e l u s e.

Hellige Kilde!

Hvi risler du hist saa vemodig og stille?

Tungsendig, men Sjon er din Sang.

Mindes du Fortids Harpeklang?

Skuer du Blomsterhøien, du væder?

Kjender du den?

O! det er Lauras Ben du begræder,

Lauras sørgende Ben.

Haabløse Elskovs listige Sanger!

Wand med den evige Taare!

Over din Gravhøj Phantasus ganger,

Standser -- og sukker saa saare:

Underlig klemmer

Det bankende Hjerter hans Bryst;

Og han fornemmer,
 Mellem Elyphidernes sørgende Stemmer,
 — Henfarne Barde! din Røst:

"Aldrig forglemmer jeg Eder,
 Elskede Steder!

Dit fra Elysums hellige Glæder
 Hid I mig kalde tilbage,
 Hvor Skovduen sukker for fjerne Mage,
 Hvor Gnomer og Solpher Sukket gjentage,
 Hvor Druiderne hvidste i Aftenstunden
 Om den Tid, som er svunden,
 Om hver lønlig Taare, som her er runden,
 Om Ynglingen med det dybe Savn,
 Som lærte dem sjanget sin Lauras Navn.
 Her Nymphen over hans Urne græder,
 Her Philomele hans Gravsang quæder,
 Og her han mindes sin Elfskovslage
 I de henrundne Dage.

Stille, skyggesfulde Land!
 Kilde, som saa sagte rinder!

Elfte søde, vemodsfulde Minder
Om min Elskovs Provestund!
Naar i Maaneglandsen,
Under Eeg og grønne Bøge,
Svævende i Dandsen,
Milde Alfer spørge:

Og naar Myrihen i min Løvsal hæver,
Over den min Aand henspæver.

Der, hvor Laura hviled
Paa de Blomster smaa,
Der, hvor Laura første Gang mig smilede,
Maa jeg ofte staae:
Endnu blomstre her Roser vilde,
Græsset grønnes og Taarene, trille,
Hvor jeg min Elskede saae.
Endnu staae her Kjærminder blaa,
Endnu fløyter i Nattens Stille
En Nattergal her sin Elskovstrille,
Endnu staaer i den grønne Vark
Laura hos sin Petrark.

Hist i Elysiums hellige Skogger
 Under evige Myrther de Elskende bygger;
 Sædt er dog Mindet om Sorgens Dage,
 Sædt at vandre den Vej tilbage,
 Hvor Taaren er runden
 I Længselsstunden,
 Hvor Bømod vifter i Lunden.

Elskede Steder!

Gjerne betræder jeg Eder,
 Gjerne jeg gaaer ved de klare Strømme,
 Drømmer igjen de gamle Drømme,
 Gjerne jeg gaaer i den dunkle Lund
 Og mindes min Elskovs første Stund."

- - Hellige, søde,

Liflige Stemme! du tier;

Hørte jeg dine Sorgemelodier?

Eller bedrog mig Tanken om Eder, I Døde!
 O! var det dig, som sukked saa saare?
 Mand med den evige Taare!

Er den henrunden?
Har du hießet din Elskede funden?

- - Mildere Vinde
Viste igjennem de gamle Vinde,
Skyggerne svinde,
Klarere Kildens Taarer henrinde,
Morgenens gryer, --
Er det din Aand, som hortslyer?

Digterflibet.

Die Wahrheit ist vorhanden für den Weisen,
Die Schönheit für ein fühlend Herz.

Schiller.

Luster milde Foraarsvinde!
Synger Vaaden, Dølger smaa!
Grib du Roret Sanggudinde!
Og lad mig Guldharpen slaae!
Mens fra Kyst til Kyst vi haster,
Silkeseil i gyløne Masket
Skal vi heise livligen;
Og med Sang og Harpetoner
Flyve vi til fjerne Zoner,
Og til fjerne Eider hen.

Hist i Morgnens Rosenfarve
Striger du af Havets Skjød,
Land! hvor Livets skjønne Larve
Dyded selv den blege Død.

Lyse, favre Sandserige!
 Dine Kyster jeg bestige!
 Hvile paa din Blomsterstrand!
 Gyldne Perler dig bedugge
 Gunders og Heroers Bugge!
 Musers og Chariters Land!

Over disse milde Egne
 Gaaer en venlig Ungdomsaand,
 Og henspreder allevegne
 Blomsterfrøe med barnlig Haand.
 Guder hvile sig fortrolig
 I de Dødeliges Bolig,
 Genier omvifte den;
 Nymphen sjunger ved sin Kilde,
 Og Druiden om og stille,
 Løp nedstrøer til Elskeren.

Lette, lyse Stundgudinder
 Nabue Himlens gyldne Port,
 Og, hvor Taagesløret svinder,
 Helios! du ruller fort:

Prægtig iler Dagens Konning
 Did, hvor Oceanets Dronning
 Aabner ham sin bløde Arm;
 Og med Fakkelskin henglider,
 Styrende de snelle Tider,
 Phoebe i sin hyide Karm.

Kydst tilbækkes Lilliebarmen
 Af det lyse Klædebon;
 Strigende af Solverkarmen,
 Søger hun Endymion;
 Hift ved Bækkens klare Strømme
 Slumrer han i søde Drømme,
 Ahner sin Lyksalighed;
 Mens Gudinden om ham svæver,
 Kysset blidt paa Læben hæver,
 Drømmer han om Kjærlighed.

Elffov er den Aand, som gyder
 Liv i Himmel, Hav og Jord,
 Den fra Guderne udslyder:
 Men blandt Mennesker den boer;

Og i Skjønne Sandsekløder
 Menneskelig den fremtræder;
 Men med Gude's rene Lyst:
 Som en Engel uden Vinger,
 Den sig ei fra Jorden svinger;
 Men har Himlen i sit Bryst.

Hil dig, lyse Sandserige!
 Lykkelige Himmelsjord!
 Her ei dunkle Længsler stige
 Mod det Skjønne ovenfor;
 Hvad i Skjønnest Form du favner
 Du ei søger, du ei savner;
 Hil dig, gamle Grækenland!
 Mindets Vaarer dig bedugge,
 Gude's og Heroers Bugge!
 Musers og Chariters Land!

River mig fra dine Bredder
 Atter Vieriden hen;
 Til et Broderland hun leder:
 Det er dig, Hesperien!

Jeg dit Manddomsaasyn kjender;
 Septeret i dine Hænder
 Til de høje Stierner naaer;
 Paa din Jsse funkler Kronen,
 Og henover Verdensthronen
 Ørnen sine Vinger slaaer.

Jordens store Overvinder!
 Hersker paa det vilde Hav!
 Fromheds Altarblomst sig vinder
 Om din Styrkes Malmerstav;
 Nabnes Jani Port saa vide;
 Brænder Vestas Flamme blide,
 Dyrkes du, Urania!
 Og hvor Kraften fri fremtræder,
 Brister Lænkerne for Eder,
 Brutus! Cocles! Scævola!

Mange Eders Brødre ere:
 Her kun Helteskygger gaae;
 Romerdyd og Romerære,
 Evige Trophæer, staae.

Men udslukkes Altarflammen,
 Af! da visner Eggestammen,
 Laurbærkronen synker hen;
 Ornen styrter af sit Banner,
 Roma knæler for Tyranner,
 -- Brutus vaagner ei igjen.

O! lad mig ei Helten kue
 Marvløs i Sirenens Favn!
 Lad kun Naget Trællen kue!
 Lad ham rødme ved sit Navn!
 Skynd dig! flye! o! Pieride,
 Lad os see os omi saa vide!
 Hvor er Ornen flygtet hen?
 Lever den ei meer paa Jorden?
 Jo — dens gamle Hjem var Norden,
 Der jeg syner den igjen.

Lad os did paa Hjelddet stige!
 Gaae i Herthas Bøgeløe!
 Hils Odins gamle Rige,
 Under Ygdrasil hentye!

Lad os Urdas Brønd oplede!
 Høre høye Norner quæde,
 Lese Runerne paa Skield!
 Aser hist paa Raadstol sidde,
 Kæmperne til Valhal ride,
 Gjennem kraftfuld Hedenold!

Over gamle Vantastene
 Sjunger Vola underfuld:
 Guders Skjæbne veed hun eene,
 Bæffer Kæmperne af Muld.
 Hun om Tidens Fødsel sjunger,
 Bildt det gjennem Matten runger:
 "Fatte I det eller ei?"
 Aser staae paa Idas Sletter,
 Raadslaae mod de stærke Jetter,
 Afsur gaacr paa eenlig Wei.

Skjæbneløs og stum han vanke
 Uden Skjønhed, uden Aand:
 Odin giver høye Tanker,
 Farver spreder Lodurs Haand.

Støvet er en Halvgud vorden,
 Askurs Sød behersker Jorden,
 Emblas Døttre pryde den.
 Guder raade i det Høye,
 Over dem Balfaders Dye
 Ruller klart og prægtigt hen.

Livet mægtigen sig rører
 Udi Himmel, Hav og Jord:
 Hift jeg Egirs Døttre hører,
 Hvor den gamle Havmand boer.
 Her jeg hører Vætter tale,
 Ymer ligger ei i Dvale,
 Runen sjunger fra hans Been;
 Men hans Hjernefjæ bortsøver,
 Naar Hærvælgur Binger hæver,
 -- Af! saa pustes Drømmen hen.

Skjønne Drøm om Odins Rige
 Og om Kæmperne i Nord,
 Om Einheriernes Krige
 I Hærfaders høye Gaard

Og om Freyas Rok foroven,
 Altrene i Hertzastoven,
 Dværgescho, Havrusang,
 Og om Baldurs Stov, som glimter,
 Hvor nu Dyet Stjerner skimter,
 Og om Bragis Harpeklang!

Skjønne Drøm! du dunkel hviler
 Paa henfarne Tids Ruin;
 Men af Guders Nat fremsmiler
 Hift et venligt Maaneskin.
 Fjernt mod Syd jeg Faklen fluer,
 Det er ikke Surturs Luer,
 Men en Skjertsild, hellig, reen:
 Afer vandre gjennem Flammen,
 Pultret skal de smelte sammen,
 Alle vorde skal til Een.

Høyt han throner og forklaret,
 I den lyse Evighed,
 Har i Kjød sig aabenbaret,
 Og hans Navn er Kjærlighed.

Af! Han her ei kunde dvæle,
 Kunde ei sit Hoved helde
 Til den syndefulde Jord:
 Og fra Golgatha han flyede;
 Men tilbage Aanden tyede
 Med det hulde Træstens Ord.

O! hvi kunde det ei falde
 Reent igjennem Taagerne?
 Af! hvi maatte det ei tale
 Klart igjennem Seklerne?
 Hvor kan Lyset Mørke føde?
 Hvor kan Livet slaae tildøde?
 Kjerligheden vække Had?
 -- Stille, stille! Baaden glider:
 Selv igjennem dunkle Tider
 Glimter Skjønhed, toner Qvad.

Hvor er det du mig henfører?
 Musa! hvilken natlig Strand!
 Hellig Dæmring taus indflører
 Underfuldt det store Land.

Spøggelser i Mølmet svæve,
 Irløys over Sumpen bæve,
 Bildsom Vandrer følger dem.
 I det Fjerne Sjælen leder,
 Længselfuld, om bedre Glæder,
 Som en Husvild om et Hjem.

Lysset glimter fjernt til Jorden,
 Guderne har den forladt;
 Hvo er det, som nu er vorden
 Leder i den dybe Nat?
 Han fra højen Himmel vinker
 Der, hvor Tørnekronen blinker
 Hellig mellem Stjernerne.
 Saarer rinde, blodigrøde,
 Og som Underroser gløde
 Hift imellem Tørnene.

Jordens Blomster er hendøde,
 Dem en Pilgrim træder paa:
 Roserne, de evigrøde,
 Andagtsfuld han hift vil naae;

Og med nogen Fod han vanker,
 Eensom i de fromme Tanker,
 Over Bjerg og Dal og Hav;
 Tjørnestav i tomme Hænder,
 Han mod Morgenens sig vender,
 Knæler paa sin Frelser's Grav.

Dybt i Skovens tause Gjemme,
 Langt fra Fryd og Mennesker,
 Hvidsker som en Dødningsstemme,
 Det en iisgraa Olding er:
 Fastende han vaager, beder,
 I de stille Nætter leder
 Han om Trost blandt Stjernerne.
 See! om Jesen Helgenglandsen,
 Vandrer han med Rosenkrandsen,
 Som en Aand blandt Gravene.

Over skumle Klostermure
 Qvidrer Svalen angstelig;
 Græsset groer i dyben Fure,
 Stille Sangen hæver sig.

Til den himmelske Forsoner
 Stige dumpe Orgeltoner,
 Hvirvle Viraksdampe hen.
 Brødrene ved Altret knæls,
 Messe for de Dødes Sjæle,
 Hift paa Flammvandringen.

-- Musa! flye fra disse Egne!
 Vengstlig banker Hjertet her:
 Livets friske Farver blegne
 I det matte Stjernesfær.
 Stille Andagt! fromme Længsel!
 Ei du sprænge kan dit Fængsel
 Med din Bøn og med din Graad;
 Og den handleløse Kummer
 Ligner Dødens stille Slummer;
 O! men Livet — kræver Daad.

Se mod Ost hvad Dyet blander,
 Vækker Kraften, vild og from!
 Underlig en Lue brænder
 Over Gravens Helligdom:

Kronen falden er til Jorden,
Korset er et Banner vorden,
Pilgrimsstaven til et Sværd;
Rosenkrands det omslynger,
Og de djarve Helteklunger
Reise sig til Kampesfærd.

Korsets Væge at forsvare
Mod Barbarers frække Haand,
Vandrer fort den Christensfare,
Dreven af en mægtig Aand.
Guds og Guld de stolt foragte,
Ei de efter Laurbær tragte,
Eller Jordens matte Glands:
Himmelveien vil de finde,
Og paa Fjællsgraven vinde
Seier, — eller Martyrkrands.

-- Dog, Camoene! styrt ei Skjalben
Midt blandt Kampens dragne Sværd!
Følg ham heller did til Hællen!
Lysere det synes der.

Her saamangen ædel Ridder
 I det tunge Pantser sidder,
 Trindt det runde Segebord;
 Herligt færdedes de Alle,
 Ei om ringe Daad de tale,
 Vexle mangent trofast Ord.

Boldsmand har de kjæft betvungen,
 Lænker knust, og Mure sprængt,
 Uskyld frelst med Sværdetungen,
 Gjennem Ild og Vølger trængt.
 Mandens Adel, Qvindens Ære
 Svoer de hellig dem at være,
 Hellig som et Ridderord.
 For den Skjønne, for den Svage
 Flux det brede Glavind drage
 Ridderne ved runde Bord.

Did den brave Yngling stræber,
 Adler sig ved Riddersaad.
 For et Emil af Vigens Læber
 Luer Sværdet i hans Haand.

Og for værdigen at vinde
 Krandsen, som de Skjønne binde,
 Kæmper han paa Land og Bæ.
 Og er Helten værdig funden,
 Har han Hæderskrandsen vunden:
 — Da først savner han sin Møe.

Stille hun saalænge sidder,
 Blye i sine Fædres Hæl,
 Tænker paa sin fjerne Midder,
 Frygter for den Djærves Fald.
 Harpen slaar hun, Bøven træder,
 Virker Guld i Silkeklæder,
 Tegner Tidsbedrifterne,
 Lytter til Smaafugles Sange,
 Spørger dem, saa barnlig, bange:
 "Saae I ei min Elskede?"

— Her er ogsaa Elskov Sjælen
 I den dunkle Alders Varm;
 Mandig, — men romantisk kjælen,
 Hviler Livet i dens Arm.

Myrthens, Laurens Lysegrønne,
 Rosens Rødt med himmelskønne
 Blaa Kjærminder samles her:
 Vigens Elskovstaarer, stille,
 Paa Madonnas Barm nedtrille,
 Christi Kors er Heltens Sværd.

O! men Blod paa Korset flæber,
 Fredens Fahne luer rød,
 Og fra Overhyrdens Læber
 Tordner: Vand - og Vaal og Død.
 -- Gjerne vilde Møsen bygge
 I din underfulde Skygge,
 Herlige Romancia!
 Af! men Spøgelsferne truer,
 Og de blege Svovelluer
 Skramme hende bort herfra.

Lufser, milde Foraarsvinde!
 Synger Vaaden, Vølger smaa!
 Drei du Roret, Sanggudinde!
 Og lad mig Guldharpen flaae!

Mens fra Kyst til Kyst vi haster,
 Silkeseil i gyldne Mæster
 Skal vi heise livsligen;
 Og med Sang og Harpetoner
 Følge vi til andre Zoner,
 Og til andre Tider hen.

Hvor er det du nu vil lande?
 Sangens lunefulde Mæ!
 Hvilke hvide Klippestrande
 Stige hist af mørken Søe?
 Der ei hine Stjerner funkler,
 Som i det romantisk-dunkle
 Underfulde Land vi saae;
 Men en Sol er her oprunden,
 De Bildfarne Vei har funden,
 Tryk fra Bjeld til Bjeld de gaae.

Over Mandens knuste Lænker
 Bister venlig Morgenvind,
 Og den glade frie Tænker
 I det Skjulte stirrer ind.

Spøgelfernes Tid er omme,
 Tyranniets Fængsler tomme
 Bannet løst, og Baalet slukt.
 Og hvor Hus! din Aske svæver,
 I Seraphers Glands sig hæver
 Luthers Geist med Dræneslugt.

Munter fra de steile Høye
 Vandringssmanden skuer ned:
 Klart er Meget for hans Øye,
 Som laae før i Dunkelsked;
 Oldtids Skatte er fremdraget,
 Tidens stærke Tand har naget
 Mangen Hemmeligheds Baand.
 Meget Stort nu synes mindre:
 Visdom forsøker i det Indre,
 Blotter det med mægtig Haand.

Øyet sig mod Himlen vender,
 Haabende og tillidsfuld,
 Mild sin Straale den nedsender,
 Vækker Kraften op af Muld.

-- Hift alene, midt i Søen
 Staaer en Mand paa Grandfærgen:
 Store Brahe! er det dig?
 Stirrende i Nat saa vide,
 Seer du Kloderne henglide
 Samme Vei evindeligt.

Hvo er det, som hæsset blunder
 Under Kundskabstræets Lye?
 Ei han slumrer, see! han grunder
 Stirrende mod høien Skye.
 I hans Sjæl er Lys oprundet,
 Ak! men Døet har ei fundet
 Hvad den dybe Tanke saae.
 Frugten falder, — Døet luer,
 Klart og mægtigen det skuer
 Verdnerne foroven gaae.

Mullende i evig Orden
 Følge de den Guddomslov,
 Som med gyldne Træk paa Jorden
 Vise Newton! du indgrov.

Løvet i sit Fald adlyder
 Samme Lov, som vældig byder
 Universets Klodegang;
 Og hvorhen vort Blik sig vender,
 Lyset lyser, — Jlden brænder,
 Lænket i nødvendig Evang.

Hvorfor sukker du, Camene!
 Græder du, o! Phantasi?
 Og hvi vanker du saa ene
 Hist paa Oldtids dunkle Stie?
 Seer du dybt i Tidens Strømme
 Efter dine gamle Drømme,
 Dine Barndomsseventyr,
 Dine Nympher og Drufber,
 Alfer, Feer og Sylphider,
 Dine Guder, som bortflyer?

Savner du dit Tryllerige
 I Naturens nye Dragt?
 Vil du fra en Verden vige,
 Som i evigt Vaand er lagt?

Kan du ingen Blomst opdage,
 Hvoraf du kan Honning drage?
 Flyer du, som en hungrig Vie,
 Over Sletter, golde, øde?
 Ere dine Glæder døde?
 -- O! græd ikke, Phantasi!

See! Naturen er den samme:
 Kjender du den ei igjen?
 Brænder kun din Trylleflamme
 Underfuld i Skumringen?
 Er den kun en Svovellampe,
 Bævende paa Mosedampe,
 Som ved Dagens Lys forgaaer?
 Eller mon ei Solen tænder
 Fakkelen, som evig brænder,
 Og mod Himmelen opflaaer?

Kan du intet Skjønt oplede
 I Planetens Cirkelgang?
 Seer du ingen Aand hernede?
 Hører du ei Sphærerens Sang?

Vandrer ingen Gud foroven,
 Tordnende i Skyekartoven,
 Smilende i Solesteglands?
 Kan du intet Liv fornemme?
 Hvidsker ingen Engels Stemme
 Gjennem Skovens grønne Krands?

Stige ei i Morgenblunden
 Lyse Drømme til os ned?
 Viste ei i Aftenstunden
 Hedenfarnes Vætherfjed?
 Mon ei Elskovs Sympathier
 Trylle søde Melodier
 I vort Hjerter fjern og nær?
 Og i skønne Billedklæder
 Aandeverdenen fremtræder;
 Hvor et stælsfuldt Dye seer?

O! vor Verden er ei øde,
 Den er billedrig og skøn,
 Underblomsterne ei døde
 For Naturens muntre Søn.

Og det Store er ei mindre,
 Hvor der lever i det Indre
 En alsmægtig Genius:
 Rosen i hans Fjed fremsmiler;
 Hvor han standser, hvor han iler,
 Følg ham, hulde Phantasus!

Følg ham, blide Sanggudinde!
 Nu i Himmel, nu paa Jord,
 Naar hans Længselstaarer rinde,
 Naar han gaaer i Sørgeslor;
 Naar paa Tidens Hav han svømmer,
 Naar han smiler, naar han drømmer,
 Naar han ahner hellig Fryd;
 I det Lyse, i det Dunkle,
 Hvor der Sol og Stjerner funkler,
 Nu i Nord, og nu i Syd.

Følg og mig, o! Sanggudinde,
 Lad mig tit Guldharpen slaae!
 Kom med milde Foraarsvinde!
 Før mit Skib paa Bølgen blaa!

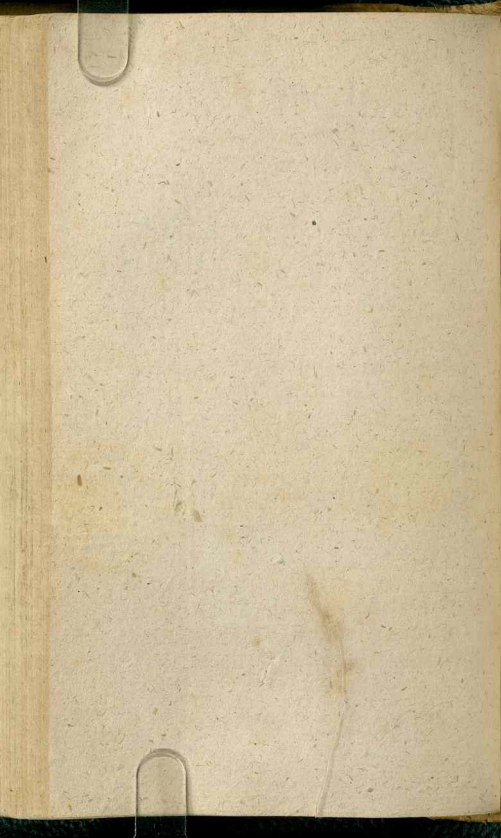
Men fra Kyst til Kyst vi haster,
Gillkeseit i gyldne Maater
Skal vi heise livligen;
Og med Sang og Harpetoner
Glyve vi til alle Zoner,
Og til alle Tider hen!

G a n g e r g r i f f e n

et persiff Euentyr

i

fire Dele.

Første Deel.

Kom, Musa fra det sjerne Øst!
Kom, søde Varn fra Phantasiens Rige!
Kom, sæt dig paa mit Skjød! du underfulde Nige!
Klyng dig fortrolig til mit Bryst!
Fortæl mig om den Gangergrif, som svinger
Sin Herster mod de Stjerner smaa!
Sjung om de Under, du i Trykkelandet saae!
Og til din Sang min Harpe sagte klinger.

* * * * *

Af Skæbnens Nat *) steg Morgenrød,
Og Persiens Monark fra gyldne Kongesæde
Saae glad paa Folkets høytidsfulde Glæde,
Som høyt i vilden Skye gjenslød;

*) Radr, den helligste Nat i Maaneben Ramasan.

Fra alle Lande Folk var sammenstimlet,
 At see den store, vidtberømte Fest,
 Hvis Ake udbredte sig fra Vst til Vest;
 Og Millioner blandt hverandre vrimsled.

For hver en Gæst var Fryd bered,
 Graham, som føler kun det Liv, hvis Frugt han
 nyder

Til den, som Vrens Blomst og Kunst og Skjøn-
 hed fryder,

Enhver nød paa sin Viis Lyksalighed:
 Hift qvæged Armod sig ved rigtbeladte Vorde,
 Og larmed fro til fulde Bægges Klang,
 Her hørte man forelskte Pigers Sang,
 Der dandsed en Nomadehorde.

Men nærmest Konningen man saae
 En Mæe, hvis Afsyn lette Slør indhylled,
 Og som dog selv igjennem det fortrylled
 Hvert Hjerte, som for Skjønhed mægted slaae.
 Liig Solen gjennem Morgensfynens Klæder,
 Fremstraaler Sirna i sin Ungdomsglands,

Som unge Mai, i Ufsylts Blomsterkrands,
Hun trindt omkring sig Fryd og Lykke spreder.

Den Sol at skue, elskovsvild,
Kom mangel Prinds fra fremmed Land, saa vide.
Hun sad ved Perserkongens høire Side,
Og saae paa Kstens ridderlige Epil.
For hendes Øie blinket Landsen,
Og Kæmper mødtes stolt med freidig Helteaand;
Thi af Prindsessens lilliehvide Haand
Seierherren ventede Laurbærkrandsen.

Men størst Monarkens Søn end stod
Blandt Kæmperne; hans gylde Pantser flammed,
Som Middagsluer; tungt hans Glavind rammed,
Og hvor det rammed, der flød -- Blod.
Prinds Selims Kraft alt mange Stærke fælded,
Nu stod han, vis paa Seieren,
Og rakke rapre Haand mod Laurbærkrandsen hen,
-- Da just en Riddermand sig melded.

Op Sranken fløy, — en Yngling traadte frem
 I hviden Harnisk; paa hans Skjold man flued
 En Luth, et Hjerte, som mod Himlen lued,
 Et Sværd, som værnede over dem.

Hans Øye mildt igjennem Vittret straalte,
 Hans Bort er ædel, slagrende hans Haar,
 Længs ventende paa Kampens Tegn han staaer,
 Med stolte Blik ham Prindsen maaler.

Hovmodig han i Hjertet leer:

"Vil du dit unge Liv i Bove sætte?
 Vil du mig og et Blad i Krandsen flette?"
 Deeltagende Prindsessen til ham seer.
 Og som hun seer, en Zephyr Sløret vifter
 Fra Øjets Himmel, Kindens Morgenrød,
 — Det hulde Blik den Yngling henrykt nød —
 Den Skjønne mærker det, og Farve flister.

Thi tindrende hun havde seet
 En Glædestaar i hans Øye flige,
 Saa Meget, Meget syntes den at sige,
 Og Hjertet bankede høyt, og åhned det.

-- Forventning overalt; Trompeten lyder,
Af Valgen Sværdet flyver, Gnister gaar
Af Hjelms og Pantser; Heltene end staae,
Og ingen Draabe Blod der flyder.

"Eft du fortryllet?" -- raaber, vred,
Den stolte Kongesøn, -- og vil med begge Hænder
Jættelag knuse ham; den Yngling snild sig vender,
Og i sin Styrke Kampen segner ned;
Saa synker Løven, naar med Vredestorden
Den styrte vil paa Leoparden hen,
Men den undviger ham, og Kæmperen
I Faldet sønderknuser Jorden.

Med Harm den faldne Helt opstod,
Høvngærrig vil han nye Strid begynde,
Da vinkende Krededommerne forkynde,
At Kampen nu er endt foruden Blod.
Prindsessen havde tvende Krandske bunden
For Smidighed og Kraft; men Broderen
Den hele Priis stolt skænked Ridderen;
-- Dog han var midlertid forsvunden.

Fuldendt var bjærve Baabenleeg,
 Herolderne bød Nøjsomhed og Stille;
 Og Konstens Børn, de spægende, de milde,
 Paa høien Skueplads fremsteg.
 For dem var og en Laurberkrands at vinde,
 Og glødende de kappedes om den,
 Nu Maleren, nu Billedhuggeren,
 Nu Skuespiller, og nu Dandserinde.

— Saa kappedes paa Hellas Kyst
 I fordums Dage Musens ædle Sønner.
 Et simpelt Blad det høye Snille lønner,
 Og Vrens Blød opildner i hvert Bryst;
 Og saa skal Hellas blive Huldgubinder
 Betræde hvert lykksaligt Land,
 Hvor Konstens Genius om Thronen svæve kan,
 Og Skjønhed kroner hædret Seiervinder. —

Befrandsat var hver herlig Tid,
 Hvor Sjælen gjennem døde Marmor taler,
 Hvor jordist Farve Himmelen afmaler,
 Hvor seundne Drømme atter svæve hid,

Mens Livet vandrer over glatte Bræder,
Og Oldtids store, underfulde Aand,
Bed Kjærligheds og Konstens Haand,
Blandt hulde Gratier fremtræder.

Nu pludselig i Luften lod
En Guse, som naar tallsø Svaneskare
Henover os til lyse Egne fare,
Og see! en vældig Fugl Luftstrømmen brød:
En Ganger, med to store hvide Vinger,
En Yngling bar paa skolten Ryg;
Han sidder smilende, og sjunger tryk,
Og høyt i Lust de Sølvstrænge klinger.

Brat Gangergriffen daler ned,
Og stille staaer for Perserkongens Dye;
Det Sørsøn mon ham inderlig fornøye,
Og hele Folket jubler med.
Nysgjærrig Hob trindt Ynglingen sig klynger:
Hin hvide Riddermand det var;
Men nu han gyldne Luth for Sværd og Pantser bar,
Til liflig Strængeleeg han synger:

Den Digter staaer paa dunkle Strand,
 Og seer sig om saa vide,
 Og øyner et forklaret Land
 Mod fjerne Østerlunde.
 En Genius ham vinker dib,
 Og hvidsker ham, saa ventlig, blid:
 See! hist mod Morgenrøde,
 Der dine Roser gløde.

Den Digter gaaer i dunkle Land,
 Og fælber hebe Taare,
 Han søger og ei finde kan;
 Thi længe han saa saare.
 Høyt flammer Luen i hans Bryst,
 Og stedse hører han den Røst:
 See! hist mod Morgenrøde,
 Der dine Roser gløde.

Den Digter seer til Himmelen:
 "O! Gud, du dig forbarme!
 Til dig min Bængsel stunder hen,
 Tag Sønnen ud i Arme!"
 Da svæver ned en Engel blid
 Paa Gangergripen lilliehvid:

Flyv hid mod Morgenrøde,
Hvor dine Roser gløde!

Og paa den Ganger, underfuld,
Tro Digteren sig svinger,
Den hæver ham fra sorten Muld
Paa hvide Seraphvinger;
Til Lysets Bugge fra dets Grav,
Høyt over Dal og Bjerg og Hav,
Hid, hid mod Morgenrøde,
Hvor mine Roser gløde.

Her lever Livet, som var død,
Hid mine Længsler stunded;
Her blomstrer mig en Rose rød,
Jeg søgte, og har fundet.
Paa Jorden har jeg funden dig,
Min Kjærlighed! mit Himmerig!
Og her skal Rosen gløde
I evig Morgenrøde.

Saa lyder fremmed Ynglings Sang,
End tone Strængene; men Læben tier,
Og underfulde Elskovsphantasier
Udtale sig i blid, melodisk Klang.

De Toner hvidste sødt; men hvad de sige
 Er skjult for grublende Forstand,
 Som dunkle Stemmer fra et bedre Land,
 Naar Nander svæve over Jorderige.

Natur! dit Sprog er Harmonie,
 Og kun til Nand kan Anders Tale trænge;
 Tilsammen bære ligestemte Strænge,
 Og Elskov fatter Elskovs Melodie.
 Skjult bluffer Kongemøens Kinder:
 Af første, søde Attraae Hjertet slaaer;
 Thi hun, kun hun den Fremmede forstaaer,
 Og ligestemte Sjæl sin Slægtning finder.

Og mægtig Harmonien flød
 Fra Varm til Varm, igjennem alle Hjerter;
 Hin dunkle Følelse, som fryder, mens den smelter,
 Sig ubevidst i Sjælene indgjød.
 I hver en Mine stod den, halv forvirret,
 I Mandens stille, tankefulde Blik,
 I Qvindens Smil, som veemodsfuldt bortgik
 For Velslysttaaren, som i Dyet dirred.

"Stat op, min Datter! — Kongen bød —
 Ræk fremmed Kunstner Festens Laurbærkrone,
 — Væfeden nærmed han sig høien Throne,
 Og Pigen skjælvende afled. —
 For mig et ukjendt Tungemaal du fører;
 Men sød er dog din Cithers Klang.
 Bliv her! jeg lønner fyrstelig din Sang:
 Thi gjerne jeg en Tonekunstner hører.

Og Fuglen, som hidførte dig,
 Den underlige, med de lyse Vinger,
 Den værdig synes Persiens Betvinger,
 Den tykkes mig helt kongelig.
 Forlang! du kan en Priis mig sige,
 — Saa kjsber ingen Handelsmand,
 Saa Bindingsaand ei Skjønhed skatte kan,
 Forlang indtil Halvdelen af mit Rige!"

Forundret Mængden lytter til,
 Uvillig Mumlén mellem dem opstiger,
 Og Prindsen lønlig til Monarken siger:
 "Mon for et Dyr du Folket sælge vil?"

Halv Kongen udtalt Ord fortryder,
Da Ynglingen med Citheren,
Med hævet Blik for Thronen træder hen,
Og saa i høien Qvad udbryder :

Ei Herregunst, ei Hyrstesmit,
Ei Guld, ei Kongeriger
Kan møtte Sjælens Længselsild :
Mod Himmelen den stiger ;
Og kun det Himmelske paa Jord,
Kun Kjærligheden, høy og stor,
Er det, hvorefter Skjaldens Hjerter higer.

See! hist fra Stjernehvælvingen
Saa sjældne Gaver falde ;
Og hvad der faldt fra Himmelen,
Kan Jorden ei betale.
Men kun det Himmelske paa Jord,
Kun Kjærligheden, høy og stor,
Bær Guderkraften over Bjerg og Dale.

Mig har den høvet mod mit Maal,
Min Kjærlighed mig smiler,
I Østen stiger høyt min Sol,
Og Hippogriffen hølter.

Monark! kald Sangeren din Søn!
 Og giv ham Pigen, huld og fjon,
 Og grib den Vingede, før den bortflir!

Prinds Selim her hans Sang afbrød,
 Med indædt Harm og stolt foragtlig Latter:
 "Du storlig dig med samt din Kleppert skatter,
 Est du af Fyrstestamme fød?"
 "Ja, svared Ynglingen, men Lykken gav mig mere,
 End gyldne Svøb og fyrstelige Blod,
 Den gav mig Strængeleeg, den gav mig Kraft
 og Mod
 At gennemvandre Stjerner's Sphære!"

"Den Kraft, det Mod, — var Prindsens Svar —
 Hvoraf du saa hovmoder dig, jeg vædder
 I samme Grad skal findes hos min — Skrædder,
 Og maaskee større hos min — Nar."
 Et Vink — flux Skatteborgeren sig bryster
 Paa Skjaldens Plads, og traller lystelig,
 Dog snarlig han i Støvet jamrer sig;
 Thi Sangeren, fortørnet, Vingen ryfter.

Af Hjertet hele Folket leer,
 Undtagen den ulykkelige Synder:
 Fortabt og hinkende han bort sig skynder,
 Og aldrig Sligt han voved meer.
 Men see! Hofnarren kjæk fremspringer
 Paa Prindsens Bink, og under mangen Spads,
 Med Spil og Klang og fulde Glas,
 Han bagvendt sig paa Gangergriffen svinger.

Med Halsen i den høyre Haand,
 Og Glasset i den venstre, han udbryder
 I lystig Lovsang over Konstens Dyder,
 Og over Hestens høye Mand.
 Det ædle Dyr af Harme snyser,
 Og kaster af den Rytter, vittig, faad,
 Hjernt gisper den Forvorne — i sit Blod,
 Han dør — og Hoben leer ei meer; men gysrer.

"Ha, er den Konst saa farlig, svar,
 At kunne flyve med en Andens Vinger?"
 Saa raaber Prindsen, og hovmodig selv sig svinger
 Paa Dyret med de lyse Hjør.

Og før dets Eier sig besinder,
Og kan aduare, — seer man Fuglen flye
Med uvant Styrer imod høien Skye,
Og Prinds og Hippogrif — forsvinder.

--- Hvo maler her Forfærdelsen?
De tusind blege Nafn, som sig have
Mod Skyerne, de tusinde, som bave,
Og fremfor alle Perserkrøningen:
Fortvivlet han Guldseptret bryder,
Og sønderriver Purpur, Diadem,
Hans Harm et Offer søger -- veed ei hvem,
Ellstøst den mod den Fremmede udbryder.

"Fordømte Trolldmand! -- raaber han,
Kan du ved Kunst end Kæmperne nedstrække,
Og ved dit Spil hver Lidenstaa opvække,
Dog ei min Harm du dave kan;
Kan du end over Aander byde,
Saa Skjælv dog for min Kongearm!
Bring Sønnen atter til sin Faders Barm!
Hvis ei -- skal for min Haand dit Blod henseslyde."

"O! Konge, -- svared Ynglingen --
 Jeg vandrer kun i Mulighedens Rige,
 Jeg kan ei drage ned hvad høyt vil stige;
 Hans Fuglen er, som griber den.
 Men freit den gjennem Verden svæver:
 Lyksalig, Hvo den her kan naae!
 Hver ædel Spire, som i Støvet laae,
 Mod Himlen da sit Blomsterhoved hæver.

Synd ei o! Konning, i din Harm!
 Forgrib dig ikke paa en Skyldfri Barde,
 Som selv hos fjerne, vilde Longobarde
 Gaaer tryg igjennem Vaabenlarm.
 Mit Kald mig mod dit Spyd forsvarer:
 Her staaer jeg med mit aabne Bryst,
 Styr, om du vil, despotisk Lyst!
 Og staae saa brændemærket blandt -- Barbarer!"

"Nu vel, jeg agte vil din Stand,
 - Var Kongens Svar - for Staal du ei skal bløde.
 I Fængslet skal du hungre dig tildøde,
 Saa døer du som en hellig Mand!"

Han bød -- og den Ulykkelige
Trods Folkets Larm, man flæber bort
Til underjordisk Hule, dyb og sort,
Hvor intet venligt Dagskjar kan nedstige.

Forstyrret var nu Festens Fryd,
Udsprede var de glade Millioner,
Forstummet Fløyternes og Sangens Toner,
Hvor ei var Taushed hørtets Klagelyd.
I dyben Sorg var Kongehuset sjunken,
Prindsessen græd, bekymret Kongen sad,
For Sangeren forgjæves Medynk bad:
Den knuste Faderbarm var haard og sunken.

Ved Qvel skjon Sirma eensom gik
I stille Lund, ved Kildens klare Strømme,
Og mindedes sin Barndoms lyse Drømme:
Hortyngtet svæved de for hendes Blik.
Hun saae de gamle, underfulde
Festlotte glimre funklende paa ny:
I Bækkens Nislen, Skovens dunkle Lye
Fornam hun Stemmer, milde, vemodsfulde.

Det var Sylphider, kjæle, lura,
 De visted ofte i de grønne Bøge,
 De lærte Bagtlen omt sin Mage søge,
 Og Nattergalen Elskovstriller slaae.
 I unge Pigers Varm de ofte vakte
 Hin søde Længsel, som de ei forstaae,
 Men hvorfor tit de lønlig sukke maade,
 Naar eensom paa Smaafuglens Sang de agte.

De Sylpher nynnede mangengang
 I fordums Tid, — naar Sirma vandred eene, —
 De nynnede blidt, imellem Myrthen's Grene,
 Den første Elskovs længselfulde Sang.
 Da standsed hun, den barnlig-muntre Pige,
 Og søgte dem; men Intet fandt,
 Og lytted taus, og sukede iblandt;
 Men vidste aldrig hvad de vilde sige.

Og naar hun stundom slumred ind
 I bløden Græs, og under kjøle Skygge,
 Da kom de, Trylleslotte at opbygge,
 Og male Billeder i hendes Sind.

Saa glad hun da i Drømme smilede:
 En liden Dreng hun stedse for sig saae,
 Udbredte Armene, for ham at naae;
 Men af! da vaagned hun, og han bortilede.

I Drømme kom han kun igjen,
 Og sang saa sødt med Englestemme;
 Den Nøst, det Nafn kunde hun ei glemme,
 Derom hun drømte fro sin Barndom hen.
 Og da for Baaren Rosen sig udbredte,
 Og Pigen stod, den savre Hebe lig,
 Og mangen mættig Beiler nærmed sig;
 Sin Barndomsdrøm hun kunde ei forgjætte.

Hint elskte Nafn ei hun saae,
 Hun hørte ei hin kjære Sølvstemme;
 Men maatte dybt i trofast Hjerte gemme
 Den Geneste, for hvem det skulde slaae.
 Han kommer, - ahned han, - men maatte taus
 det følge,

For Kongen, og for Broderen især:
 Den kolde Selim, med sin stolte Færd,
 Hvor kunde han den Sværmerinde følge?

Mel, som en isner Døgnets Søn,
 Der haaner hvad han aldrig fatter,
 Han havde drøbt hver Kælelse med Latter,
 Som Pigen agtede saa hellig, skøn.
 I Matten skjult maa Phantasien gange,
 Daasluften puster Støv i renest Ild:
 I Eensomheden gik den Pigelil,
 Did flygter Kjærligheden, om og bange.

Der vanker den ad dunkle Stie,
 I Maanekkin med Phantasi saa gjerne,
 Og stirrer henrykt i den klare Stjerne,
 Og søner evig Skjønheds Harmonie;
 Og Liv den hører alle vegne,
 I Vindens Døst, i Lovets Fald;
 Og i Naturens store Tryllesal
 Den hører mangen Røst fra bedre Egne.

Dog har den længe vanket om
 I Drømmelandet, det forunderlige,
 Da maa den, som en affødt Sjæl, bortvige
 Af Legemverdnen, fald og tom.

Lykkelig, naar en Dødelig kan binde
Den Flygtning fast i Gratiernes Baand!
Lykkelig, Hvo til Elskovs Hand
I Skjønheds Rige kan et Legem finde!

O! Sirma, du lykkelig var
Paa Festens Dag, og paa dit Fyrstesæde:
Du saae din lyse Genius fremtræde,
Du saae hans Længselstaare, hellig, klar.
Du kjendte Englen fra din Barndoms Drømme,
Du saae hans Elskovs Kæmpedyst,
Du saae hans Nafn, lytted til hans Røst,
Da han nedsteg fra lyse Ætherstrømme.

Men ak! hvi svandt din Fryd saa brat?
Du gager du eensom i de Skygger stille,
I Kildens Dølger dine Taarer trille,
Og Hjertet sukker dybt i mørken Nat.
O! græd ei Nige! — kan du ei fornemme
I Skovens Susen mangen velkjendt Røst?
De hvidste venlig Elskov, Haab og Trøst:
Det er de milde Sylphers hulde Stemme.

Anden Deel.

Alt tredje Døgn sad Sangeren
 Alene i den dybe Mordergrube:
 Natuglen hylede Død af høse Strube,
 Og varslende peede Gaarekryllingen.
 "Vee mig! -- han sukede -- levende begravet!
 Fordømt til Hungers gyselige Død!
 Dog -- Kjærlighed! du gjør min Marter sød," --
 Udmattet han paa fule Erraa henraved.

Da runger det dybt under Jord,
 En blaaelig Lue over Gulvet hæver,
 Og see! en vanskabt Dværg af sumpigt Muld sig
 hæver,
 Og pludseligen for den Sangne staaer.
 Han seer ham -- og et Skridt tilbage træder:
 "Hvad vil du, lede Dværg! hvad vil du her?
 Vil du forsøge Dødens Pinseler?"
 Da leer den Underjordiske og græder:

"Jeg vil lindre din Nød,
Jeg vil hindre din Død.
Og vil du nedstige
Med mig i mit Rige,

Vil du knuse din Luth, vil du glemme din Mæ,
Da skal du ei døe.
Og vil du mig soarge,
At vandre blandt Dværge
Under sorten Muld;
Da skal du boe i Palladser af Guld,
Under hvalte Bue
Af Azur blaa,
Hvor Karfunkler lue
Som Stjerner smaa,
Hvor Perler udqvælde
Fra Demantffjelde,

Hvor Guldabler hænge paa sølverne Green,
Hvor Fuglene sjunge af Marmorsteen!"

"Nei, Dværg! -- saa var den Ynglings Svar --
Jeg vil ei i dit dunkle Land nedstige:
Jeg hade maa dit kolde Glimmerrige;
Thi i Arkadien jeg eengang var.

Jeg vandrede ved Oververdens Rilder,
Og, glødende af evigt Liv, jeg saae
Den Jord, den Himmel, og de Stjerner smaa,
Som du i Verts og haarde Steen afbilder.

Og steg jeg i din Underverden ned,
At plukke Guld af dine Sølvergrene;
Da maatte jeg for evig der forstene,
Medt i din usle, kolde Herlighed.
Nei, lad mig døe med Himlens Ild herinde,
Med Luthen i udmarvet Arm,
Og med den dybe Elskov i min Barm,
Som lever skøn, naar jordisk Liv maa svinde."

Brat Dværger synker ned i Muld;
Men af det samme Svælg, hvor han bortviger,
Et andet Skrækbillede opstiger:
En Kæmpebeenrad, rædselsfuld.
Med graadig Tand den egne Knokler nager,
Den nærmer sig med langsomt Skrid,
At styrte Ynglingen i Dybet ned --
Den griber ham -- og til Afgrunden drager.

Da ræser det i Fængselet,
Op Gittret flyver, -- og i hvide Klæder
En yndig Qvindeskikkelse fremtræder;
Strax svinder Rømpespøggelset.
Den Fangne rækker hun et Musselbæger,
Til Randen fyldt med kostelige Saft;
Han tømmer det, -- og vældig Levskraft
Opfylder Sjælen, og det matte Legem quæger.

"Hvo er du, Engel lys og Skøn!
Som møder mig i Mattens skumle Grube,
Som river mig af Hungerdødens Strube?
Hvo er du, Engel lys og Skøn!"
"En mægtig Fee fra luftigt Tryllerige,
-- Saa svarede den underlyse Mæ --
Vord min for evig! og du skal ei døe;
Men til min Herlighed og Glands opstige."

"Nei Fristerinde! -- sukked han --
Er du end Skønnere end Jordens Piger,
Og hoer du end i gyldne Trylleriger,
Jeg ei i Evighed dig elske kan:

Kengang jeg elsker kun i Livet;
 Men brændende og uforanderlig,
 Og intet Hjelved, intet Himmerig
 Afrister mig den Skat, som er mig givet."

"Hvo er vel denne Elskede,
 For hvem du Liv og Frelse vil bortskøde,
 For hvem du daarlig hungre vil tilståde?
 -- En Kongedatter, du Affindige!"

"En Sjælesøster, til mit Bæsen bunden,
 For det i Legemverdenen nedsoer:
 Jeg søgte hende paa den vide Jord,
 Og ved min Grav først -- har jeg Livet funden."

"Du Daare! Hvo har saat dig det?
 Endnu du aldrig talede med hende,
 Og hvorpaa vil du hendes Elskov kjende?"
 -- "Har jeg da ei den Hulde seet?
 Der er et Sprog, som Læben ei udtaler,
 Som Englene i Himlen vist forstaae,
 Og som umærket kan til Sjælen naae:
 I Øyet er det Anden tro sig maler."

"Nu -- jeg vil ei modsig dig:

Du har forstaaet Dyets stille Tale."

Her lod den Elsjønne Elskelsløret falde,

Og hvæded: "Sanger! kjender du nu mig?"

Han saae -- og see! han bævede af Glæde,

Prindsessen for hans drukne Dye stod,

Han svimled -- sank til Sirmas Fod,

Og maatte den med Glædestaarer væde.

Dmt Vigen tog ham i sin Arm,

Tæt sammenvoret, deres Læber brændte,

Det var som de hinanden evig kjendte,

Saa sammenflød de Hjerter Varm mod Varm.

Og Fængslet blev en yndig Elskovsbolig,

Hvor Kjærlighedens Sange lød,

Hvor Rys og Favntag Sangene afbrød,

Og Hjerterne meddelte sig fortrolig.

Om Dagen drømte Sangeren

Paa usle Straa saa lykkelige Drømme:

I Salighedens Hav han syntes svømme,

Med Haabet eene og Erindringen.

Naar venlig Matten Jorderig indhyllad,
Og lukked Lysets nidste Dyne til,
Da nedsteg i hans Grav den Pigelil,
Og lønlig Dagens Elskovsdrøm opfylded.

"O! I som med tilbundne Dyne gaae
For Trældomslivets store Qværn og svede,
Troe mig, man lever mindst af Brød hernebe,
Men I ei see det — I det ei forstaae.
En aaben Grav for levende Hendsøde
Er Jorden uden Kjærlighed;
Kun naar den luttret til os stiger ned,
Vi øyne Glimt af evig Morgenrøde.

Og selv i Fængslets dybe Nat
Den hulde Straale venlig gjennembryder,
Og Livets Strøm i Dødens Klarer flyder,
Og Paradisets Porte er opladt."
Saa quad den Sanger tit i Mattens Stille,
Og trykkede sin Pige til sit Bryst;
-- Dog af! hvor stakket er selv renest Lyst!
Mon Himlens Glæder slagre evig vilde?

Og tvende sorte Morderpæle stander
 Høyt paa dets frygtelige Top.
 Vidt spredes om udi det ganske Rige
 Den grumme og uhorste Dom;
 Utallig Hob til Retterstedet kom,
 At see og ynke de Ulykkelige.

De arme Elskende! -- dog nei,
 De Lykkelige! -- døe skal de jo sammen,
 Og Haand i Haand igjennem Martyrflammen
 Henvandre Evighedens lyse Bei.
 Der er ei Elskov nogen Brøde,
 Der samles i elysisk Fred,
 I uforskyrret Guddomsfælighed
 De Elskende, som troe og haabfuld døde.

Saa tænkte de, saa følte de:
 Igjennem Jordens Skjærsild maae vi vandre,
 Døe, for at leve evig med hverandre,
 De tvivled ikke, -- thi de elskede.
 O! store Guddom i vort Hjerter!
 Du øser dybt af Troens Sandhedsvæld,

Du aander større Vished i vor Sjæl,
End Alt, hvad alle Jordens Vise lærte.

Det fromme Par af Fængslet gik
Med roligt Fjed det Rædselssted imøde:
Erindt Klagelyd og Dødens Sange lode,
Da steg dog Taarer i den Skjønnes Blik.
Endnu engang paa dette Liv hun stued,
Og Skjønnere end nogentid det fandt;
Stærkt var dog Vaandet, som til Jorden bandt,
Og høyt endnu Livshaabets Fakkellued.

Ga Vige! haab hvert Trin, du gaaer!
Haab selv naar du det grumme Baal bestiger!
Hvor Livet lever, Haabet aldrig viger,
Hvor Haabet haaber, Lykken forestaaer.
En liden Stund sig Muser vender
Til andre Regioner bort;
Gak, hulde Par! gak trøstigt fort!
Vi sees igjen, naar Fakklen Baalet tænder.

Tredie Deel.

Hvor flygted Gangergriffen hen?

Og hvor blev Prindsen med det stolte Hjerter,
Som aldrig følte Elskovs Fryd og Smerte,
Men tomt gjenlød af Verdenstummelen?

Kom, lad os paa hans Flugt ham følge!

Og see, om Hjertet ligedan mon slaae

I Ætheren og nær de Stjerner smaa,

Som nedenfor paa Hverdagsstrømmens Bølge.

Vag Skyerne sig Kuglen svang,

Forgjæves søgte han den at nedtvinge:

Kapsinen brast, -- og fort med stærken Vinge

Det ædle Dyr steg uden Lov og Evang.

Og da han svimmel fra det Høye

Ned i det dybe Luftrum saae,

Da Jorden som en Due for ham laae,

Og Mennesker blev Myrer for hans Dye.

Tilfids det mindste Spoer forsvandt
 Af Jorden med dens Glands og Kongedømmer,
 Lyksalig han blandt bedre Verdner drømmer,
 Og føler første Gang, at hint var Tant;
 Thi nu han det Forgængelige fløed
 Fra rette Synspunkt -- nær det Evige:
 Klart over ham henrullet Verdnerne,
 Og evig Kjærlighed i Barmen lued.

Han saae de store Klobers Ræmpegang,
 Han hørte Engle om Guds Throne svinge,
 Og Vaandet brast, som fordam bandt hans Tunge:
 Han vældig ud i Universet sang.
 Nu sagteligen Flugten daled,
 Og spæved atter ned mod Jorderig;
 Men Helten bragde Himlen ned med sig:
 Et himmelsk Villed i hans Sjæl stod malet.

Den samme Jord, han kold og tom forlod,
 Han varm og elskovsfuld paa ny sig nærmed,
 Og i ukjendte Følelser han sværmed;
 Thi Livets Gaade dunkelt han forstod.

Han saae, at hvad han hidtil eftertragted,
 Var usle, tomme Sjøgsebilleder,
 Og at kun det paa Jorden havde Værd,
 Som Sjælen ikke over den foragted.

Han skued grant, at hvad i Evighed
 Vil ei forgaae, er Skjønheds Himmelbue,
 Og Middelsolen, som paa den mon lue,
 Naturens vise Kjærlighed;
 Den klarlig for det indre Øye straalte
 I Formen af en idealistisk Nøe,
 Som svæved over Universets Søe,
 Og Evigheden med sit Lod udmaalte.

Dog ei blot som en lustig Mand
 Det Drømmebilled for hans Sjæl fremtræder;
 Hun vandrer lys i Sandsens skjønne Klæder,
 Til Jorden bunden med et magist Baand.
 Hun huld og qvindelig ham smiler,
 I al Naturens ynderige Glæde;
 Som Baarens Dronning, med sin Myrthekrans,
 Hun blidt paa Livets Blomsterthrone hviler.

Som Morgenrød er Pigens Kind,
 Som Aftenstjernen tindrer hendes Dye,
 For hende Rose ne sig Kamrød brye,
 Og Lillien blegner, som af nidkjært Sind.
 En Guddom og et Menneſte tillige,
 I ſjønneſt Legem, ſjønneſt Sjel,
 Hun ſtaaer ved Livets dybe Bæld,
 Og vinker ham til Jordens Himmelrige.

Nu pludſelig han vaktes op
 Af ſine Drømme. Gangerfuglen ſtanded
 Ved Midnatſtid, fjernt udi Inderlandet,
 Paa et forgyldt Paladſes flade Top.
 Her ſine trætte Ringer den udhviled;
 Men Prindsen ravede i Mørke om,
 Nu hid nu did, -- Guldborgen syntes tom,
 Og ſpeidende fra Gang til Gang han ileb.

Forventningsfuld han frem mon gaae;
 Men Gyſen ſnart hans Hjerte gjenneimtrængte:
 Thi blege Hoveder paa røde Mure hængte,
 Med bruntne Dyne ſtift de paa ham ſaar.

Betydende var deres Dødningblikke,
 Som Dolkestik for Mandens Mod.
 Et Øyeblik Prinds Selim tvivlsom stod;
 Men Dødens Trudsel standfede ham ikke.

"Hvor Faren -- tænkte han -- er stor,
 Der er og noget Stort at vinde;
 Maaske jeg her en herlig Skat skal finde,
 Som værdig er at kæmpe for."
 Og videre han Foden satte,
 Hvert Trin lød hult i tausens Hal,
 Koldt sused Vinden i den øde Sal,
 Og Maanens Straaler tindrede saa matte.

Tilfældt han hørte som en Lyd
 Af Sovende; og hvor han skulde vandre,
 Baae tusind Møder, henstrakt blandt hverandre,
 Ved Siden lange, drabelige Spyd.
 Han vaersomt over dem sig skyndte,
 Mens grusomt de i Søvn loe,
 Han vogted sig at styrre deres Noe:
 Thi vilde Bøddelminer -- Mord forkyndte.

Midt blandt de Sovende han stod,
 Da reiste de dem pludselig og trued
 Med Døne, som i røde Flammer lued,
 Med Læber, som de tørsted efter Blod.
 Men usørfærdet Helten flynger
 Blandt Morderne sit seirvandre Sværd;
 Da -- flyr den hele Kæmpehær,
 Som slagen af en yamisk Skræk, og synger:

”Liv trodses Død,
 Støv trodses Vind, og Lyset Natten foragter.
 Frelser os! Mørkets lønlige Magter!
 Frelser os dybt i jert Skjød!

Liv trodses Død,
 Støv trodses Vind; men Støvet ei Muldet foragter.
 Hevner os! Kjødets giftige Magter!
 Dræber ham i eders Skjød!”

Nu til den tredie Sal han gik.
 Ved Døren tvende store Drager hviled,
 Halssovende. -- Han mellem dem bortiled,
 Da blændede et rødligt Skjær hans Blik:

Med Guldstøv var den hele Sal opfyldet,
Og Diamanter glimred overalt:
"Ha! var det Skatten, hvorfor hine faldt?
Har usfelt Muld de lave Sjæle tryllet?"

Han vandred frem med roligt Sind,
Og rørte ei de kolde, døde Skatte.
Men da i fjerde Sal han Guden satte,
Steg Blodet glødende udi hans Kind;
Thi aldrig før hans Øye skued
Et Syn, saa skønt og saa forførende:
Her hundred unge Møer slumrede,
Og over dem halvdunkle Lamper lued.

Affløret var saa mangen Undighed,
Som hulde Skam for lyfne Blikke dækker,
Og alt hvad Mandens vilde Ønsker vækker,
Frembød sig i vellystig Uppighed:
Hist Eikeloffer trolos dølged
Den smægtende Blondines Lilliebarm,
I kjælen Drøm udstrakte hun sin Arm,
Og Haarets Strøm ned over Lænden bølged.

Og her en skjelsmt Brunette laae,
 Halvvaagen, og med sorte Øyne blinked;
 En tredie hemmelig ad Prindsen vinked,
 En fjerde sukkede og paa ham saae.
 Hvorhen han i sin Uroe tyede,
 Nyt Tryllerie ham lokked og henrev,
 Han gif, -- og stod, -- og vaklede, -- og blev --
 Tilfidsst han holdt for Øynene -- og styede.

"Her er det ei jeg dvæle skal,
 Her brænder Jorden under mine Fædder,
 Af Helved: ei af Himmel-Jld jeg gløder. --"
 Brat tumler han ind i den femte Sal;
 Her skjbligt Bad i hviden Marmor standed,
 I det han styrted sig, opflammet, vild;
 Men Badet slukked hans urene Jld,
 Og som en Helgen opstod han af Vandet.

Og helt beleiligt stued han
 Paa Marmoret et gyldent Kongesmykke,
 Han drog det paa, og drømte større Lykke,
 End Guld og Kongedømmer skænke kan.

Fornyet for hans Aand opstilled
 Sig den bortvegne Kjerlighed,
 Han ahned Fryd, udstømt fra Evighed,
 Og fulgte sværmende sit Drømmebilled.

Og da han aabnede den sidste Dør,
 Da straaled tusind Lamper ham imøde,
 Og skjulte, underfulde Harper løde,
 I Baggrunden oprulled sig et Slør:
 Der sad en Dronning paa en Demantthrone;
 Men taus, og bleg, og ubevægelig:
 En Cypria af Marmor var hun lig,
 Tolv Stjerner tindred klart i hendes Krone.

Prinds Selim saae, — og see! hint Billede
 Det samme var, som i hans Sjæl stod malet;
 Et Suk hans hele Følelse udtaled,
 Bevistløs han til Jorden segnede.
 Paa ny af skjulte Fløytetoner vækket,
 Han nærmed sig til Thronens høje Fod,
 Tilbedende for Dronningen han stod,
 Men hendes dybe Stilhed ham fortrakted.

Da øyned han et Spir af Jern, som laae
 Og knuged underlig den Skjønnes Isse:
 "En mægtig Talisman det er tilvisse,
 Hvis Tryllevirkning hun adlyde maa,"
 Saa taler han -- og dristig river,
 -- Som drevn af en høy're Hånd --
 Det Jernspir bort med stærken Haand,
 Og Roser strax den blege Kind opliver.

I Øyet tændes himmelsk Ild,
 I Hjertet tør de frosne Purpurstrømme,
 Den Skjønne synes vakt af Rødseldrømme,
 Hun reiser sig, og stirrer om sig vild.
 En Taare fra det klare Øye flyder,
 Hun føler henrykt sin Tilværelse,
 Hun smiler salig gjennem Taarene,
 Og endelig frojublende udbryder:

"Saa kom da min Forløsningsstund!
 Saa var der dog en Mand paa Jorderige,
 Som mægted denne Trylleborg besige,
 Og vække mig af lange Dødningsblund!"

Saa gaves der en Sjæl herne-
 Som Dødens Rædsler overvandt,
 Og giennem Sandfers Bosig Veien fandt
 Til Kjærlighedens skjulte Kongesæde!

Viid, Prinds! min Haand tilhører dig,
 Du har din Brud, og jeg min Elsker funden.
 En Kongedatter er jeg, troldomsbunden,
 Bestemt til den, hvis Haand forløste mig."
 "Min Brud! - o! Gud, lyksaliggjør med Naade!-
 Er jeg da Lykkens lykkeligste Son!
 Saa ringe Daad! saa sød, saa salig Løn!
 Forklar den ubegribelige Gaade!" --

"Den Gaade -- svared hun -- skal vorde klar,
 Du skal min underfulde Skjæbne høre;
 Først til den Gud jeg maa min Tak fremsføre,
 Som mig ved dig til Livet vækket har."
 Hun svandt, ombølget trindt af søde Bøllugts
 strømme;
 Men hundred Slaver kom og adlød Prindsens Bud.
 Han vederqvæged sig og hviled ud,
 Og slumred rolig hen i lykkelige Drømme.

Fjerde Deel.

Gjensamlet i Fortrolighed,
 Først Prindsen sine Handelser fortalte,
 Og livligen med Rosenfarver malte
 Sin Himmelsvandring og Lyksalighed.
 Hun paa hans høye Flugt ham fulgte,
 Og fatted ham med kjærligt Sind,
 Ulysfærdig rødmød tit den Skjønnes Kind,
 Men Hjertet ei sin smme Elskov dulgte.

"Vil du nu -- saa blev Prindsessen ved --
 Jeg fødtes i det fjerne Norden;
 Men jeg foragtede den og hele Jorden,
 Fordi den ei forstod min Kjærlighed.
 En elsket Tvillingbroder var mig givet,
 Indviet i min Sjæls Mysterier,
 Han eene deled mine Ahnelser,
 Og skuede som jeg henover Livet.

Vi tit i Qvad og Harpeklang
 Ublokket Hjertets dybe Længselsstemmer --
 O! Broder, Broder! jeg dig aldrig glemmer,
 Prinds! lad mig sjunge dig hans sidste Sang!

Get Sted, eet Sted er det vist
 Hvad jeg søger og ei fjender,
 Mon det er bag Vjerget hist?
 Eller der hvor Berden ender?
 Mon paa Jord jeg det kan naae?
 Eller hisset i det Blaa?

Mon der Intet flævet staaer,
 Hvor mit Dye Intet fluer?
 Eller mon jeg ei forstaaer,
 Hvad der malet blev med Luer?
 Tusind Under øyner jeg,
 Tusind øyner jeg vist ei.

Mon Naturen Grændsen er?
 Mon den eier hvad jeg søger?
 Er der paa hin Side meer?
 Staaer der meer i andre Bøger?
 Eller er mit dunkle Gavn
 uden Maal, som uden Navn?

Saa sang han mørk og kasted sig
 Forgjæves i Naturens aabne Arme,
 Hans Hjerte slog med fyrig Ungdomsvarme,
 Og dog var han uløffelig:
 Født mellem Jis og Sne i Norden,
 Sik han som i et fremmed Land,
 Hans Aand ei Hvile finde kan;
 Den svæver mellem Himmelen og Jorden.

En Nat han staaer paa høien Fjeld
 Og seer paa Stjernerne og paa Nordlyssets Flam-
 mer,
 Og Guderkraften, hvorfra Alt nedstammer,
 Udvider mægtigen hans Sjæl.
 Da smiler Guden i det Høye,
 Og raaber: see! vildfarne Søn!
 Haab! elsk! og see min Jord er skjøn --
 Og Støvet's Taage faldt fra Sønnens Øye.

Paa Klodens Rand han Lyffens Guddom saae,
 Ustadigen nu hid nu did hun bæved,
 Men liden Genius om Huldgudinden svæved,
 Og tvang den Flygtning stille staae:

Hun stod ved Morgenrødens Kilde,
Og øste Ild, og malede med Guld
Paa Himmelsbuen, underfuld,
Hvad ingen jordist Pensel kan afbilde.

En straalende Seraph det var,
Den smilede blidt, som en forklaret Pige:
Det Syn nedfaldt fra lyse Anders Rige,
Og gyldne Skyer det til Jorden bar;
Og over Bjerg og Dal og Bølge
Han søgte hende, hvor hun smilede huld;
Ehi Skjalden, haabende og elskovsfuld,
Maa evig -- evig Idealet følge.

Paa vinget Ganger han sig svang,
Og flyede fra sin Søster og Veninde;
I Østen troede han sin Elskede at finde,
Og vildt i Lusten lod hans Afskedsfang.
Gud veed i hvilke Egne nu han søger!
Han skabtes ei for denne Jord."
"Jo -- afbrød Prindsen -- jo jeg troer,
Jeg troer jeg kjender ham -- han lever.

Han til min Faders Høytid kom,
 Jeg prøvede hans Arm i Ræmpedyster,
 Han fandt sin Elskede udi min Coster;
 Men at! jeg var hovmodig, sjæletom.
 Jeg ham og Gangergriffen haaned,
 Jeg Daare! o! jeg vidste ei,
 At den mig skulde vise Livsens Vej,
 Hvor Kjærlighedens høje Himmel blaaned.

Ja det var ham, jeg veed det vist,
 Vi skal ham finde i min Faders Rige,
 Han skal forenes med sin Elskers Dige,
 Og han forglemme vil hin korte Tvist.
 Ham skylder jeg min hele, store Lykke,
 Hans Trylleflugt mig havede til Gud,
 Til Kjærlighedens Borg og til min Brud,
 Varmt til mit Broderbryst jeg ham skal trykke."

Brindsessen hørte glad de Ord,
 Og klynged sig tæt til sin Elskers Side,

Og vedblev siden: -- "Nu, du vil vel vide
 Hvorlunde hid jeg kom fra Nord?
 Derfor jeg takke maa min Fjende,
 En Troldmand, stor og frygtelig:
 Han til sin Klippeborg bortslæbte mig,
 Og troede stolt min Kjærlighed at vinde.

Men jeg ham trodsed med Foragt,
 Og svoer, kun den mit Hjerte skulde bære,
 Som saae paa Jordens Tant med roligt Dye,
 Og trodsed Slavers, Gulds og Belysts Magt.
 Da udbrod Trolden høyt i Latter,
 Og raapte: "vel! du skal din Villie faae;
 Høyt skal du throne, Ingen dig skal naae,
 Som ikke Himlen i sin Aand omfatter."

Hevnghjerrig satte han mig her
 I Trylleborgen, herlig og forgyldet,
 I Støvet's kolde, matte Glands indhyldet,
 Omringet trindt af grumme Slavers Sværd;
 Og ved hans Trolddom jeg forstumme maatte,
 Sænkt i en Dvale, lig den stille Død,

Indtil en Mand mit Fængsel gjennembrød,
Og ubesmattet for mit Dye traadte.

Thi ved den store Salomon han svær:
"Kun den dig løser, som dit Hjerte vinder,
Og Talismannen paa din Isse finder,
Hvormed jeg Under virke kan paa Jord."
Ak! vistnok mangen Ridder hid er fundet,
At løse mig fra den Forhadtes Magt;
Men Prøven var for stor -- og Hjertet svagt,
Og Døden har de sikkert alle fundet."

"Ja deres Hoveder jeg saae,
-- Afbrød vor Helt -- de hængte dødningsblege
I Salen hist paa blodbestænkte Vægge,
Og stift og varslende hen paa mig saae.
Dog hvad der farligst mig paa Veien standsed,
Var de forføreriske Niger smaa,
Som hisset i velslystig Slummer laae:
Kun lidet der det Himmelske jeg sandsed."

"Vild -- svared hun -- det Hærepiger er,
 Naar dem en Dødelig i Favnen tager,
 Forvandles de til gifstopfyldte Drager,
 Og aldrig meer han Himmellystet seer.
 Vel, at du Fristelsen har overvundet!
 Nu est du Herre over dette Slot,
 Du trodsse kan de stærke Anders Drot;
 Thi du har selv hans Tryllesepter fundet."

"Dig har jeg fundet!" -- jubled han,
 Og kasted Septret med Foragt til Jorden;
 Da lød det underligt, som fjerne Torden,
 En Hædehær fremstilled sig paa Stand.
 De fore frem paa Nordenvinde,
 I Taager klædt, med Spil og Klang,
 Og vildt og susende de sang:

"Vi komme, vi svinde,
 Naar Septeret falder.
 Naar Septerets Herre os vinker og falder:

Han byder,

Vi lyder

I Blinde.

Vi løse, vi binde

De susende Vinde,

Vi Staalæggen fløve,

Vi Batterne tæe,

Vi Slangerne døde,

Vi Helgerne træe,

Og lægge os over den flammende Ene;

Du byder,

Vi lyder

I Blinde."

Opmærksom hørte Prindsen til.

"Du vel -- han sagde -- jeg vil Eder prøve,

Et Mesterstykke skal I strax udøve:

Jeg gjerne Verden overskue vil;

Et Tryllespeil I skal mig her opstille,

Hvori der klart staaer malet for mit Blik

Alt hvad der skeer i dette Nyeblik."

Han bød -- og det var opfyldt, som han vilde.

Et Hjulspeil stod hans Nafsyn nær,
 Det høyt og glimrende i Salen var opstillet,
 Og viste klart et tro, men broget Billed
 Af Menneskenes underlige Færd:
 De vrimlede gestjæftig blandt hverandre,
 Og sled og slæbte uden høy're Meed,
 Som i en Døs, de trælled, nød og leed,
 De Vise monne faa og adskilt vandre.

Det hele Jordliv for ham laae,
 Et Malerie i en forgyldet Ramme,
 Foranderligt; men stedse dog det samme:
 En Lykkejagt af Store og af Smaa.
 De krydsedes, som Millioner Vinde,
 Fra alle Verdens Hjørner slupne frem:
 De larve høyt, naar Noget standser dem,
 Og endelig -- i tomme Luft forsvinde.

Hist raser Hunger, Pest og Krig,
 Her Jorden sine Skabninger opsluger;

Enhver kun Lidet -- korteligen bruger,
 Og derfor han -- sin Livstid plager sig.
 Hift ruge Døende paa Skatte,
 Her bryster Svagbed sig af Rang og Navn,
 Der synke Tusind hen i Belysts Favn;
 Saa Sjæle kun kan Kjærligheden fatte.

Her han en Brudehøytid seer:
 Det Brudepar staaer prydede som Duffer,
 De smile venligt, medens Hjertet sukker:
 For Verdens Aflogskab de et Offer er.
 Hift han to Elskende opdager,
 Som, Verden trods, sig skjult forene vil:
 De blusse begge af den samme Ild;
 Den blotte Form den blotte Sands indtager.

Hift to Veninder Arm i Arm
 Kortrolig gaae -- til Siden seer, og smiler,
 Og see! en Riddersmand dem hilser og bortiler,
 Nu glider Sløret af den hvalte Varm.

Hvi samles hist saa stor en Folketlynge?
 Hvad er der vel at see? -- et søndret Krus.
 Hvad larmes her? -- det er et Blædeshus,
 Der sælges Qvindegunst og blege Læber synge.

Her han en huslig Scene seer:
 Familien ved Mad og Drikke sidder,
 De tale om de dyre Tider.
 En Pilgrim knæler hist; ham man udleer.
 Her samles Handelsmænd i dybe Bindingstanker,
 Der stæne Borgere ved Blin og Tærringspil.
 En Dervisch stander hist og Folk opbygge vil,
 Imens omhyggelig han Almisser opsanker.

Her gaaer en Keiser stolt forbi,
 I Støvet Folket sig ærbødigt for ham kaster,
 Saa takkesfuld han er; det synes som han haster,
 Han gaaer, han iler til -- et Jagtpartie.
 Der en fortvivlet Mand gaaer hen sig at aflive,
 Nu finder han en Pung -- og vender om igjen.

Her flyer en Eremit fra Verdenstummelen,
For langt fra verslig Tant - sit Levnetsløb at frive.

-- Forsængelighed var det store Hjul,
Som drev den store levende Maskine,
De fleste tænkte kun paa sig og sine,
Men syntes vigtig og betydningsfuld.
Der gik saa mangen moersom Daare,
At han for Latter neppe kunde see:
Dog alt for tit han tang, og sukede,
Naar hist og her han saae en lønlig Taare.

En Tidlang vexler fort det Tryllespil,
Kun lidet Vigtigt sig i Speilet regner;
Tilfældt han seer -- og stirrer vildt -- og blegner --
I Persien det gaar heelt selsomt til;
To Syndere til Natterstedet ganger, --
-- I tallos Krebs de høyt paa Waaler flaaer,
Alt Luen hvirvlende omkring dem flaaer: --
Det er hans Søster og den arme Sanger.

Flur Prindsen ariber Scepteret,
 Og knuser Speilet: - "Geister! - kommer! - lyder!
 Jil! frelser dem af Flammerne!" - han byder -
 "Afsted!" - De svinde. - "Brud! hvad har jeg seet!
 Din Broder brænder - brænder med min Søster,
 -- Kom, lad os did paa Gangergriffen flye!"
 De gaae -- bestige den, og -- gennem Etke
 Den flyver som en Piil til fjerne Kyster,

Paa Retterstedet daler den,
 Der staae endnu de Elskende i Flammer;
 Men ingen Gnist de Lykkelige rammer,
 De som forklaret see mod Himmelen.
 -- Brat Vaalet slukkes og nedfalder,
 Ufsadt de staae i Asken, Varm mod Varm,
 Og Broder, Søster iler dem i Arm,
 Mens Hippogriffen hæver sig og taler:

Lykkelige Skjæb!
 Med Himlen i Hjerte,

Som modig gaaer gennem den jordiske Smerte,
Og følger det hellige Kald.

Lyksalige Skjald!
Over Menneskeval
Gaaer Veien til Gudernes Sal,
Over Bjerg over Dal,
Over Bølger og flammende Strømme
Han iler, og følger de salige Drømme
Og favner sin Sjæls Ideal.

Lyksalige Pige!
Lyksalige Mand!
Som høyt paa de sjungende Binger kan stige
Til Englenes Bolig, til Drømmenes Rige,
Til Wanders fortryllede Land.

Lyksalige Kvinde!
Lyksalige Mand!
Som Skævet ei blander, som Vanker ei binde,
Som elske og søge, som søge og finde
Den evige Kjærligheds Land.

Nu har I det funden,
Og Ratten er sounden,
Og yndig i Østen er Solen oprunden,
Og jeg kan bortflye.
Paa straalende Binge
Jeg vil mig bortsvinge,
Og Lyset til dæmrende Zoner henbringe,
Og sprede den sortnende Skye.

M i t h r i d a t

et dramatisst Digt

fem Handlinger.

Personerne.

Mithribat den Syvende, Konge i Pontus.

Pharnases, hans Søn.

Aurelia.

Phyllis.

Pompeius, romersk Feltherre.

Murena, Overbefalingsmand ved de romerske Tropper i lille Asien.

Archelaus, forhen Minister og Overhøvding hos Mithribat.

Verro, en gallisk Soldat.

En Offerpræst og to Underpræster.

En romersk Augur. Chor. Soldater.

Første Handling.

(Kongeborgen i Sinope.)

Archelaus og Murena

(træde ind, forklædte som Spaamænd.)

Archelaus.

Det er vel djærvt at vi betræde Borgen.

Murena.

Den maatte jeg dog see før jeg drog bort.

(seer sig om)

En skønne Marmorhvælving, skiftet til

At modstaae Østens Glammesol, og værdig,

At rumme Østens store Drot.

Archelaus.

Murena!

Ulem ei han er din Fjende!

Murena.

Vel, det er han;

Men jeg er stolt af sig en Fjende.

Archelaus.

Nu,

At fælde Tigre er og herlig Daad.

Jeg kjender mig igjen blandt disse Søiler;

Her gif jeg fordem ingen ringe Mand:

Tyrannen kaldte mig sin Hovding, agtede

Mig som sin første Træl. Jeg gif herfra,

Han troede, jeg gif bort for evig. -- Vel,

En Eed jeg soer, og jeg vil holde den.

Jeg gaaer igjen i Ponterkongens Hal;

Men -- som et farligt Spøgels.

Murena.

Archelaus!

Din Ulykke har gjort mig til din Ven:

Du kom til Roma en landsflygtig Statsmand,

Fra Glæde og Høyhed pludselig nedstyrtet.

Det er en Ynk, at see en saadan Flygtning,

Jeg spurgte ei; men rakte dig min Haand;

Nu da dit gamle Nag dig fører hid,

Nu vil jeg spørge: hvorfor sammensvoer du
Dig mod din egen Konge?

Archelaus.

Bedst du ei,

At jeg, den første Mand næst ham i Pontus,
Blev lønnet med den kongelige Naade,
At Kongen tog min Brud til Brille?

(Hvidsker)

Derfor

Jeg søgte Gjengjæld i hans Dronnings Gunst.

Mur ena.

Det var en dristig Gjengjæld. Men mig undrer
Hint Nigiran: jeg troede, Mithridat
Var plad en Misogyn.

Archelaus.

Nu er han det;

Men fordm var ei nogen Pige sikker
Udi det ganske Land, naar hun fandt Naade
For Kongens Dyrke, indtil unaturlig
Sin egen Søster han paa Thronen hæved;
Da hævned sig Naturen paa sin Boldsmandt:
Og den forbudne Elskov fødte -- Had.
Mig ynded Dronningen, og havde hun

Udført sin Plan, da hersked jeg maaskee,
 Hvor nu jeg vaersom og forklædt maa krybe.
 Du veed hun blanded ham en Elfsødsdrif
 Af lunkent Dgleblod og Skarntyde,
 Da swoer han Qvindelægten evigt Hjendskab,
 Og -- han holdt Ord.

Murena.

Tilvisse: velbekjendt

Er Laodices Død.

Archelaus.

Bild raste Kongen

Gmod sin Slægt. Da var det Tid at flye
 Og gjemme Harmen. Selv hans spæde Datter
 Med Moderen han bød et Offer falde:
 Han havde drømt den samme Nat, hun fødtes,
 Om en Cypress, som af hans Lænd udvored,
 Og om en liden Pigehaand, som ledte
 Ham i en Sarkophag.

Murena.

Blev Daaden fuldbragt?

Archelaus.

Man foregav det; men jeg frelste Pigen,
 Og førte hende lænlig bort: hun lever,

Forfædt af Menneſker, -- men Guderne
Har taget hende til ſig. Død for Verden
Er hun Præſtinde ved et grøft Drakel.

Murena.

Saa ædelmodig --

Archelaus.

Køes mig derfor ei!

Jeg tilſtaaer det, af Medynk ſtete Intet,
Jeg vidſte Kongens Drøm, og ſørged for,
At Hevnen kunde leve og opvære,
Og Eljæbnen ei berøves nogen Haand,
Som lede kan de Stolte til ſin Afgruhd --
Hviſ denne ſvigter mig.

Murena.

Al ſamme Kilde

Sprang da din Hevn, din Overtroe, din Dyd,
Og ſaa har Qvindelyſt din Sjæl forgiftet
Imod din Konge og dit Fødeland!

Archelaus.

Murena! du har aldrig elſket.

Murena.

Go --

Og maaske høyere end du forstaaer;
Men aldrig blev jeg elsket. Dette Kysyn
Er ikke skabt til Pigens Blik at tækes.

Archelaus.

Saa vil jeg ei retfærdige min Daad,
For du har følt gjensidig Elskovs Balde.

Murena.

Saaledes vil jeg aldrig føle den.

Archelaus.

Steenhaarde Pligtmand!

Murena.

Sit ei det! ja haardt

Var længe dette Hjerte, ikke aabent
For bløde Længsler: disse kjæle Piger,
Som I forgude, kunde jeg ei udstaae;
Trydrosen var ei min Blomst. Nei Jernurten,
Den hellige Verbena yndet jeg.

Archelaus.

Saa elsked du i Drømmeverdenen
Kold for den virkelige.

Murena.

Ja til en Tid;

Men engang vandred jeg i Hellas Skygger,
 Ved Delphi Marmortærskel standsed jeg,
 Og saae et helligt Pigehor henvæve
 Til Alteret, og ved dets Lue knæled
 En ung, men bleg, sørgmodig Møe; hun syntes
 Som fra en høy're Sphære falden ned.
 Lig Midnatssdug paa Gravene, som luer
 I Stjernefjær; men svinder brat for Solen,
 Saa tyktes mig hin Møe, en Himlens Taare,
 Som stakket perler paa den sorte Jord --

Archelaus (leer).

Du sværmer jo.

Murena.

Murelia hun kaldtes.

Archelaus (sejrtankenbe).

Murelia -- i Delphi -- ja saa er det --
 Den du beskriver er' hint Skæbnens Barn,
 Kong Mithridats forskudte Datter.

Murena.

Guder!

ÆnsBarn, mod hvem min Fødsel mig berøber!
 Mon det da åhned mig; thi da jeg søled
 Mit Øye tindre og mit Hjerte flamme,
 Jeg gyste for mig selv, og flyede bort.

Arche!aus.

Den Gysen var utidig dog: er Elskov
 Saa frygtelig?

Murena.

Dig har den drevet vidt.

Jeg frygted den; jeg sølte det uværdigt
 For Mennesket, at være Siv for Stormen,
 Jeg ilede til Kampen, hylsded Guden
 Med Skjoldet og den demanthaarde Brynie.
 Alene gif jeg i den vide Verden;
 Men med en anden Verden i mit Bryst,
 Og naar i den det stormer, flynger jeg
 Det blanke, brede Sværd mod Romas Fjender,
 Og finder Lise.

(Efter en Pause, urolig)

Atter minder det mig

Og jeg maa bort,

Archelaus.

Har du seet nok i Pontus
Til som en virkelig Spaamand at gaae hjem
Og sjunge Navneqvad?

Murena.

Ja nok desværre
Til ei at tøve; tilmed blues jeg
Bed denne Masse: trende Døgn jeg sneg mig
Omkring i dette falske Spaamandskind,
Og lytted til hver Sprefke i Paladset,
Og til hver Mund, som aabned sig i Pontus;
Det var ei romersk Færd.

Archelaus.

En Speiders Bet
Er -- Omvei, og hans Tapperhed er -- List;
Dog staae ei Farer kring dit Hjed? og seer du
Ei rolig paa dem, som en Mand paa Dværge?
Kjend deri Romeren!

Murena.

Jeg er ei meer
Saa stolt som før af dette Navn; thi Pontus

Har viist mig større Mand, end Romas Mure
Indsluttet nogensinde.

Archelaus.

Det var Meer
End nogen Sjende burde sige høyt.

Murena.

Høyt tør jeg sige hvad jeg dybt fornemmer,
Høyt vil jeg sige det i Roma selv:
Mit Sjendskab tager min Beundring med sig.
Vel veed jeg store Bjerge sprude Ild,
Og vi maae billig frygte Mitheidas;
Thi mægtigt er hans Had, og viser han det
End ikke aabenbart, saa ulmer det
Dog rædsomt under Afken; der behøves
Et Vindpust blot, og det vil blusse frem.

Archelaus.

Saa blodig er hans Hu den gamle Morder,
Han er istand til Alt.

Murena.

Til Alt - det troer jeg,
Og frygter for hver Landsmand, som i Tillid
Til denne Halsfæd, boer udi hans Rige;

Thi Løven har vi saaret, selv i Slummer
Den tørster efter Blod. Han aldrig glemmer
At Sullas tvang sin Fiende til Fred.

Archelaus.

Men Løven ældes.

Murena.

Graaner end hans Jæse,
Boer i hans Bryst dog Liv og Virkekraft
For et Aarhundred. Understjerner gives
Hvoraf vi tvende see hvert Sekulum
Gaa Jorden ned med deres Flammeblik,
Og enten Heib nedblinke, eller varse
Hver Klodens Søn -- Fordervelse.

Archelaus.

Yes -- stille!

Jeg hører stærke Trin. Hvis her vi røbes
Da gjelder det vort Liv. Det er Monarken
Med sine Mænd, jeg gaaer tilside; thi
Han kjender mig.

(Skjuler sig bag en Pille).

Murena.

Skjul du dig kun! Jeg bliver

Mithridat kommer med Pharnases
og en Hovding.

Mithridat.

Min Søn Pharnases! hvorfor disse Miner
Af unaturlig Alvor? est du syg
Paa Legemet? thi ellers frygter jeg,
Hvad værre er, at du est sjælesyg.

Pharnases.

O! nei, min Konning! eders Søn er karsk;
Men vopet fra sin Letsind: Haaret mørknes,
Og ældre Blik seer Verden mørkere,
Slet passed nu til dunkle Dymbryn
Den lyse Barndoms skrefrie Pande.

Mithridat.

Søn!

Der er en Tid, en skaffet gylde Tid
Imellem Børneleeg og Manddomsfærd;
Fornægt ei daarlig den! O! tidnok kommer
Den skumle Pandepløyer. Før jeg lider
En Dværg med Kæmpehoved, end en Yagling
Med konstlet Gubbebrunn.

Pharnasés (gaaer taus tilside).

Mithridat (bliver Murena væk).

Hm -- seer jeg ret,

Saa møder mig et fjendligt Øye hist.

(til sin Hovding).

Hvad vil hin Fremmede?

Hovdingen.

Jeg ham ei kjender;

Men jeg kan spørge Herre Konning!

Mithridat.

Bliv!

Jeg vil hans Verind i hans Nafn læse.

Hovdingen.

Den Bog bedrager. Hvo kan Kjernen see

Paa Skallens flere eller færre Rynker?

Murena (affides).

Han stirrer, som han saae mig gjennem Sjælen.

Mithridat,

Kan Ormen nage i det Indre, uden

At efterlade Spoer paa Yderdelen?

Mon ikke fra den blomstrende Vulkan

Opstiger giftig Damp? og blegnende

Maa Rosen døe, som rødmed nær dens Afgrund,
-- Jeg har ei Troe til denne blege Mand.

Høvdingen.

En Marmorstøtte stander han i Hallen.

Mithridat.

Deelige Skygger seer jeg ikke gjerne
Ompusle nær Monarkens Throne: nei
Rødfindede og smukke Drenge vælger
Med Rette Fyrsten til sit Hof, ei blot
Til Dyenslyst; men og til -- Natteroe;
Thi røde Kinder er ei farlige.

Høvdingen.

Tilvisse Herre Konning! I har Marsag
At see Jer for; thi fra jer Barndom af
Har Snigmord listet sig om Eders Liv.

Mithridat (til Murena).

Sandsiger! hvad vilst du hos Mithridat?
Jeg taaler ikke godt sligt Gjøglerie;
Thi hvad kan see jeg allerede veed,
Men hvad der skal see, det kanst du ei spaae,
Og det bør Mennesket ei vide.

Murena.

Herre!

I Fremtids Bog staaer intet mægtigt "Kal;"
Men "Kan" staaer ofte der hvor Mennesket
Ei drømmer Mulighed.

Mithridat.

Nu, den Sentents
Kan snartlig vorde sand.

Murena.

Monark! du troer
At vide Alt hvad Kan skee, vedst du og
Hvad skeer? og kjender du tilfulde selv
Hvert Sædekorn, som Tid og Hændelse
I Furerne af eget Sind henkasted?

Mithridat.

Hvad, Mithridat ei kjende Mithridat?
O! kjendte Verden mig saa godt som jeg,
Tilskjendegivelsen den ei afsvang mig.
Kom til mig siden, jeg vil kjende dig.

(Han gaaer; Høvdingen følger ham. Murena
gaaer til den anden Side.)

Pharnasés (seer efter Kongen).

Grandst kun, og troe tilfulde at udgrandste
Hver Sjælens skjulte Hold, som du kan mindes,
Hvert Ansigtstræk du eengang saae: Din Son
Du dog ei kjender. Men Hvo kjender mig da?
Pharnasés hører jeg fast aldrig nævne;
Men stundom Mithridat den Stores Son.
Han Stor, og jeg min Faders Son! Thronarving
Det er jeg vel; men Arving til en Throne,
Som han maaskee forskjertser for et Navn,
Et evigt Navn, og da kan jeg vel blive
Til evig Tid den Stores lille Son.

(stamper.)

Fordømte Tanke!

(gaaer grublende hen i Baggrunden.)

Archelaus (kommer frem af sit Skjul).

See! det er jo Prindsen,
Som gaaer saa tankefuld hist henne. Muligt
Jeg kunde nytte Seerkappen her,
Og forberede ham til vore Planer.
Pompeius overlod til mig den Sag

Af gode Grunde; Thi saavidt jeg seer
 Er ei Murena just af vore Tanker.
 Han kommer hid. -- End maa han mig ei kjende.
 (tilhyller sit Ansigt.)

Pharnases (nærmer sig).
 Jeg gad nok forudseet hvad Guderne,
 -- Hvis de er til, -- Pharnases har beskaaret.
 (ubrækker sin Haand)

Kanst du i Furerne paa denne Haand
 Ei læse hvad mig forestaaer?

Archelaus.

Maaskee;
 Men som de Ziffre, Guderne har præget
 I Hudens Overflade, vildsom zirkles,
 Og tabe sig det ene i det andet,
 Saa vanke dunkle Fremtids Billeder
 Forvirret for det indre Blik.

Pharnases.

Nu vel,
 Jeg kræver heller intet Contrafæi

Af hele Livets Afsyn, kun et svagt,
Et enkelt Penselsstrøg.

(tager nogle Guldstykker frem.)

Archelaus (betydende).

Nei, gjem dit Guld!

Omsmelt det til en Krone: rød som Blod
Staaer Kronen malet i din Haand.

Pharnases (hastig).

Min Ven!

Er den mig nær?

Archelaus.

Du har den jo i Haanden.

Pharnases.

Vel svært. Modtag din Løn!

(vil sætte en Ring paa hans Finger.)

Archelaus.

Nei, gjem din Ring!

Og til og sæt den paa din Skjønnes Finger,

Maaskee i Morgen den ei passer meer;

Dit Liv og Kjærlighed som Qvinden er.

(gaaer hastig.)

Pharnases.

Ja -- hvad var det? hvi ryster det mit Indre?
 Det var ei kjæbte Ord: han Guld foragtede,
 Det gjør ei den, som fluffer. Hvo kan vide,
 Om han ei skued dybere end Andre?

Hieroglypherne: jeg ei kan tyde
 Paa Obeliskens i Egypterland:

Men er de derfor Tant? saa gaaer det mulige
 Med Skjæbnens Billedskrift i Hudens Furer.

-"Du Kronen har i Haanden"- godt, fra Haanden
 Til Hovedet er Veien kort. -- Og Ringen?

-- Hvo veed i hvad Forbindelse selv Smaating
 Kan staae med store? Vel Aurelia!

Du flux maa vorde min: Alt er ustadigt,
 Dit Liv, din Kjærlighed, du selv er en Qvinde

[vil gaae]

En Ubekjendt (moder ham).

Est du Pharnases Prinds af Pontus?

Pharnases.

Ja;

Hvad bringer du?

Den Ube kjendte.

En hemmelig Brevrulle

Fra Rømerhøvdingen Pompeius.

(rækker ham den og gaaer).

Pharnaces (farer sammen).

Hvad!

Boer der en Gisstang mig igjennem Sjælen?

(betragter Pergamentet.)

Betydningsfulde, frygtelige Rulle!

Jeg ahner hvad du gjemmer, see! i dig

Opruller jeg mit Hjertes skjulte Skrift.

Zys -- er her Nogen?

(seer sig frygtfuld om.)

-- Nei, jeg er alene,

Alene med min Hemmelighed.

(læser)

"Prinds!

Vilst du en Rømer vorde, da skal Roma

Snart have dig paa Ponterthronen."

--- Guder!

Nu troer jeg Eder: hastigt I opfyldte

Hvad hastigt, underfuldt I har forkyndt.

(falder i Tanker)

--- Men er det Veien? - er der ingen anden?
 Kan jeg da kun ved fremmed Kraft opløste
 Den Skat, som vægtig hviler i min Haand?
 -- Den Gamle kunde selv den for mig løste -
 Snart skulde jeg den ganske eie -- og
 Undgik Forrædernavnet. Komerven
 Blev da mit Hædersnavn. Ja jeg vil prøve
 Den bedre Vej, er den mig sperret, da
 -- Da er det Tid, at vandre paa den anden.
 (Gaaer.)

Aurelia og Phyllis komme fra
 den anden Side.

Phyllis.

De gaaer vist feil, min ædle Herskerinde!
 Her er jo Kongens Hal, og den er kun
 For ham og for hans Mænd.

Aurelia.

Jeg veed det Phyllis!
 Monarken lider ei det svage Kjon;
 Dog har han gjæstfrie aabnet mig sin Borg,
 Og jeg tør stole paa en Gjæstes Frihed.

Alt nogen Tid er siden, at hans Søn
 Hidførte os fra Phoibos hellige Stad,
 Og fra Oraklets underfulde Skygger;
 Dog end har jeg ei seet den sjældne Mand,
 Som tit jeg drømte om i Offerlunden,
 Hvis Stjerne straaler klart paa Østens Himmel,
 Og vinker hid Arabiens Nomader,
 Egyptens Vise, Romas Krigere.

Phyllis.

Og Gudernes Præstinder.

Aurelia.

Ja, min Phyllis!

Jeg tilstaaer dig, jeg havde ei forladt
 Min stille Eensomhed, for her at række
 En ukjendt Fyrstesøn min Haand, hvis ikke
 En Stjerne havde vinket mig; det syntes
 Mig herligt under den at døe --

Phyllis.

Prindsesse!

Tænk ei saa tit paa Døden! Ungdoms Rose
 Maa ælde før den falmer.

Aurelia.

Seer du et

Den er alt blegnet, Vige! tidlig vil
Dens Blade falde af. Hvad skal paa Jorden
En Fadermodersløs, indviet til
De store Guder, kun om dem hun drømmer
Og finder dem ei her. Derfor er Tanken
Om Døden vorden mig saa sød, fortrolig,
Fast som en Fremmed, der ved første Blik
Kan synes grim, men seer man ham igjen
Han synes mindre grim og endelig
Han synes takkelig -- ja skøn. Naaskee
Er han vor Ven, naar alle Andre svige.

Phyllis.

O! jag dog denne mørke Tungstind bort!
Hvad skal den under Østens lyse Himmel?
Dens Hjem er ved den raagekrandste Pol,
Blandt Nordens Eis og Fjelde.

Aurelia.

Norden, Vige!

Saa er det vel og did jeg onsker mig:
Er det ei der de djarve Kæmper leve,

Som her kun gaade udi Fablerne?
 See! hist i Delphi Marmorhaller gik jeg
 Alene mellem Konstens Underværker,
 Blandt Gunders store Billedstøtter; derfor
 Du Menneskene tykkes mig saa smaa,
 Og derfor søger jeg den største blandt dem.
 Vil mig en Mand, den ædle Phoibos liig,
 Naar han til Oceanet stiger ned,
 Og Kogret rasler paa den stærke Skulder!
 Vil mig en Mand, som med Kronions Blink
 Kan bringe Kloden til at skælve -- see!
 Da vil jeg sige: her min Sjæl har hjemme.

Phyllis.

O! trød ei Livets skønne Blomster ned,
 Fordi der vorer skønnere og større
 I Phantasiens Land! Her har vi hjemme
 Og ønsker Hjertet sig et andet Hjem,
 Saa er det sygt, og finder ingensteds
 Det rette.

Aurelia.

Pige! jo det rette finder

Det dog tilsidst; men det er mørkt og snevert
Og eensomt, og — der slaaer ei Hertet meer
Phyllis.

Hist kommer Prindsen; ham maaskee det lykkes
At muntre Dem, Prindsesse! Elskeren
Har i sit Dye meer Velsalenhed,
End Nestor havde paa sin Honningsløbe.
(Gaaer.)

Pharnases kommer tilbage.

Nurelia (alffdes).

Paa rogen Tid han er saa takkesfuld;
Sligt sommer oa den første Konges Søn.

Pharnases.

Nurelia! — tilgiv en Elfers Bøn!
Om den endogsaa lidt uventet kommer,
Jeg ønsked vor Forening skete snart.

Nurelia.

Hvi saa, min Prinds! hvi vil du ile med
At knytte dine Dage til et Væsen,
Som, født i uvis Dæmring, eensom vanker
I Skygger helst.

(ængstlig.)

O! hvorfor rev du mig
Ud af min stille Dunkelhed? mig ængstes
Saa underligt blandt Menneſkene.

Pharſes.

Pige!

Slaae diſſe Tanker bort! Vel ſkjuler Taager
Din Fødselsſtjerne; men har ei Drakket
Din Konningæt bekræftet? -- ſynderligt
-- Saa ſvared Pythia mig -- ſynderligt
Er vore Skjæbner flettet. Lad os da
Udlyde Vinket! tøve bør vi ikke:
Nys mødte jeg en Sandſiger, og dunkelt,
Han pegede paa ſjerne Hindringer.
Og naar hans Udsagn ikke ſtaaer i Strid
Med Hjertets, hvorfor kan vi da ei lyde?

Murelia.

O! jeg forſtaaer ei dette Hjerte ret:
Griuvillig fulgte jeg dig hid; en ſkjult,
Forvirret Følelſe hendrog mig til dig,
Som den, der drager Slægtning imod Slægtning;
Jeg troede, det var Kjærlighedens Røſt;

Men af! den samme gjør mig nu saa angst
 Ved denne Pagt. O! Prinds, betænk det vel!
 Aurelia blev ikke skabt til Glæde;
 Hun er ei nogen munter Genius,
 Som vifter Skyen bort fra Mandens Tinding.
 Berragt mig nøye! -- kan den blege Pige,
 Med sine Taarer, sine Åhnelser,
 Lyksaliggjøre Ponterkongens Søn?

Pharnases.

Det kan hun, naar hun elsker ham.

Aurelia.

Pharnases!

Jeg kjendte dig kun kort, og aldrig saae
 Jeg dybt udi dit Indre. Som et Varn
 Hengiver jeg mig dig.

(rækker ham Haanden og seer ængstelig tvivlende
 paa ham.)

Men, o! hvor selsomt: --

Nu da jeg rækker dig min Haand, opstiger
 En Tvivl i hette Bryst -- tilgiv min Svaghed!
 Tilgiv min Frygt! Men sitg mig -- sitg mig blot,
 Er du og -- god Pharnases!

Pharnases (studer).

Hvad -- hvordan?

Du spørger underligt. Slig Tvivl Prindsesse!
-- Fornærmer mig.

Aurelia (godmodig).

Tilgiv! -- Bevirket blev
Et daarligt Ord fra Læben; men med Ordet
Bortfjøl og Tvivlen af mit Bryst. Pharnases!
Ja du er god -- god som Aurelia,
Og snart -- ja snart skal hun vorde din.
(omfavner ham og gaaer.)

(affides)

I Guder! hvorfor isner saa mit Hjerte!

Archelaus

(sniger sig omkring i Baggrunden.)

Aurelia! du her! ha, -- vær velkommen!
Uvidende og ubekjendte Daimon!

Pharnases [for sig selv.]

"God" -- ja maaskee -- det kommer ifkun an
Paa hvad man kalder godt. Den Dolk er god,
Som hvæffet er og spids; den Gift, som vis
Og hurtig dræber; er den Mand ei god,
Som agter Storhed, og som tør foragte

Hvad Hoben kalder Ondt og Godt? Maaskee
 -- Maaskee er han den største blandt de Gode.
 (gaaer.)

Archelaus.

Knav kjender jeg ham atter. Det har virket,
 Stærkt raser Giften i hans Jnderste,
 Snart vil den bryde ud. I Unatur
 Han avlet er til unaturlig Daad.
 Giftblomsten i hans Sjæl skal bære Frugter.
 -- Ved Sønnen kan jeg engang vorde meer,
 End før ved Faderen. -- Hm -- Fader -- Søn!
 Det er en indbildt Anstødssteen; nær Thronen
 Har Blodet ingen Røst; de Slægtsskabsbaand,
 Som Politiken knytted, kan den løse.
 (gaaer.)

(Kongens Gemal.)

Mithridat

(siddet ene og skriver).

Snart kjøl dig Harm! i dine Fjendørs Blod,
 Slet ud -- for hvert et Strøg en Romer mindre.
 -- Saa veies Liv og Død af Guderne,

Monarken kan kun Død udvæie; dog
 Det er jo nok, naar Jordens Herrer luge
 Det Urtebeed, som Himmelens har saaet.
 O! kunde jeg kun luge det tilgavns,
 Da stod ei romersk Tidsel meer paa Jorden
 (Skriver fort.)

Pharnases (træder ind).

Fortryd ei, Konning! hvis jeg styrer dig!
 Jeg saae en Skye mørk hvile paa din Pande,
 Du skjuled den og -- gik.

Mithridat.

Troer du, min Son!

At jeg behøver mere end mig selv
 Til at foragte alle Himlens Skyer?

Pharnases.

O! nei, min Konning! dog det undrer mig,
 At du ei kaarer een Mand af de mange,
 Som staae omkring din Throne, til at sette
 Monarkens Vyrder.

Mithridat.

Son! den stærke Mand

Ei gjerne fuer nogen marvøs Træl,

Som vakler ved hans Side, med en Byrde,
Han selv kan bære.

Pharnases.

Men blandt Trællene

Du tæller dog ei Mithridaters Afkom?

Du har en Søn; og see! han erei Dreng meer.

Hvi lader du ham vandre ledig om

I Borgen? vilst du den skal vorde Helt,

Du aldrig Sværd betvoede?

Mithridat.

Brav, Pharnases!

Det huer mig. Gæst heel almægtig er

Den raske Ungdom, naar det kommer an

Paa Ord; dog jeg vil prøve dig: idag

Skal man forkynde mine Krigere,

At du est Overhøvding.

Pharnases.

Storligt Skønner

Jeg paa den Gunst: dog -- muligens det synes

Formasteligt hvad nu jeg har paa Tunge;

Men jeg var slet mit Udspring værd, hvis ikke

Jeg voved for din Sikkerhed, dit Vel
Det Værste, -- at opægge dig til Harm.

Michridat.

Kun snart Pharnasés! hvortil den Indledning?
Kan du betale mig en ødt Minut?

Pharnasés.

Er Stunden ødt, hvori Saarlægen standser
Det snelle Blod, som, hvis det løber fort,
Snart vinder ud med Livets Timeglas?
-- Du tænker kun paa dine fjerne Sjender,
Og glemmer dem, som er dig nærmest.

Michridat.

Hvad?

Pharnasés.

Monark! du est ei yndet af dit Folk,
Skjøndt du fortjente det: den lange Feide
Med Romerne har tæret Landets Marv
Og avlet Misfornøiede. Let stander
En farlig Oprørshær paa Benene,
Og gamle Ponterkonnings gamle Throne
Vil vakle --

Mithridat.

Og nedstyrte mener du,

(haanlig.)

Og saa vilst du vel holde paa den?

Pharnases.

Aldrig

Jeg drog i Tvivl, at jo, naar Magter bød,

Den standed fast, urokkelig igjen;

Men hvilende paa Undersaatters Liig.

Kun Sjenders Blod forskjønner Purpuret,

Ei Børns som fore vild; og tænker du

At slukke Oprørsflamme uden dette?

Mithridat (utaalmodig.)

Hvortil de Spørgsmaal den Bidsløstighed?

Kort Valget er, hvis de ei lyde vil,

Saa skal de bløde.

Pharnases.

Mildere mig tyffes

Et andet Raad: bedst Frygt og Kjærlighed,

Forenet, værne broderligt om Thronen;

Men staaer kun Frygten der med blodigt Sværd,

Da synes Konningen Tyran. Staaer eene
Den milde Kjerlighed ved Thronens Fod,
Da synes stærkest Fyrste svag. See! Konge!
Dig frygter Ponterfolket; men ei elsker,
Mig elsker det; men frygter ei: foreen
Med Frygten Kjerlighed! og -- Barnet lyder.

Mithridat.

Saa er det Alvor! vilst du virkelig
Mig hjælpe at regjere? Nei, Pharnases!
Den gamle Vandringsmand tog aldrig Røret
Af Mosen til at fætte sine Fjed,
For, naar det brast, med daarlig Pral at sige:
"Jeg stod foruden det." Nei, gik min Son!
Til Gruerstuen, sæt dig hos en Nise!
Og stem din Cithar til en kjælen Sang!
Og kom igjen naar jeg har færre Haar
Paa denne Iffe, og naar du har fleer
Paa Kind og Hage, kom saa hid igjen,
Da kan vi tale nærmere om Tingen.

Pharnases (affides).

Det er besluttet -- Roma! jeg er din.

(høyt)

Følg mig, Konning! hvis mit Ønske var
For stort. Jeg har et andet, som er mindre.

Mithridat.

Og hvad er det?

Pharnases.

Du raadede mig nys,

At søge Gruerstuen. Jeg vil følge
Dit Raad. Du veedst, jeg bragte hid fra Hellas
En herlig Mæ; med hende vil jeg sjunge,
Som du mig bød, et kjælent Qvad: jeg mener
Et Brudeqvad.

Mithridat.

Det meente jeg dog ei,
Thi Søn! det er ei godt sig at formæle.

Pharnases.

Du est en Olding, glemmer jeg er Yngling.

Mithridat.

Med min Erfaring vidste du, at Qvinden
Er kun en Skjøn, forgyldet Sarkophag.

Pharnases.

Du hader nu fordi du ei kan elske.

Mithridat.

Bedst du din Moders Dyder? -- Egtebrud
Giftblanderie og Blod ---

Pharnases.

Die Konge! tie

Med denne Synd! den rammer jo dig selv.
Du har ei seet min Brud endnu, see først!
Døm siden!

Mithridat.

Vel, imorgen Søn! imorgen:

Inat skal der anstilles Offeringer;
Imorgen kan vi juble.

Pharnases.

Tak! min Konning!

(Affides)

Troe nu, jeg Alt har glemt for Bryllupstanker.

(Gaaer.)

Mithridat (seer paa det Skrevne.)

Imorgen Høytid, Offerfest inat. --

- Den Dødeliste vorder lang og sort,

Og blodig vorder Daaden. Mithridat!

Est du ei grum? -- ha, grum mod Romere!

Det var Retfærdighed. Stig op fra Graven!
 Enhver, som blødte for Qvitterbrod!
 Stig op fra Graven! kom ved Maanestien!
 See eders Dødningsoffer! -- Sulla! kom,
 Og see min Hevn og dine Pandemænds Liig!
 Og stolte Roma! kjend nu Mithridat!
 Og Skjæl - ja Roma! græd og skjæl som Pige!
 Du har et Pigenavn, og derfor dobbelt
 Jeg hader dig; du est en Amazone:
 Du ellers ei engang mit Had var værd.

M u r e n a (træder ind).

Stormægtige Konning! du har kaldet mig
 Her staaer jeg til din Tjeneste.

Mithridat.

Var det

Ei dig, som vilde lære Mithridat
 At kjende sig? dig vil jeg kjende først:
 Hvo est du?

M u r e n a.

En Forstenelse, Monark!

En Myrthegreen, af Uveir tidlig renet
 Fra Moderstammen, og udkastet paa

Det vide Verdensocean, der blev den
Forhærdet, fast ukjendelig, kun brugbar
Til Rølle eller Stridsøre.

Mithridat.

Det Sprog

Forstaaer jeg ikke; du est vel udsluppen
Nys af en philosophisk Hægrerskole,
Og gaaer nu Landet om og bilder Folk ind,
At du kan tyde Stjerner; sy! lad Qvindesolk
Befatte sig med Eligt, du er en Mand;
Det veedst du vel hvad er.

Murena.

Som oftest, Herre!

Er det man kalder saa, en hulet Ceg
Som vel i stille Veir, stolt af sin Høyde
Og af sin hvæsse Hud, seer med Foragt
Med paa det lave qvindelige Siv;
Men kom Orkanen, sank den tit til Guden
Af Sivet som den oversaae.

Mithridat.

I Pontus

Du ei traf flige Mænd;— maaskee i Roma.

Murena.

Fast overast.

[betydende]

Men Pontus har en Mand,
En marvfuld Tæg, som ei i Stormen raver,
Men kæmpe vil med den; dog stærkere
Ved Kamp Orkanen raser, og omkaster
Hver Stamme trindt den Stolte, og tilsidst
Han eene stander, og vil falde -- eene.

Mithridat.

Du est dog Sprøamand hører jeg, nu vel!
Hvad der du sagde mig om Egens Fald
Er muligt, ja fast rimeligt; men det
Vil Tiden lære; kanst du sige mig
Hvad eene jeg kan vide, -- mine Tanker?

Murena.

Du fordrer meget, store Konning! Lidet
Gav Skjæbnen mig at vide fremfor Andre;
Og af den underlige Tankeskjæde,
Som spraglet slynger sig i Sindets Braa,

Seer ei mit dødelige Dne meer,
End enkelt Led og enkelt Farvestrøg.

Mithridat (haanlig).
Hvad Farve har da mine Tanker?

Murena (med Bægt).

Konning!

De synes mig isørte røde Striber,
Som Alteret, naar Offerdyrets Blod
Nedstrømmer for de vrede Guder.

Mithridat (affides).

Gjæglers!

Dit Billed traf.

(Styrtter sit Hoved paa Haanden og hensesyner
i dybe Tanker).

Murena

(Som imidlertid har nærmet sig og seet Papiret,
farer forfærdet tilbage.)

Hvad seer jeg! Dødsbud for
Hver Romer her! ha, ved Olympens Guder!
Min Død skal frelse dem.

(Aflaster Spaamandsbragten og staaer i romersk
Rustning med draget Sværd, og hæver det
mod Mithridat).

Forsvar dig, Konning!

Jeg er Murena.

Mithridat

(i samme Stilling, seer rolig og truende paa ham.)

Romer! vover du?

Murena

(staaer som sønderknuset af hans Blik og taber Sværdet af Haanden.)

Mithridat

(vinker; en Høvding træder ind med Bagt).

Sæt denne fast, det er en Kongemorder!

(Nogle af Bagten gaae med Murena).

Mithridat.

Og du min Høvding! tag mod Dødens Bud!

Og send det om til alle Høvdinger

I Pontus og i lille Asien,

Og naar den mørke Midnatstime slaar;

Da slaae det sidste Pulsslag for hver Romer

I hele Sinope.

Høvdingen

(blegner og tager flialvende mod Budet).

Mithridat

Nu, skynd dig! gik!

En eneste Qviriter som kan vidne

Mod eders Lydighed, er eders -- Død.

Høvdingen (gaaer).

Mithridat.

Dyr est du, Blodhevn! -- ha, men du er sød.

Anden Handling.

(Morgen. Et Gynæceum paa Kongeborgen i Sinope).

Nurelia

(Siddet med Haanden under Kinden, med forvirret
Haar og forvildede Miner, og stirrer hen for sig).

Phyllis (nærmer sig hende).

Min Herkerinde! -- Nei hun hører Intet;
Hun drømmer slumrende, og drømmer vaagen
Heelt underlige Ting: snart stirrer hun
Saa taus og vist hen i den vide Luft,
Som om der holdtes Skuespil; snart synker
Til Jorden hendes Blik; mens Liv og Sands
Den synes at forlade, snart igjen
Hun farer op, og --

Nurelia (reiser sig vild).

Hjelp! -- det blusser; -- hjælper!
(farer med Haanden over Ansigtet).

Det var en Drøm; -- fra Guder komme Drømme.
-- Hvor brænder det?

Phyllis.

Kom til Dem selv! Prindsesse!
Jøel Marmoret er foldt.

(berører en Pille)

Aurelia.

Sa, Jis er uden,
(peger paa Bryftet)
Og kun herinde brænder Flammen.

(fatter sig)

Phyllis!

Lad mig kun eene; kommer Offerpræsten,
Da vijs ham hid!

(Phyllis gaaer.)

Aurelia.

En mørk, en rædsom Nat!
Forgjænger til min Bryllupsdag, -- o! Guder,
Hvad er der hædet mig? Knap kjender jeg
Mig selv igjen; er det en Sygdom, og
Er de kun Drømme, disse Villeder,
Som, i de blege Skyggers Dødningdragt,

Med Mattens Nafn svæve mig forbi?
 Er de kun Dromme? eller er de meere?
 Og hvilket meere? -- Hvad er Ahnelser?
 Er de kun Frankne, sygelige Dørn
 Af syge Phantasie? og hvad er Varsler?
 Er de kun tomme, sønderslagne Stykker
 Af Ting som vare, men som Frygten samler,
 Og ængstelig troer, at finde Spor til Ting,
 Som skulle worde? Og Hvo er jeg selv?
 Hvad Stjerne saae min hemmelige Fødsel?
 Hvo viser mig den, at jeg den kan spørge
 Om disse Gaader?

(seer mod Udgangen)

-- Vise, gode Gubbe!

Til din Erfæring vil min Ungdom tye.

Offerpæsten (træder ind).

Prindsesse! hvad er modt Dem, at De kalder
 En Olding hid, som, nær ved Gravens Røe,
 Ei gjerne lytter til Palladsets Støyen?

Aurelia.

Ei heller til Ulykkeliges Suk,
 Naar han kan mildne dem?

Offerpræsten.

So, sandelig!

Endogsaa naar han blot kan sukke med.
Edle Prindsesse! De er dog ei selv
Den Lidende, som søger Gubbens Trøst?

Aurelia.

Saa er det, Gamle! eller mener du
At Pigen, som af Mørket blev udrevet,
Præstinden som i Purpuret blev svæbt,
En Prindses Brud, hvem tusinde misunde,
Troer du den Pige aldrig leed?

Offerpræsten.

Ik, nei!

Det tør jeg ikke troe: jeg er en Olding,
Ni Gange ni Aar har jeg lagt tilbage,
Vidt gik jeg om paa Jorden, overalt
Trof jeg paa Daarer, Bøise, Onde, Gode,
Men ingensteds - - -

Aurelia.

Paa Lykkelige. -- Gamle!

Troer du da, Mennekket skal være det?
Jeg troer det ikke, fordrer det ei heller:

Kast Ornen ned paa Jorden! stæk dens Vinge!
 Den slagrer, angstes, susser sig herfra;
 Men den maa slagre, til dens djærve Fjær
 Er vorne ud til Flugt: vort Element
 Er heller ikke her. -- Jeg bad dig komme,
 For at raadsørge dig; veed du ei, Gamle!
 Om Drømme kan betyde Noget?

Offerpræsten.

Stundom

Sandt jeg i dem et Vink fra Guderne.
 Hvad drømte De, Prindsesse!

Aurelia.

Om mig selv

Jeg drømte frygtelige Ting, om Slanger,
 Som snoede sig omkring mig; og jeg saae
 En ulyksalig Glædesfest, liig hin
 I Ilios; den endte sig med -- Blod.
 Jeg saae i Kongens Sølvhaar en Lue,
 Og Kronens Guld, som Lavastrøm, nedflød,
 Og brændte Purpuret; men stolt og kold,
 Monarken saae derpaa, -- da kom en Yngling
 Med gyldne Væger og udtømte det

Vaa Herferissen; jeg velsigned ham,
Men gjøs, -- og vaagned: -- det var -- Olie.

Offerpræsten (langsomt).

Olie?

Dermed man salver Konger.

Aurelia.

Men ei godt

Man dermed slukker Ild.

Offerpræsten.

Edle Prindsesse!

Lad Dremme være hvad De vil! kald dem
En Leeg af Phantasien, eller og
En Guddoms skjulte Vink! hvad Guderne
Vil handle, veed ei Mennesket; men hvad
Vi selv bør handle -- det vi Alle veed:
Og hændes Noget, som vi kalde Jertegn,
Mørk Ahnelse og Varseldrom, da maae
Fornuftens Børn ei lee deraf med Letsind
Ei heller blindt hen lyde Følelsen;
Men mindes hvad de bør og hvad de kan.

Urelia.

O! hvad kan vel en stakkels Drømmerinde?

Hun seer det skrækkelige Kommende,

Hun seer det eene -- og hun lider eene.

Offerpræsten.

Hun kan advare.

Urelia.

O! Hvo vil troe

Den aldrig glade, drømmende Cassandra?

Hun vanked sørgende blandt Glædesfæder,

Til deres blinde Fryd blev -- Jammershys.

Ærværdige Gamle! see! jeg er Cassandra,

Gid Sinope ei vorde Ilios!

Og Mithridat ei Priam!

Offerpræsten (forfækket).

Store Guder!

Det I forbyde!

(*efter en Pause, rolig og mild.*)

Nei, Prindsesse! nei,

Det var en Fæberdrøm. Den tyder Intet.

Lad Ængstligheden fare! Denne Dag

Er ingen Sorgens, men en Glædens Dag.

Jeg gaar at ofre for den. Mod! Prindsesse!
 Smyk Dem med Guld og Perler uden paa,
 Og Glæde inden, som en Brud det sommer!
 (gaaer.)

Murelia.

Nei, jeg vil pryde mig med Sørgeflor,
 Og varsele. -- Ja, jeg vil advare ham.
 Monarken vil jeg see. -- Han hader os;
 Dog maa den Stærke end foragte Svaghed,
 Maaskee han ynker den Ulykkelige.
 (gaaer.)

(Slotshaugen.)

Archelaus (allene).

Naturen er i Oprør. -- En Comet
 Forstrækker Folket. -- Rømerblod beffuller
 Det hele Land. -- Blodheverne er nær.
 Og dette Bryllup nu! -- hans egne Børn
 Forene sig, og kjende ei hinanden.
 -- En Søn forraader Faderen. -- En Broder
 Vil ægte Søsteren; -- Et selsomt Virvar
 Af Unatur; dog saa det jo maa være:

Forbrydelse maae paa hverandre bygges
 Paa denne Slægt, at den kan Halsen bryde,
 Som en Selvmorder, ved sin egen Daad.
 -- Gak fort! o! Skjebne, din Medvider tier.

M u r e n a.

(Kommer, stirrende paa Torden, hængslen i sig selv.)

A r c h e l a u s.

Saa undslap du dog af Tyrannens Bold!
 Men veedst du Blodbadet i denne Nat?
 Ved Stygis Bredder vrimsle Romerskygger.
 -- Du tier Rømer! er dit Liv, din Aand
 Hos dine Landsmænds?

M u r e n a (mørk).

Fast jeg ønsked det,
 Saa stod jeg ei besffæmmet for mig selv,
 Vel ei bekæmpet udi aaben Kamp
 Af fjendtsligt Sværd, men - af en Oldings Blif.
 Jeg havde kunnet frelse dem. O! Brødre,
 O! Brødre, eders Blod er paa mit Hoved.

A r c h e l a u s.

Du vilde dræbe Konningen?

Murena.

Foragt mig!

Jeg vilde, men jeg kunde ei. Jeg hæved
Mit dragne Sværd imod Monarkens Bryst,
Men saae hans stolte, høye Koe, og -- blegned,
Og Staalet faldt af kraftløs Haand. --

Archelaus.

I Guder!

Hvad Troldomskraft blev givet denne Mand?

Murena.

Det skal jeg sige dig: hin Troldomskraft,
Som gaves alle stolte Sjæle: Livet,
Med Livets Slaver see de med Foragt,
Og Døden selv de djærvt see under Øyne,
Ja Parcen studser, taber hvasse Staal,
Og Traaden løber fort et Øyeblik.

Archelaus.

Lad den kun løbe fort! først skal han see
Sin Thrones Fald; det saarer dybere
Hans stolte Hjerter, end den bedste Sværdod.
-- Nu bliver du Murena!

Murena.

Ja jeg bliver --

Jeg bliver, for at see de Andre handle.
Du hørte jo det hemmelige Budskab,
Som nylig bragdes mig fra Romerhæren:
Pompeius har forenet sine Dropper
Med mine, og vil staae i Sinope
Naar Mithridat det venter mindst. -- Ad Snigvei
Gaaer Romermodet første Gang.

Archelaus.

Jeg veed det,

Og Rygtet er alt udspreidt her i Byen,
At just Pompeius trækker sig tilbage,
Let vorder Sciren; thi nu er man sorgløs,
Og tænker kun paa Festligheder. Kongen
Vil feire Prindsens Brudsfærd idag.

Murena.

O! Festligheder -- Brudsfærd -- de Ord
I mine Øren skurrer; hvad er der
Paa Jorden sig at fryde over? -- ha!
Vil man maaskee erstatte den et Tab
Af flere Tusind Romere ved Haabet

Om en afkræftet Prindses Frugtbarhed?
 -- Nei, Nemesis skal rive Brudesaften
 Af eders Haand, og tænde Templet selv
 Og hele Sinope til Dødningsbaal
 For vore Dræbte. -- Kom, Pompeius! Skynd dig!
 Giv hid med vore Legioner! her
 Er Maal for eders Sværd, og Føde for
 Den sultne Ravnescor i Pontus.

[gaar].

Archelaus.

Romer!

Din Hevn er Flamme; min er stille Blod,
 Du raser, -- jeg er rolig; Hvo er farligst?
 Det vil vi see. Hans Flamme blussed op
 Af øyebliklig Harm: min Blod sig nærer
 Af gammelt, stille, dybtindgroet Had;
 Han glemmer sig og Alt udi sin Hede,
 Jeg med mit kolde Had er klogere,
 Jeg glemmer ei mig selv. Der kommer Prindsen,
 Nu er det Tid at give sig tilkjende.

Pharnases [i dybe Tanker].

Saa Skjæbnen vil det, eller lyver du
Sandfærdig! I saa og du forvovne Døst,
[peger paa Bystet]

Som her Pharnases hylde til -- Monark?
Nei du ei lyver. -- Saae jeg ikke selv,
Da denne stærke Stemme i mit Byst
Bortskremmed Sønnen af mit Dye, saa
Jeg da ei paa den vrede Himmelbue
En Stjerne, stor og skøn, med Sølvskjær,
Medglide fra sin gamle Cirkelskie,
Og synke brat i Rummet's dybe Grav,
Og glimte -- og forsvinde: gamle Koning!
Den havde dine Lokkers Farve, og
Det var din Stjerne. -- Ja, hist den forgik,
Hvor Kongens stolte Marmorbolig kneiser.
-- Maaskee hans grumme Daad i sidste Nat,
Fremrykker Maalet for os begge.

Archelaus [træder hen mod ham].

Hil dig!

Det er mig kjær at gensee dig, min Prinds!
Saa sund og karst.

Pharnases [studer].

Hvad, Archelaus! du
I Sinope!

Archelaus.

Saa undrer det dig, Herre!

Pharnases.

Det ei forundrer mig, men jeg beundrer
Din Uforsagthed, at du vover dig
Tilbage i en Stat, hvor du forlængst
Er dødsdømt, som For - - -

Archelaus.

Siig kun Ordet ud!

Jeg vover Intet ved af dig at kjendes,
Da hvad Forræderiet angaar, troer jeg
Min Prinds mig ei fordsimmer.

[smiler betydnende].

Pharnases.

Archelaus!

Du varst en brav og nyttig Statsmand. Kongen
Har forurettet dig; og jeg fortænker
Dig ei i, at du blevst en Romerven,

Seg selv maa agte dette Folk; men sig mig
Hvortil Tilbagekomsten?

Archelaus [trækker paa Skulderen].

Herre Prinds!

En styrtet Hofmand er en Træksugl, gjerne
Han søger til sin gamle Nede atter,
Naar Veirliget forandrer sig.

Pharnases.

Hvorledes?

Archelaus.

Sej haaber snart Forandringer kan skee
I Statssystemet.

Pharnases.

Om -- hvad mener du?

Archelaus.

Seg mener, Pontus er heel utilfreds
Med Gernaaget, det kan lettes dem,
Om ikke just aftages; thi, min Prinds!
Paa Jorden gives tvende Racer Folk,
De ere Fri og Trælle, Kjendemarket
Staaer indenfor, og det er netop Grunden
Til hver ulykkelig Forvirrelse,

Naar Slaver løses og Fribaarne lønkes.
Et Folk, som længe alt taalmodig lød
Tyranners Bud, det er til Naget vant,
Og maa beherskes.

Pharnases.

Videre, Archelaus!

Archelaus.

Fremdeles mener jeg, det kunde hændes,
At Romerne fik Overmagten her;
De vil da vælge ud en anden Drot,
Som ei med Krampestyrke Sværdet slynger
Om Folkets Tinding, og saa mener jeg
At Valget falder paa -- Thronarvingen.

Pharnases.

Saa mener du det kun; men veed det ei?
Du varst dog Romernes Fortrolige.

Archelaus.

Jo, Herre Prinds! jeg veed dit Forbund med dem,
Og de har sendt mig, at forkynde dig,
At Vonterkronen snart skal worde din.

Pharnases.

Den er jeg voren. Men hvorfunde?

Archelaus.

Herre!

De stole paa din Medhjelp; er det ei
Idag just, du din Brudehøytid feirer?
Saa vorder her vel al Slags Lystighed
I Sinope?

Pharnases.

Troe ikke, Archelaus!

At heftig Qvindesyge plager mig
Og Lyst til Dobbelt! nei, det ahned mig,
At maasse større Ting var sammengkjædet
Med denne Ubetydelighed.

Archelaus.

Prinde!

Det turde hende sig, du ahned Det;
Jeg mener kun, det turde hende sig,
Du fikst ubudne Bryllupsgjæster.

Pharnases.

Hm --

Mon jeg forstaaer dig retteligen? Skulde
Pompeius -- skulde Romerne? --

Archelaus.

Vel muligt;

Men for ubudne Gæster bør du ei
Forglemme dine egne; lad især
Soldaterne ei mangle Drueblod,
Maaskee det kan Soldaterblodet spare.

Pharnases.

Ha -- jeg forstaaer dig, Archelaus! Vel,
De skal i Aften bytte deres Sværd
Med syld'e Vægere; thi det skal vende
En herlig Fæst for mig. Hør, kloge Statsmand!
Giv mig din Haand paa, du vil staae mig bi,
Til jeg har naaet mit Maal, og du skalst vende
Næst mig den første Mand i Pontus.

Archelaus (giver ham Haanden).

Herre!

Der er min Haand.

Pharnases (gyser).

Hu -- du est kold, min Ven!

Archelaus.

Jeg brænder ei som du; dog bedst og sikkest

Maar falken Maaket, naar den parrer sig
 Først med en kold og sikker Haand.

(Saaer).

Pharnases.

Net saa --

Den hede Jernstang maa kjsles, og
 Den vorder stærkt, uovervindligt Staal.
 Saa var min Ahnelse dog ikke Tant,
 Ei heller hin Sandstigers mørke Tale:
 "Rød," sagde han, - ja rigtig - "rød som Blod
 Staaer Kronen malet i din Haand." - Som Blod?
 Som -- Fader --

(gyser)

Nei som andet, simpelt Blod;
 -- Pharnases! ræddes du alt for dig selv?
 Hvad vil jeg? kun hans Scepter fordrer jeg,
 Hans Liv mig være helligt, uantastet;
 Dog skal han falde, kræver Skjæbnen det;
 Ja saa --

(trækker paa Skuldreene)

Saa falde han -- men ei ved mig.
 I Urnen er alt Loddet kastet. Hift

Ved Altret og ved Brudeskæerne,
Og for de store Guder skal det falde.

(gyser)

Hu! hvorfor der, just der? -- ha! ha! jeg Daarel
Jeg maa udlee mig selv: end svæve mig
Min Barndoms dumme Hjerneskind for Dyer:
Hvad er vel disse frygtelige Guder?
Hvad er de andet vel end Spøgelsfer,
Hvormed man skræmmer Pøbelen og Børn?

Nurelia (som har hørt det sidste).
Pharnases! vil du jage Guderne
Ud af dit Hjerte; det er ikke godt:
Naar først de gode Aander det forlade,
De onde flytte ind.

Pharnases (forfækket).

Nurelia!

-- Har jeg maaskee talt høyt? hvad sagde jeg?
Dog det er ligegyldigt hvad jeg sagde --
Det var Usandhed.

Nurelia.

Sa oet var det, Prinds!

Nei, hine store, frygtelige Guder
Er ikke Hjernespind --

Pharnases.

Nei, nei vist ikke!

-- Det altsaa sagde jeg? -- ha, ha, nu veed jeg
Hvoraf det kommer, nylig hørte jeg
En Philosoph, og Philosopher veedst du
Har deres egne Meninger.

Murelia.

Pharnases!

Vel staaer i Kundskab en uhyndig Dige
Tilbage for de Vise; dog jeg troer,
Der gives Sandheder, som ei udsprang
Af sindrig Lærdoms Hjerne; men Naturen
Har skjult det rene klare Sandhedsvæld
I hvert uskyldigt Hjerte; troe mig, Prinds!
Du kan gaae vild. En lav, indskrænket Aand
Staaer ikke Fare at forvilde sig:
Forsagt, som dødsigt Trældyr, fryber den
Ad viste Vei, og taber ikke Sporet;
Men Prinds! den ualmindelige Aand
Er liig en vælig Ganger, hvem paa Fjeldet

Et Barn vil lede; Fromhed kaldes Barnet,
 Det er en blid, gunstlokket Himlens Søn,
 Han leder trygt ad afgrundsvangre Stie;
 Men af! den stolte Ganger føler Selvkraft
 Og blues ved at ledes og -- nedstyrter.

Pharnases.

Min Brud! troe ei, at hvert letfindigt Ord,
 Som fra en Ynglings Læbe flød, udrandt
 Af Hjertet: Ordene har tvende Kilder,
 Een i vor Overdeel, den kaldes Hoved,
 Een i vor Middeldeel, den kaldes Hjerte:
 Fra hin udstrømme ofte mange Ord,
 Som røbe Vid og Skarpsind, skøndt de ofte
 Modstride Sandheds indre, bedre Nøst;
 Ordkilden her

(peger paa Hjertet)

Er fattig, ofte taler
 Den kun med Suk; men den bedrager aldrig.
 Aurelia! hvad jeg i Centrum talte
 Kom fra den første Kilde.

Aurelia.

Jeg vil troe det:

En Velslings Skarpsind kan ei bringe os
Til at foragte det Guddommelige;
Men sig mig, hvilken usfrom Tanke mørkner
Dit Bye og nedtvinger det mod Jorden,
Det møder mig ei længer frit og aabent,
Og lyst som engang.

Pharnases,

Alvor sømmer Manden.

Aurelia.

Men Alvor vandrer ikke skummel om
Og fly for Ukylds Mafyn, som en Natfugl
Maa flye for Dagens Glimt til Mørkets Huler.

Pharnases.

Min Brud! mon ikke selv den Fromme gaar
Afsides naar han sørger? seer du ei,
At Krigens Ulv har sønderslidt sin Lænke?
Den raser hylende fra Bye til Bye
Og strækker blodigt Svælg mod Armod's Hytte:
(affekteret)

Hvor for laae rige, kornbegroede Egne
Og Krehæren bølgede for Vinden,
Der stander nu paa nøgne Jord en Hær

Af Krigere, saa tæt som nylig Aret,
 Og Solen speiler sig ei mere fro
 I fredelige Leer, men gjenluer
 Fra bredden Sværd og fra den blanke Brynte,
 Mens Stormen sufer i blodrode Hjelmbusk.
 Og der, hvor Bonden vandred tryk bag Ploven,
 Og Biingaardsmanden quad paa sine Høye,
 Og hvor forelskte Hyrder's Kløytetoner
 Ledfagedes af kjæle Pigers Dands;
 Der runger Landsen nu mod haarden Skjold,
 Og de Ulykkelige's Jamren døves
 Af Krigsbasunens hule Tordenroft,
 Og Havnens Hyl paa halvfortærte Liig.

Aurelia (sagte).

Saa skildrer Kløgt, ei Medynk.

(høyt)

Er det Grunden

Til Matten i dit Nafsyn, o! da Held dig,
 Og dobbelt Held os Alle, naar os Freden
 Gienfsmiler, og det dages over Pontus.

Pharناس.

Den Tidspunkt seer jeg længselsfuld imøde,
 Da Ponterkronen ei hvert Øyeblik

Skal trues at nedrives fra sit Ede,
 Mens Romas Den med tung og stærken Vinge
 Harmfuld omsuser den, men naar i Fred
 Den hvile kan paa --

(holder inde)

Aurelia.

Hvorfor standser du?

Pharnases.

Paa -- Ponterkongens Hoved; men jeg frygter,
 Fred vorder ei i denne Konges Tid.

Aurelia.

Og dog vil Kronen hvile mere fast
 Paa Mitridats de alderhvide Loffer,
 Selv naar de slagre vildt for Vinterstormen,
 End i en Ynglings sagre Haar, som Vaaren
 Omvifter med sin fredelige Kande.

Pharnases! jeg har havt en Drom, jeg drømte,
 At Lynet traf den paa hans Læse.

Pharnases (hastig).

Og

Nedstyrted den -- var det ei saa?

Nurelia.

Mei Prinds!

Den fatted Ild, og smelted, og nedflød,
Og vorded aldrig Krone meer.

Pharnases.

Min Brud!

Der drømte du! -- dog Hvo vil ændse Sligt?
Jeg har ei Troe til Drømme.

Nurelia.

Dog, Pharnases!

Dog drømte Priams Dronning om en Brand,
Som tændte Ilios og -- Paris fødtes,
Og Ilios blev til en Afkehob.
Jocastes Drøm blev sandet af Kong Laius
Da døende ved Sønnens Haand han blødte,
Og af Jocaste selv da hun opvaagned
I den uvidende Blodsfjanders Arme,
Og af Oedip da han fortvivlet gif
Bed Maaneskin, blandt Gravene, omsvævet
Af Eumeniderne, mens Faderkyggen
Fremtreen hver Midienat saa truende

Som vilde den hans Hjerte rive ud. --

-- Hvad fattes dig Pharnases! --

Pharnases (urolig).

Intet, Pige!

Men hvad du der fortæller om Oedip

Er høndet i den dunkle Old; som oftest

Er det betydningsløse Eventyr,

Af Digterne udpyntet.

Aurelia.

O! min Ven,

Som oftest er det sjældne Edelstene,

Som uindfattede kun vilde blande

Det svage Dye; derfor gjemmes de

I broget Slør af glimmerløst Metal,

Og kun indviiede Fornuftens Børn

Kan aabne Hylstret og beskue Glandsen.

-- Man siger da Oedip sin Fader mødte

Paa Beien, see! -- da kom en giftig Mand

Og gav ham Dolk i Haanden --

Pharnases.

See, min Brud!

Hvad skal det Almedigt?

Aurelia.

-- Og ledte Dolken

Til Faderbrystet og -- det blødt --

Pharnases (affides).

Ha!

Fordømte Eventyr!

Aurelia.

Og veedst du vel

Hvad Nanden kaldtes?

Pharnases.

Nei --

Aurelia.

Den har et Navn,

Som tyder Herksesygge.

Pharnases (affides).

Taler der

En Plageaand af hende.

(høyt)

Men hvor kan

Du finde Lyst i en Historie,

Saa blodig og saa fæl? mit Hovedhaar

Maa reise sig af Affkye ved at høre

En Daad saa grum og --

Aurelia.

O! regn ei Pharnases!

Hvad jeg idag dig siger; underlig
 Forstemt mit hele Væsen er; jeg føler
 En Ahnelse, jeg veed ei hvad den siger --
 Men dette Altar, denne Brudsfærd
 Forvirrer mig. --

Pharnases.

Aurelia! vær glad!

Jeg har beredet dig en herlig Fæst,
 Og budet mange Bryllupsgjæster; snart
 Den store Time kommer.

(assides)

Ekynd dig, Tid!

Rul fort, og riv mig med dig i din Gart!
 Jeg standser -- vakler -- fort! det er for sildig.

(Gaaer).

Murena

(gaaer tankesfuld i Baggrunden).

Aurelia

(hæver Høet taarefuld mod Himlen).

Gjør Kjærlighed ei lykkelig? og dog
 Dog græder jeg; mon jeg da ikke elsker?

Jeg veed det ei -- O! Hjerte, du est dog
 En underlig, en uforstaaelig Bog,
 Der staaer saa Meget, Meget, og vi veed
 Ei selv ret hvad der staaer. Og Glæde! du
 Est og et underligt, vildfarent Væsen,
 Forvirret Due liig, som rastløs flager
 Fra Tag til Tag, og dvæler ingensteds;
 Al du est fremmed her, som jeg, då Arme!
 (syrger)

Hvi maa jeg vanke paa Jorden om?
 Den er saa tom,
 Saa tom for den sorgende Pige;
 Hun er en Flygtning paa Kloden her,
 Hvor Hjemmet er
 Hun ahner -- og kan det ei sige.
 M u r e n a (kender hende).
 O! alle store Guder! det er hende.
 (Gaaer).

M i t h r i d a t (træder op).
 De vige; -- him, paa Havblik følger Storm,
 Pompeius er ei Frygtens blege Mand,
 Og uden Plan han handler ikke: tryk

Vil han maaskee mig gjøre, at jeg daarlig
 Skal troe mig sikker: nei, du snilde Romer!
 Tryk kan jeg først ei vende: Mithridat
 Var stedse tryk selv midt i Kampens Fare;
 Men sikker han sig aldrig troer, forsigtig
 Blev jeg ved Romerlist og eget Tab:
 Jeg mindes end den Aet, de loved mig
 Ved Cycius -- ha, det var blodigt Kjød
 Af Mennesker; med Afstye nød jeg det;
 Men hestig Blødtørst har mig plaget siden.
 -- Hvo stander der? det er en Sorgens Datter
 En Pige -- hm -- hvad vil en Pige her?
 Dog see! hvor Høn! kan hun og være giftig?
 O! Høn var ogsaa Laodice.

[til Aurelia]

Pige!

Hvem søger du?

Aurelia.

Jeg fandt den Mand, jeg søgte,
 Og det var Pontefongen Mithridat;
 Ham kjender den, der aldrig saas ham før,
 Ved første Blik.

Mithridat.

Skal dette være Smiger?

Den kanst du spare her: den Mand som veed
Sit Værd og Andres, ham gjør Noes ei større
Og Daddel ikke mindre.

Aurelia.

Store Konning!

Den smigrer ei som taler sandt.

Mithridat.

Hvo est du?

Aurelia.

Jeg er, min Konning! af, jeg veed ei selv
Net hvad jeg er; hvis jeg ei føled grant
Mit Legems Byrde; vilde jeg fast sige,
Jeg var en Dodning, som fra Gravens Noe
Paa fredløs Klode havde mig fersvillet,
Og dog af Jordens Støv, blind af dens Taarer,
Ei hørte Morgnens Kugl bortkalde mig,
Og saae ei, at min Spøgetid var omme.

Mithridat.

Du est ei af de Spøgeser, som Kræmmer.

Aurelia.

Dog af de varslende. Den samme Haand,

Som skjulte mig min Morgenrøde, viste
 Mig Aftenstjernens blege Skjær; men ak!
 Det er ulykkeligt at kunne skimte
 Gjennem Fremtids dunkle Slør: man seer
 Ei tydeligt, og derfor seer man Alt
 I mørke Farver.

Mithridat.

Har du Syner, Nige!
 Behold dem for dig selv! men svar, Hvo er du?

Nurelia.

En ung Cypres, som eensom spired frem
 I Delphi Laurbærskygger: ubekjendt
 Var Haanden, som mig planted; men mit Kald
 Blev at bebude Sorg; thi naar han taled,
 Latonas Son, i Laurbærlandens Susen,
 Jeg hørte ei de glade Varsellyd,
 Men kun de vemodslispende. Min Konge!
 Veedst du ei, at din Son Pharnases fandt
 Et saadant Skud i Delphi mørke Hauge?
 Han planted det i Østens milde Skjød,
 Men Østens Drot foragted det; thi ak!

Dets Kjon var qvindeligt, dets Lod var Afmagt.
Hun falder sig Aurelia.

Mithridat.

Prindsesse!

Saa tænkte jeg mig ei Pharnases Brud;
Men saa I takkes mig Smaapiger! Taarer
Jer sommer bedere end Smil.

Aurelia.

Monark!

Du est en stærk, haardhjertet Mand, og Held dig!
Thi det er ikke godt at vare Qvinde;
Vort Hjerte er en Harpe, spilet ud
For alle Vinde: det beroer paa dem,
Om Strængene skal juble eller klynke;
Men, Koning! derfor er vi dog ei Alle
Elendige Slavinder af de Vindpust,
Som vække glade Toner i vort Hjerte.
Til Storhed føddes vi vel ei, men kan dog
Beundre den. Jeg hørte om en Mand,
Som kaldtes stor, og som i Pontus hersked
Hans Son fremtreen og beiled til min Haand
Paa Jorfeviis, jeg rakte ham den hen,

Og fulgte ham; thi ved den Stores Søn
Blev jeg den Stores Dotter. Mithridat!
Bekræft det her med din Velsignelse!

(knæler)

Mithridat (reiser hende).

Prindsesse! Sværmerie forleder dig
Til Daarlighed; dog for en daarlige Tanke
Har du helbredet gamle Mithridat:
Bedraget af en Kvinde, troede han
At alle Kvinder vare Laodicer;
Du lærte ham, at vel man bør beklage
Men ei foragte dem. Gak Sværmerinde!
Giv Ponterkongens Søn din Haand! ombyt
Dit sorte Slør med gyldne Brudeklæder!

Aurelia.

Du seer mig i min Brudedragt, Monark!
I Sorgens Slør mit hele Liv var hyllet,
Og selv min Glæde pryder sig dermed,
Jeg gaaer, min Koning! gaaer til Brudetærd,
Men et som Jordens lykkelige Døttre:
Mig er det -- som jeg gik til -- Graven.

Mithridat.

Pige!

Du franter af Tungstindighed.

Aurelia.

Af Dødsfot;

En Døende kan varse, som man siger.

Jeg varser dig: vogt dig for Priams Stiebne!

Og seer du Flamme hvirvle om din Tinding,

Og en mørkladen Yngling nærme sig,

Da gik af Veien for ham!

Mithridat.

Gaa af Veien?

Jeg for bortrydder hvad der staaer i Veien.

Hvor kommer du paa Sigt?

Aurelia.

Spørg Himlen! Drømme

Er jo ei altid Tant; og just en Drøm

Har budt mig være dig. Og nu, Monark!

Jeg vandrer hert igjen, Betsignelser

Skal bringe Fred: velst n din Datter, Fader!

Mithridat (rørt).

De store Guder være med dig, Pige!

Aurelia.

O! de beskytte dig!

(Gaaer).

Mithridat (uroelig).

Hvad meente hun?

-- Min Datter! -- O! hvi dræbte jeg min Datter?

Er hun af Graven standet op igjen?

Hun talte om en ung Eypres -- I Guder!

Saa var min Drøm jo; en Eypres udvored

Af disse Lænder, og en Pigehaand

Som denne -- ja som denne -- ledte mig

Ned i den dybe -- skumle Sarkophag.

--- Sy, gamle Yngling! er det Roligheden,

Hvoraf du var saa stolt? en Pige kommer,

Og sværmer -- drømmer, og du glemmer dig;

Skal Mithridat og see sig svag?

-- Hvad var det

Hun varfled mig, den Sorgens blege Mæ?

-- Dog ligemeget -- Varflet er det ei

Men kun mig selv, som lede skal mig selv.

(Gaaer.)

Archelaus

(som har sneget sig bag ved og hørt det sidste, leer
efter ham og leer ondskabsfuld).

Din sorte Dæmon leer og raaber:

"skjælv!"

Tredie Handling.

(Det store Tempel i Sinope. Aften. To Undere
præster ere i Færd med at tænde Lamperne og
Offerilden).

Første Præst.

Det er alt ud paa Matten; nu vi kan
Vel vente Brudeskaren snart?

Anden Præst.

Slig Fæst

Jeg ei saae Magen til i Pontus før.
Det kan jeg lide, at den simple Mand
Ei tørster, naar der drikkes skarpt paa Morgen;
Thi jeg forsikrer dig, det var med Nød,
Jeg trængte mig til Tempel for Viinsfade,
Og Klynger af berusede Soldater.

Første Præst.

Her er heelt mange Fremmede i Byen.

Anden Præst.

Det har jeg ogsaa mærket; vel er det
 Ei noget Under, at man strømmer hid
 Fra alle Verdens Kanter til sig Høytid:
 Tit saae man jo de mindste Smaating samle
 Den ledige, stupide Mængde; -- men
 Jeg har ei Troe til disse Fremmede.

Første Præst.

Hvorfor?

Anden Præst.

Thi de gaae taus og mørk omkring
 Og tage ingen Deel i Glæden, men
 De fulde Bægre gaae urørt forbi dem,
 Den huer mlg ei som slaaer Brag paa Vinen
 Udi et Drickelag.

Første Præst.

Jeg vraged ikke,
 Sad jeg saa sandt til Bænks paa Morgen nu.

Anden Præst.

Den Vre skjotted jeg ei engang om,
 Ja -- hvad du maaskee neppe troer -- jeg vilde
 End ikke bytte Sæde med Monarken.

Første Præst.

Med mindre du var Mithridat.

Anden Præst.

Selv da ei;

Det skal jeg dig bevise af Fornuften.

Første Præst.

Jeg før vil troe dig paa dit Ord: jeg kender
Din Naade at bevise - -

Anden Præst (langsomt).

Jeg er Præst,

Og Mithridat er Kongning; Kongen sidder
Paa høien Throne og med Spiir i Haand,
Og har meer Magt udi sin Vegefinger,
End alle vi i Hænder og i Fødder;
Skjøndt Kongen nu paa høien Throne sidder,
Og holder mægtig Spiiret i sin Haand,
Og har meer Magt udi sin Vegefinger,
End alle vi i Hænder og i Fødder --
Saa - -

Første Præst.

Gaaer det dog en Ende, mener du,
Og snarere end dit Beviis.

Anden Præst.

Saa rigtig,

Saa meente jeg; thi seer du, her i Pontus
 Har været Mithridater sex i Tallet,
 De sadde rigtig nok paa høven Throne,
 Og holdte mægtig Spiret udi Haand,
 Og havde mere Magt i Pegesfingren,
 End alle vi i Hænder og i Fødder;
 Men see! hist ligge de nu alle sex
 I Marmorkisterne, foruden Throne,
 Og uden Spiir i Haand, og skjæntt tilfammen
 De har tolv Hænder og tolv Fødder, har de
 I alle dem dog ei saa megen Magt,
 Som jeg udi min lille Finger.

Første Præst.

Vel!

Men Kjødets Gang skal vi jo Alle.

Anden Præst.

Dog

Paa Tid og Maade er der Forskjel: seer du,
 De høye Planter knækkes let af Blæsten;
 Og en Græshoppe sidder sikkrere

Paa Bunden af et Høles, end den Mand,
Som ovenover styrer hele Læsset.

Første Præst.

Men Mithridat jeg troer dog sidder fast.

Anden Præst.

Ga til hans Time slaaer; thi seer du, naar
Smaa underlige, mørke Skyer samles
Paa Himmelen, ret som de var maskerte,
Med Vand paa Kroppen og med -- Ild i Hjertet,
Saa frygter jeg tit for det store Taarn
I Sinope; thi det er Jordens Skyer,
Og Lynet har jo, som du veedst, den Sæd,
At knuse plat det nærmeste det bedste,
Og hvad er højest det er Lynet nærmest.

Første Præst.

Men Konningen?

Anden Præst.

Ga seer du, Konningen
Er nu just intet Taarn; men ved et Taarn
Han vel kan ligned: thi han er ei liden;
-- Skjøndt Stort og Lidet, philosophisk taget,
Er relative, jordiske Begreber:

[langsomt]

Thi seer du Broder! kun det Vanskelige
 Og Iffevanskelige gjør en Daad
 Stor eller ikkestor; nu troer man jo,
 At Guderne gjør Alting lige let --
 - Omtrent saa let som jeg min Haand kan vende -
 De kjende altsaa ikke Vanskeligt,
 Ei heller Iffevanskeligt, og altsaa
 Ei heller Stort og Iffestort, og altsaa --
 -- Hvad var det nu jeg vilde dig bevise?

Første Præst.

Du gaaer for vidt i Undersøgelser.
 Om Mithridat vi taled --

Anden Præst.

Og om Torden.

Seer du nu, disse Fremmede, som er her,
 Regnskapper bære de vel udenpaa,
 Men indenfor der lyser Staal, som Ild:
 De har tilfældeds stort med Tordenskyer,
 Hvis disse Skyer nu sig samlede,
 Saa -- kunde Lynet let slaae ned i Taarnet.

Første Præst.

Der kommer Nogen.

Anden Præst.

Broder! det er just

To af de nys omtalte Tordenskyer,
Vel skal der flere til naar det skal lyne,
Og jeg er gudskelov ei noget Taarn;
Men derfor kan jeg ogsaa gaae af Veien.
(De gaae).

Murena og Archelaus (træde op).

Archelaus.

Den nærmer sig, den mørke Hevnens Time:
Pompeius er her.

Murena (adsprebt).

Godt.

Archelaus.

Han drog herind

I Skumringen, med to og tredive tusind
Horklædte Romere, fra flere Sider;
Snart Brudeskaren drager hid til Templet,
Med Faklerne; men da, men da Murena!

Slaaer Luen sammen over Sinope,
Da styrter Thronen under Mithridat.
Og, som et Nordlys gjennem Natten, kommer
Hans stolte Banemand.

Murena (adspætt).

Godt, Archelaus!

Archelaus.

Og Prinds Pharnases --

Murena (heftig).

Ja, -- nævn ei den Nidding!

Archelaus

(betragter ham forundret).

Murena! fast dit Nafn skæmmer mig --
Hvad fattes dig? dit Dye ruller vildt,
Din Manddoms faste Kjød er Gubbevasken,
Og Vigeild i dine Kinder gløder.

Murena.

O! det er Harm og Kjærlighed forenet.

Archelaus.

Du kaldte Prindsen Nidding.

Murena.

Archelaus!

Er han det ei i dine Dyne, saa
Du vorder det i mine.

Archelaus.

Ei! min Ven,

Du est saa hidtig og opfarende,
Hvo sagde dig, jeg holder med ham, nei
Det er ei smukt, han Faderen forraader.

Murena.

Og ægter Søsteren --

Archelaus.

Saa veed du det!

(affbes)

Lad ham kun troe, de deres Slægtskab kjende!
Han kunde ellers let forraade Alt.

(høyt)

Det var din Harm da; men din Kjærlighed?
Jeg meente, du var kold for disse kjæle,
Rødfindede Smaapiger, vi forgude.

Murena.

O! er den Mand Haan eller Medynk værd,
Som vorder Yngling efter Mand? Naturen
Har hevet sig paa sin vildsarne Søn,

Og skrækkelig er Hevnen: kold og rolig
 Var Ynglingen Murena, ei jeg var
 Blandt dem, som sværmed om ved Vigens Barm,
 Og smelted hen ved Nattens Stjernehimmel;
 Men da jeg første Gang fornam en Glød
 Her i mit Bryst, jeg kjølned den med Blod,
 Med Kjendeblood; jeg troede Gløden slukt;
 Men den blev Flamme. Skrækkelige Elskov!
 Seent kom du, men du komst med Kæmpekraft.

Archelaus (sigegyldig).

Hvad skæder det, Murena! eensgang dog
 Man elske maa i Livet; Kjærlighed
 Er vist Naturens Bud: det er en Sygdom,
 Som vorder bæstigt, naar den tøver langst.
 Saa har du nu en Elskerinde funden?

Murena.

O! jeg har funden, jeg har tabt for evig
 I eet Minut min Sjæls Tilbedede.
 Jeg saae en Skøn, men ulukkelig Brud,
 I sorten Sorgflor hun vanked om;
 Jeg hørte hendes vemodsfulde Sang,
 Og Oververdners rene Harmonier

Ombølged den frydslagne Mand; hun tang,
Og Sløret faldt; som en Forklaret stod hun
-- Blodstjænderinden.

Archelaus.

Hvad -- Pharnases Brud!

-- Nu husker jeg det: du har hende seet
Engang i Delphi og forelsket dig
I hendes Andagt. Du est ret uheldig:
Hun er saa hellig ei, som du har troet;
Hun gjør sig ingen Skrupler ved sin Elskov.
Men slaae de Tanker bort! og vær en Mand!

Murena (mørk).

Det var jeg, og det vil jeg stedse blive:
Før var jeg kun ulykkelig, nu er jeg
Elendig, see! det er den hele Forskjel
Paa mine Kaar. Vist aldrig saæst du hidtil
En Taare paa min hvæsse Kind, og aldrig
Skalst du den heller see.

Archelaus.

Det saa, Murena!

Haablets Forelskelse er Tant.

Murena.

Nei -- sandlig!

Saa veedst du ei hvad Kjærligheden er;
 Sin Følelse, som Mængden kalder saa,
 Den kryber, som en Dagle, over Jorden,
 Og aander Gift paa Skjønheds hulde Blomst.
 O! naged denne usle Orm mit Bryst,
 Den vilde døe med Haabet. Kjærlighed
 Er ingen Slave af det tomme Haab,
 Fra Himlen stammer den: uegennyttig
 Tilbeder den i Mennesket -- en Gud.

Archelaus.

Men fordrer Intet selv: Du vel! saa kan du
 Tilbede fort saa længe som du lyfter,
 Naar du ei fordrer meer.

Murena.

Banhellige!

Spot ikke hvad jeg føler nu -- kan hun,
 Kan denne Dige synde mod Naturen,
 Da troer jeg intet Øye meer paa Jorden.

Archelaus.

Murena! det staaer nu ei til at ændre,

Bedst var det, gikst du bort fra dette Tempel:
Det vorder ingen Glædes-Skueplads.

M u r e n a.

Ha -- Glæde! -- dertil er jeg ikke vant:
Jeg fødtes i en balmørk Nat, og Matten
Blev stedsø paa min Himmel. See! jeg er
Et Insekt, halv forbrændt, som samler end
De sidste Kræfter, for paa ny at slagre
Hen i det elskte Blus, som myrder det:
Endnu een gang jeg her vil kue hende,
Og trykke Pilen evig fast i Brystet,
Fra Alteret min Haand skal hende rive,
Og frelse hende fra Forbandelsen,
Og da tilbage blandt de nøgne Sværd,
Hvor sorten Genius mig vinker, -- der,
Der vil jeg blive.

A r c h e l a u s.

Yes, jeg hører dem.

(Pharnases kommer med en Række af Hoffsoldater under
en høytidelig Marsch og stiller sig ved Alteret.
Derpaa kommer Aurelia fortællende og langsomt
under en dump Sørgemusik; hun er ledsaget af

sine Damer, og stiller sig ved den anden Side af Alteret. Derpaa fremtræder Mithridat med sin Livvagt under en krigerisk Musik. Præsterne med den gamle Offerpræst i Spidsen, bærende Regelsækar og Fakler, slutte Toget.)

Chor af Præster.

Jordens, Dødens, Livets Guder!
Hellig Gysen os bebuder
Eders Kraft nærværende.
Skjulte Væsner om os svæve,
Vi tilbede, og vi have
Aanden til de Evige.

En skjult Stemme.

Be!

(Præsterne knæle.)

Chorer.

Herrer, arer

Jordens, Dødens, Livets Herrer!
Guder byde --- Slægterne forgaae,
Guder vinke --- nye fremstaae.

(Præsterne reise sig.)

Solen viger,

Nattens Gubdom lys fremstiger:

Daglig Livets Kraft bser hen;
 Elskov skaber Liv igjen.

Guder! lovet være I!
 Som forened Mand og Kvinde,
 At ei Livet skulde svinde;
 Men fra dem paa ny udrinde.
 Guder! lovet være I!

Chor af Ynglinger.

Brudgommen stander ved Alterets Bue,
 Herlig, som Solen paa Himmelens Bue;
 Brudgommen rækker snart Pigen sin Haand;
 Guderne signe det evige Baand!

En skjult Stemme.

Se!

Chor af Piger.

Blib stander Bruden ved Alterets Bue,
 Yndig, som Maanen paa natlige Bue;
 Snart rækker Pigen til Brudgommen Haand;
 Guderne signe det evige Baand!

En skjult Stemme.

Se!

Stemmer uden for.

Forraderie! Forraderie!

Mithridat.

Hvad er det?

(Man hører Larm og Raabenbrag uden for; Sangen ophører. Almindelig Forvirrelse. Aurelia falder i Krampe. Murena griber hende med den venstre Arm, og med draget Sværd styrter han ud med hende af Templet.)

Verro (styrter ind).

Med dig, min Konning! Byen er forraadt,
Din Borg staaer alt i lysen Lue, og
Med Nød man holder Fienden fra Templet.

Mithridat

Forraadt! I Guder! Skal jeg ende saa?

(drager sit Sværd.)

Nei, Romere! jeg kommer, flux jeg kommer,
Jeg skal modtage mine Gæster. -- Kom!
I brave Krigere! følg eders Konning!
Og slaae med mig!

Soldaterne (slaae paa deres Skjolde).

Vi gaae i Døden med dig.

(Alle gaae, undtagen Præsterne. Altarilden gaaer ud, Fakterne slukkes.)

Offerpræsten (forfærdet).

Hvad skjulte Synd fortørner Guderne,
Forsyrerer Dagten, slukker Altarløven?

-- Lad os nedbede Naade fra det Høje!

Chor af knælende Præster.

Store Guder! Huer hid!

Bend fra os ei Naadens Bøje!

Signer Ponterkongens Tid!

Store Guder i det Høje!

Da, naar efter fuldbendt Kamp,

Laurbær Heltens Tinding pryde,

Da skal Viin paa Altret flyde,

Da skal Sang og Offerdamp

Eder, Seirens Guder! yde

Tak og Priis for fuldbendt Kamp.

(Præsterne drage bort til den anden Side.)

Pharasees (kommer tilbage).

Nu est du kommen, rædselsfulde Stund!

Du ryster Urnen og udkaster Loddet.

(gyser.)

Hu -- hvorfor ryster du mit Underste?

-- Er det Samvittighed? -- ha, -- ha, jeg Daare!

Er jeg endnu for dette Spøgels ræd?

Det er en Fugleskræmme, som bortjager

De feige Fugle, spottes af de fjælle.
 Hvad kan man vel bebreide mig? -- jeg taug:
 -- Naturligviis, jeg vidste jo af Jutet;
 Jeg lob Soldaterne beruse sig --
 Hvor rimeligt paa sig en Høstidsdag!
 Jeg lader mig udnævne til Monark --
 Naturligviis, jeg er jo Thronens Arving.
 Alt gaaer sin egen Gang, jeg handler ei,
 Og naaer dog Medet; -- ja, der er en Kraft,
 Som stundom hindrer, stundom valdig fremmer
 De menneskelige Planer; styrer virksom
 Den levende, som den livløse Verden,
 Og ordner Hændelsernes Chaos til
 Eet Heelt.

(Pompeius træder ind.)

Hvo er den Mand, som kommer hist
 Saa stolt, som han var Konning her?

Pompeius (seer sig om).

I Sandhed!

En herlig Hvælving! Skade Villerne
 Saa hvide er: de burde dryppe Blod,
 Saa tog man ikke feil af Mordergruben.

Pharnases.

Hvad søger du?

Pompeius.

Et Skjul for dette Sværd

I Brystet af et frygteligt Uhyre,

For stort til Menneske, for grumt til Gud.

Er Ponterkongen her?

Pharnases (betragter ham nøye).

En farlig Bane,

Som eene leder om sit Offer!

Pompeius.

Eene

Er ei den Mand, som bærer Sværd i Haand --

Pharnases.

Og Romermod i Bryst. Du est Pompeius,

Paa Gangen Romeren jeg kjendte flyr.

Pompeius.

Og Prindsen kjender jeg paa Purpuret.

Hvor er Monarken?

Pharnases.

Hvis han endnu er,

Han slaar blandt sine Kæmper.

Pompeius.

De er adspredt,
Hans Borg er snart en Askehø, han selv,
Saa sagde man mig, søgte Lye ved Altret --
Hos Guderne; o! kan Tyranner folde
De blodige Hænder imod Himlen? nei,
Her kan han ikke være.

(vil bort).

Pharnases.

Edle Romer!

Da findes vel Monarken blandt de Faldne:
Selv drog han sin Bestemmelse imøde,
Han var den første blandt de Kæmpende.

Pompeius.

Saa var han vel den sidste ei, som blev.

(med nedstemt Tone)

Ja -- er han død, da er I hevet, Brødre!
Min Daad er endt, og Vrinds! i dine Hænder
Jeg lægger da i Romerfolkets Navn
Det vundne Pontersepter.

Pharnases.

Store Romer!

Jeg liber paa dit Ord, og vorder steds
En tro, forbunden Ven af Tiberfolket.

Archelaus (træder ind).

Held dig, Pompeius! Sinope er din,
Og Mithridat er flygtet.

Pharnases (forfækket).

Flygtet!

Pompeius (heftig).

Flygtet!

Og ikke ud af Livet, hvad er da
Os hele Pontus? Ponterkongen lever,
Og Roma har ei Noe.

(Efter et Øjeblik's Betænkning, bestemt)

Prinds! opfag ham!

Brug List! brug Magt! her gjelder alle Midler.
Naar du har udleveret Mithridat,
Død eller levende, da est du Konning.

Pharnases.

Der er min Haand, Pompeius! lov mig Tausched!

Pompeius.

Prinds! natlig er min Daad- og taus som Natten.
(De gaae).

(En affides, flørbegroet Fjeldbegn. Det er mørk Nat;
kun enkelte Lynglimt oplyse Fjeldet i Baggrun-
den. Murelia ligger asmagtig i Græsset. Mu-
rena staaer ved Siden med et blodigt Sværd i
Haanden).

Murena (betragter hende).

Befriet est du fra Forbandelsen.

Det kosted Blod.

(seer paa sit Sværd).

Det kosted Broderblod --

Murena! det var Mennecker du dræbte --

Men denne hulde Ukyld har du frelst.

(bliver den afrevne Brudekrands vaer)

-- Ukyldig, ha! --

(betragter hende atter)

Go, ved Olympens Guder!

Det er du, om selv Himlen dig anklaged.

Hvor skjon, men bleg! o! Lillien er skjon

Selv naar den falmer. Lykkelige Asmagt!

Du est den Svages, du est Qvindens Tilflugt,
Naar Livets Last er alt for tung; men Manden,
O! han er stærk, han lide maa med Styrke,
Ham gav Naturen kun en sildig Afmagt,
Og det er den, hvorfra man aldrig vaagner.
(Stytter sig taus paa sit Sværd).

Aurelia

(Reiser sig og seer sig forvirret om).
Her er jeg ogsaa fremmed; nei der staar jo
En gammel Ben. Du hviler dig paa Sværdet!
Og grubler; varst du fremmed blandt de Glade?

Murena (i samme Stilling).

Prindsesse! du har truffen det.

Aurelia.

Saa kom da!

Og lee med mig! det var jeg og paa Jorden,
Der grad jeg tit; men nu er det forbi,
Og jeg maa hjerteligen lee af Alt,
Hvad før mig syntes sørgeligt.

(leer)

Murena (forfærdet).

O! Himmel,

Prindsesse! hvordan er det?

Aurelia (munter).

O! ret herligt,

Det herligt Ven! du synes ikke saa,
Du komst vel nylig fra de Dødelige,
Maaskee du der har sørget; gik til Flodent
Og drik -- og glem!

(betænker sig)

Dog, det er sandt, man glemmer
Kun Tid og Sted, men Hjertets Lidelser
Blier som en Drøm tilbage.

(vemobig)

O! jeg mindes

Jeg mindes meget, see! for længe siden
Gik der paa Jorden en bedrøvet Pige,
Hvad var det nu hun heed?

(ryster paa Hovedet)

Hun vordet Brud;
Men græd som Brud, og gyste -- og ved Altret
(hvisker)

Der døde hun.

(falder i Tanker).

Murena.

O! Guder, straffe I

Saa haardt, saa grusomt? arme, arme Vige!
Hun er affindig.

Murelia.

Underlige Mand!

Du seer saa paa mig, saapest du aldrig før
En lille spraglet Fugl, som munter qvadrer
Om Bondens Tag; men klynker, naar den seer
De røde Pletter paa sit Bryst?

(seer ham i Øynene)

Du græder,

Har du ei udgrædt før du kom til Nis?
Her burde ingen Taarer flyde.

Murena.

Vige!

Jeg græder første Gang.

Murelia.

Du Arme! nu --

Nu er det fast for silde.

Murena.

Ja for silde

At hjælpe dig, og daarligt at begræde,
Men -- tidnok end at heve dig.

Aurelia

(tager Krandsen op som er falden af hendes Haar,
og viser ham den med et forvildet Smil.)

O! see,

See! saadan var min Brudekrands: jeg mindes
Det end saa grant, som det var fæet igaar:
Den var af blege Lilier og Jasminer,
Og dem, man smykker Grave med: kun Skade,
At der var ingen Roser mellem dem;
Ehi tyde Roser ikke Kjærlighed?

Murena.

O! Vige, dem har du vist aldrig kjendt.

Aurelia.

Jeg troer det ikke heller, Fremmede!
Hvi viste du mig ikke dem hist oppe?
Her, siger man, groer ikkun sorte Blomster;
Dog see! her vore jo dog vilde Roser!
Dem vil jeg trykke til mit Hjerte, -- af!
De smile ad mig, men kan ikke elske.

(Hun sætter sig hen og fletter vilde Roser i sin
Krands).

M u r e n a.

Ulykkelige! du est Planten lig,
 Som Guderne af Medynk stødte ned
 Fra Menneſke til Blomſterlivets Kaar:
 Der ſtaaer den ſmilende, med dunkle Præg
 Af Guderbilledet. Jeg elſker Blomſten;
 Men af! den ſmiler og kan ikke elſke.

(betragter hende længe taus).

M u r e l i a

(gjør en Bevægelse ſom hun vuggebe og nynner).

Sov ſødelig i Fred!

Her er ſaa tyft, ſaa ſtille:

Sov ſødt, min Kjærlighed!

Sov ſødt, I Roſer vilde!

I ſmile, elſkte Smaa!

Her er ſaa godt hernebe,

Og kun hiſt ovenpaa

Maae eders Søſtre græde.

Sov ſødelig i Fred!

Her er ſaa tyft, ſaa ſtille:

Sov ſødt min Kjærlighed!

Sov ſødt, I Roſer vilde!

Mithridat

(træder op i Harnisk, uden Sværd).

Saa er vel nu din Rolle endt, Monark!
 Og den blev tragisk; -- dog saa bør den vorde,
 Du Farce maa ei Livet være. Skjæbne!
 Jeg trodsed dig, vi streed om Herredømmet;
 Jeg trodser dig endnu, fjænde Skadefro,
 Og haanslig du ugleer den trætte Kæmpe.
 Han har udkæmpet troer du; thi han stander
 Paa Fjeldet og seer Vorgen styrte: nei,
 Den styrted ei paa ham. -- Fortvivler Hyrden
 Fordi hans Hytte brænder? han kan gaae
 Og bygge sig en anden. Mithridat!
 Du maa blot falde paa dig selv, for atter
 Dig selv at vorde; det maa være mørkt
 Naar en Comet skal lyse. -- See! hvor Lynet
 I Matten giver Bjerget Majestæt.

(træder stolt frem).

Murelia (Hender ham).

Velkommen hid blandt de Lyksalige!
 Du store Mand! est du nu vorden stor nok

Paa Jorden? kommer du nu hid at see,
 At den, med al dens Storhed, dog var Tant?

Mithridat.

Hvo aander her saa haabløs Tanke ud,
 Stig heller, Skjæbne, Storm og Lyn er Tant!
 Stig, Mennesket har Almagt i sin Villie!
 Stig, hvad han vorde skal beroer paa ham.
 Aurelia! min Skysaand! er det dig,
 Som byder mig i dette Mulin velkommen?

Aurelia.

Nei, Konning! det er ei Aurelia,
 Det er kun hendes Skygge, som ompusler
 I disse mørke Egne.

Mithridat,

Est du modløs?

Det er dig tilladt; thi du er jo Kvinde;
 Men vær kun frøstig! det er ikke Nat,
 Nei, det er kun en Solformørkelse:
 Den mørkner ikke overalt paa Jorden.
 Jeg gaaer til Lyset, følg mig freidig Nige!
 Du est en herlig Ranke, svag og spød,
 Fra Almen reven løs, jeg vil omplante

Dig i min nye Viingaard; thi den gamle
Den maae jeg rømme.

(vender sig om og bliver Murena vaer)

Hvad -- hvad skuer jeg!

En Rømer her!

Murena (rørt).

Ulykkelige Konning!

Mithridat (fornærmeth).

Du est bevæbnet, Tiberius! jeg knuste
Mit Sværd paa dine Landsmænds Jæse. Stød
Du dit i dette Bryst! men -- ynk mig ei!

Murena.

Ja jeg ved Tiber's Bred blev fød; men Jorden
Er dog mit Fødeland, og mine Landsmænd
Ulykkelige. -- Jeg den samme er,
Som eengang mødte dig med havet Sværd,
Og blodig Hu: jeg vilde frelse dem,
Som du har styrtet; nu er det for sild,
Og nu est du ulykkelig. -- See! Konge!
Jeg møder dig som Fjende ei; -- som Broder
I Lidelser. -- Tag du mod dette Sværd!
En Konning bør ei stande sværdløs.

Mithridat.

Romer!

Troer du at det er Sværdet, som gjør Helten,
Og at den ydre Magt gjør Konningen?

Monark betyder Keneherster: eene

Og uden Staal i Haand han stolt maa gjemme
Sin Hersterkraft i Varmen; gjennemboer den!
Han hersked dog. — Jeg betled aldrig Livet.

Murena.

Thi du varst Livet værd. Kald det ei Skaansel,
Ei heller Frygt, at jeg blev lam paa Haanden,
Da sidst du saae mig! men jeg kunde ikke:

Der er en Kraft i Vaabenløses Dye,
Som døver Kraften i min Arm; derfor
Kan jeg ei fælde Romas største Fjende.

Tag dette Sværd! gaf bort til dine Kæmper!
De vente dig med Trostløb hist bag Fjeldet.

Og at du ei skalst troe at skylde mig
Dit Liv, Monark! saa sværger jeg dig her,
At naar jeg møder dig i aaben Kamp,
Jeg møder dig som Romer og som Fjende.

Og falder jeg da ved din Haand o! Konge,
Jeg falder -- stolt.

Mithridat (tager mod Sværdet).

Velan! du ædle Rømer!

Dit Sværd vanærer ei en Konninghaand,
Og Kamp med dig var Hæder.

(rækker ham Haanden).

Broder! kom,

Giv mig din Haand! - vel hader jeg det Fjoll,
Hvis Stammefader død en Uvinde;
Dog du har lært mig, at ei Uvæbld
Opfylder alle Rømerhjerter. Venner
Vi stilles ad; men samles vi paa ny,
Skal ei vort Hjerte, men det kolde Sværd
Bevise, vi var fødte Fjender.

(vender sig bort.)

Aurelia (tager Mithridat ved Haanden
Flygtning!

Ræk mig din Haand, og lad mig lede dig!
Jeg er bekjendt paa disse dunkle Kyster.
Kom, Helsteaand! jeg skal din Alvor sprede
Med muntre Sange om min Brudersærd.

(de gaar.)

M u r e n a.

Saa gaaer den største Mand, den bedste Qvinde
Hunsvild i Natten ud; han fra sit Rige,
Og hun -- min Elskov lig -- affindig. Rædsom
Er hendes Tilstand, men velgjørende.

O! hulde Banvid, kom og spred dit Slør

Og over denne Hjernes Skrækkesyner!

Dog kom du heller Kampens blodige Gud!

Leed først mit Sværd dybt i den Uslings Bryst,

Hvis Udaad skabte disse Sørgescener!

Læg da din kolde Haand paa denne Jese,

Og lad mig vandre ned til mine Fædre!

(gaaer langsomt bort.)

M e l l e m s p i l.

(Romerleiren.)

C h o r.

Triumph! Triumph! fornem det, Himlens Skyer!
Fornem det, Jordens Bjerge! Jordens Dale!

En Augur (paa Offerstedet).

Af! den Seier vorder dyr,
Vore Børn skal den betale

C h o r e t.

Dyr Bjerg og Bølge svinger
Romas Drn de stolte Vinger:
Romas Fjender fjern og nær
Vesker den til blodig Færd;
Og mod de forovne Rønger
Jordengudens Lyn den slynger.

Triumph! Triumph! fornem det, Himlens Skyer!
Fornem det, Jordens Bjerge! Jordens Dale!

Huguren.

Al! den Geier vorder byr:
 Bore Born skal den betale.
 Tide varðer Ravnens Skrig
 Fra de halvfortærte Vilg;
 Tide varðer Dyrrets Indre;
 Hisset vrøde Stjerner tindre:
 Roma reiser sin Trophe
 Paa Ruinerne i Osten,
 Udsaaer Blod paa Agrene;
 Gift og Balmue vorder Høsten.
 Efter Høghed kommer Fald,
 Geiren vasker, Tiden haster,
 I de Overbundnes Vaster
 Geierherren synke skal.
 Seel i pestibefangte Klæder
 Verdensdronningen fremtræder,
 Svøbt i Silke, svøbt i Moor,
 Salveduft i glatte Haar.
 Mat, vellystigt Dyr flammer,
 I den svage Haand ei rammer
 Heltesværdet meer som før.
 Hendes egne Born sig myrde,

Tung er Verdenskronens Byrde,
Dg af Got. Heltinden doer.

Choret.

Zie, gamle Seer! med din Barselsang!
Forstyr ei Tiden i sin vante Gang!
Lad os med Nyblikkets Daad os nøye!
Oprul ei Fremtids Dække for vort Nye!

Auguren.

Horaerne bandse Haand udi Haand,
Dmslynget af evige Rosenbaand.
Saa snelle hengliber
De verlende Tider,

Den Seer staaer rolig paa eensomme Stie,
Dg seer hvor de fare forbi.
De Svundne er Dromme,
De Kommende rulle paa blodige Strømme.
En Morder er styrtet fra Thronen brat,
Nu raver han ud i den villene Nat,
Hans Bei gaaer over de Døde,
See! Flygtningen gaaer over Land over See,
Saa underfuld sjunger den blege Moe;
Men Helten udsøner sin Brode.
For fjendtlig Haand skal han ikke doe. --
Nu stoder hans Snekke mod fjerne De,
Der glindser hans Aftenrode.

Fjerde Handling.

(Scenen er forflyttet til Panticapæum paa Chersonesus Taurica (Kertsch paa Halvøen Krim.) En rum Tid er midlertid forløben).

(En eenlig Plads, hvortil en Deel af Kongeborgen støder. Berro holder Vagt; han har mistet sin venstre Arm.. Archelaus kommer forklædt som Mager.)

Archelaus (for sig selv).

Du viger over Havet, gamle Flygtning!
Men Archelaus følger dig. Man styrter
Din Throne udi Pontus, og du bygger
Den atter op paa denne Halvøe. Konge!
Du est utrættelig; men Hevnen er
Utrættelig som du.

Berro.

Hvem der?

Archelaus.

En gammel,

Udmattet Vandringsmand; jeg kan vel hvile
 Mig lidt paa denne Marmortærstel?

Verro.

Gjerne!

Du kanst forslaae mig Tiden lidt paa Vagten:
 Man kjeder sig, naar man saaledes staaer
 Paa en ufarlig Post, hvor ingen Fjender
 Kan nærme sig. Du kommer langveis fra?

Archelans.

Elvisse! man maa vanke vidt og bredt,
 Og smaalig lede om de Visdomsspoer,
 Som sparsomt spredtes overalt paa Jorden.
 Jeg har besøgt de Vise i Egypten,
 Og Philosopherne i Grækenland,
 Og siden faldt min Vej nu hift, nu her
 Igjennem hele lille Asien,
 Armenien, Syrien og Pontus --

Verro.

Pontus --

Saa vær velkommen Gubbe! jeg har steds
 Et Slags Forkjærlighed for dette Land,
 Skjøndt jeg af Høfvel er en Galler; thi

Den Jordbplet, hvor man meest har lidt og nydt
Og virket, er det rette Fødeland:
I Pontus har jeg meget færdedes,
Der hentede jeg mig mangen herlig Skramme.

Archelaus.

Formodentlig i Romerkrigen?

Verro.

Rigtig!

I Mithridaterkrigen: saa du heller
Maa kalde den; thi Mithridat blev dog
Ved Krigen meest berømt.

Archelaus.

Ja af sit Tab.

Verro.

Og af sit Mod i Ulykker.

Archelaus.

Du varst vel

Tilstede i det sidste Slag?

Verro.

Tilvisse!

Det kanst du see her paa min venstre Arm,
Jeg mener paa den Plads, hvor den har siddet.

Det var en varm Dag maa du troe, og havde
 Ei Solen dalet og ved Nedgangen
 Forslænget Rømerhærens Skygger, og
 Forblændet vore Øyne: sandelig!
 Vi havde ikke veget for dem; Dog
 Nu er vor Sol jo atter standen op,
 Og skinner herligt i Panticapæum.

Archelaus.

Kong Mithridat har brave Krigere.

Verro.

Den var ei værd at have Blod i Kæppen,
 Som ei lod det udtappe for sin Kønning.
 Den, som eengang har kæmpet ved hans Side,
 Maa kæmpe for ham gjennem Livet. Gamle!
 Jeg saae ham i Propontis, da de faldt,
 De hundred tusind Mand. I Sinope
 Jeg saae ham efter Lemnerslaget, da
 Af fire hundred trediveaared Snekker
 Een Baad han fresske kun; og trodsed eene
 Det harmfulde, forbauste Ocean:
 Han steeg i Land, men Gubbe! det var ikke
 Den overvundne Konge, nei det var

Den stolte Seiervinder, som bekæmper
Den frygteligste af Giganter -- Skjæbnen.

Archelaus.

Han veed at stikke sig i Tab; men er dog
En haard, en grum Monark, har jeg hørt sige:
Han har begaaet mangen stor Misgjerning.

Verro.

Hils den, som sagde det, min gode Gubbe!
Hvad Mithridat har syndet har han sonet,
Og at en saadan Mand ei stæbes i
Den samme Hverdagsform som han og jeg,
Og maales ei med samme Maalestof.
Men hør min gode Vandringsmand! du drog jo
Igjenneem Pontus, sagde du, hvor staaer det?
Er Romerhæren der endnu? hvem vil de
Til Vicekoning faare?

Archelaus.

Vicekoning?

Verro.

Saa kalder jeg en midlertidig Drot.

Archelaus.

Hm -- jeg forstaaer dig: du har store Tanker
Om Mithridat.

Verro.

For store aldrig, Gamle!

Archelaus.

Saa længe han end lever, kaares neppe
En Anden.

Verro.

Det var heller ikke værd:

Sligt kunde lykkes ilde. Men Pompeius
Hvor er nu han?

Archelaus.

Han kriger lykkelig

I Palestina; snart han gaaer tilbage
Til Roma i Triumph: alt Kunstnerne
Har travlt med at afbilde Sinope
I hviden Elfenben, at det kan bæres
Foran hans Vogn, blandt Tegnerne fra Pontus,
Og de erobrede Trophæer.

Verro.

Sandlig!

Et herligt Syn! Een Prydelse man dog
Vil savne ved hans Indtog.

Archelaus.

Hvilken da?

Verro.

Det skal jo være Romersfolkets Sæd,
At de ei nøyes med et røvet Rige;
Men more sig ved Synet af en lænket,
Nedbøyet Konge, som gaaer tankesuld,
Og seer et Billed paa sin Lykkes Verel
I Hjulets Kullen under Seiersvognen.
Den Glæde maae de savne denne Gang;
Thi Ponterkongen lever og er fri.

Archelaus.

Ja du har Ret, Triumphen er kun halv;
(affides.)

Men den maa vorde heel.

Verro.

Farvel, du Gamle!

Jeg glemmer, jeg har meer agte paa,
End denne Tærskel.

(gaaer.)

(Archelaus sidder paa Trappen med Haanden under Kin-
den; og grunder. Pharnases kommer.)

Pharnases (uden at see ham).

Lunefyge Dde!

Du gjækker mig fast som et Børn; du frembar
Et gyldent Diadem for mine Dyne,
Da jeg udrafte Haanden, var det borte.
Nu er jeg kjed af Legen: jeg er Mand,
Alvorlig Handling kommer Manden; hidtil
Har jeg lagt Hænderne i Skjødets fast,
Og haaber: Kronen falder selv herved,
Nu maa jeg gribe den, skal den ei svinde.
Jeg maa udvrifte den af Skjæbnens Haand.

Archelaus.

Det maa du, Herre!

Pharnases (forundret).

Hvad, hvo taler her?

Formastelige Gamle! hvad vilst du?

Archelaus (gaaer hen til ham).

Jeg vil dig lære at udvrifte den.

Pharnases (kjender ham).

Dit djarve Sprog dig røber, Archelaus!

Saa har du ogsaa funden Veien hid
Til dette nye Kongerige! sandlig!
Her kræves Viisdom og Forsigtighed,
Dit Ydre lover begge Dele.

Archelaus.

Ja,

Min ædle Prinds! her er jeg, som du seer,
En persisk Viis; thi man maa skjule sig
For Kjenderblik. Jeg gav dig engang Haand paa,
At staae dig bi, dertil er jeg nu rede
Med Raad og Daad.

Pharnases.

Vel, Archelaus! Vel,

Jeg glemmer heller ei mit Løfte; — men
Sæt mig i Stand til at opfylde det!

Archelaus.

Det kan jeg Herre! men jeg veed kun eet,
Eet Middel, det er raskest og voveligt;
Men Prinds! det haster: Hindringen maa bort.

Pharnases.

Bort, — hm — hvorledes mener du?

Archelaus.

Min Prinds!

Seg mener ligefrem, at han maa bort,
Hvorhen? det er vel ingen Spørgsmaal, Herre!
Hvor tænker du at han er roligst?

Pharnases.

Roligst --

Ha -- jeg tør ei forstaae dig, Archelaus!
Elikt maa du vide uden mig. Hør, sig mig,
Har du bragt Nogen over Livets Grændse?

Archelaus,

Om nu saa var; tit er det en Velgjerning
Mod Legemet, et Lem at skjære bort.

Pharnases.

Har du ved Midnatstide aldrig mødt
Et blodigt Spøgels, som for sig Velgjerning
Dig vilde rive Hjertet ud af Livet?

Archelaus.

Jeg er kun et prosaisk Menneske,
Og har ei leffet stort med Phantasten;
Dog skulde den et Foster bringe mig
Imod min Villie; thi Elikt kan jo hændes

Den bedste Mand: -- saa er jeg ingen Nar
Og søder Andres Børn; men jager dem
Ved Bægrets Klang tilbage hvor de kom fra;
Thi Nanderne er deri nogle Gjakke,
De lide ikke Druesaft.

Pharnases.

Ha, ha!

Du est en lystig Mand: herefter skal
Jeg bruge dig til Hofpræst; undertiden
Gjør Hyrsterne sig Skrupler over Ting,
Som i sig selv er Smacting.

Archelaus.

Ja, min Prinds!

Men slige Skrupler vare ikke længe,
Saa længe nemlig, som man er paa Broen
Fra Hverdagshed til Ualmindlighed,
Og er man over den, da maa man see
Af hine Sphinxer, hine malte Slangere,
Som hvilede paa Broen, for Exempel
Der er et lille Ord, som kaldes *Word*,
Det er en *Lyd*, som alle andre Ord,
Indbildningen gjør det til et *Uhyre*;

Men Vrinds! den, som sin Phantasie behersker,
Har ingen Skrupler, al Slags Herredom
Anstaaer en Tyrke, Sindets allermæst.

Pharnases.

Du taler, som en Viis; men vogt dig! — her
Maa Taler sig paa Hofesoffers liste.

(seer sig krogtsom om)

Kom, følg mig til hin Krog! her synes mig
Hver Muur forræderisk lytter til vor Tale
Med skjulte Øren.

(drager ham tilside)

Jeg har funden ud

En bedre Plan end din: Armeen er
Den Stav, hvorpaa Monarken stytter sig,
Tag den! hans Fald er vist. Alt har jeg vunden
Faa alle Hovdingerne; thi de fleste
Er Romere, som fra Certorius
Er kaldet hid af Kongen, for at give
Krigshæren romersk Form. De bragtes let
Til at forglemme gammel Borgertvist
For Hødelandet: jeg er Romas Ven,
Og de er mine, nu jeg venter kun
En gunstig Leilighed, for og at drage

Den blinde Hob paa mit Partie, og da,
Da, Archelaus! vorder Kronen min,
Og Mithridat blot Romas Fange.

Archelaus.

Prinds!

Snild er din hele Færd; men det er seent,
At vente Leilighed, det kunde hendes,
At du blev røbet, da var det for seent,
Og Sikkerheden maa dog gaae for alt.
Mit Raad var bedre, Herre! men det -- haster.

Pharnases.

Du est en viis Mand, Archelaus! dog
Jeg skjøtter ei at vide dine Raad;
Men veedst du noget, viis mig det i -- Daad!
(gaaer).

Archelaus.

Han skjøtter ei at vide mine Raad;
Men vil helst flue dem i Daaden. Vel,
Jeg har forstaaet dig, min Prinds! myrd Kongen,
Saa mener du, men uden at jeg veed det,
Saa er Pharnases ingen Fadermorder.
Godt, det kan ske; et Stød af denne Dolk,
Og jeg har naaet mit længesøgte Mål:

Jeg er den nye Konges Yndling, -- og
 Er heynet paa den gamle. Stolte Mand!
 For dig har Livet ingen Traad, mon Døden
 Da heller ingen har? det vil vi see.

M u r e n a

(Kommer mørk og fordybet i sig selv).

A r c h e l a u s (for sig selv).

Hvad seer jeg? -- jo, det er Murena selv.

hm -- hvad vil denne Sværmer her? han kan
 Let vorde farlig.

(venlig.)

See! min Ven Murena!

Jeg dig ei ventede i Panticapæum.

M u r e n a (adspredt).

Hvo nævner mig?

A r c h e l a u s.

Ven! kender du mig ei?

Din Hand gjør sig nok en Spadseretour
 Et andet Sted, mens Legemet gaaer her,
 Og veed af ingen Ting.

Murena.

Du, Archelaus!

Knap kjendte jeg dig i det Mummerie;
Saa sniger du dig ogsaa her om Borgen,
Som før i Sinope, og aander Hevn!
Est du ei hevnet nok?

Archelaus.

Det er vel du;

Jeg blusser ikke for et Øyeblik,
Jeg hader koldt -- og længe; men en Mand,
Som Ulykke gjør ei ulykkelig:
Det ærgrer mig end mere. Men Murena!
Hvad vil du her?

Murena.

Jeg har forvildet mig

Paa denne Jord. -- Hvor er Murelia?

Archelaus (leer).

Ha - ha, nu veed jeg det: du blev forelsket jo
Ildi Prindsessen, og nu gaaer du her
Og sukker for de kolde Mure: O!
Saa kanst du gaae den Vej du kom fra, Ven!

Murena (vildt).

Lyk! — lad mig gaae min Gang! den er nødvendig:
 Forgjæves ei har Skæbnen henstødt mig
 Midt paa en fremmed Jordbund, see! der staaer jeg
 Adskilt og ene, som en Marmorheros,
 Og seer paa Undergangen -- og forgaaer.
 --- Hvor er Aurelia?

Archelaus.

Hun gaaer omkring
 I Kongens Hal, men uden Bid og Sands;
 Hun er ei meer for denne Verden.

Murena.

Arme,
 Bedragne Pige! ei for denne Verden!
 Men i det stille Skyggesland skal atter
 Den Lampe skinne, som gik ud paa Jorden,
 Fordi en Nidding aanded Gift paa den;
 Der skal maaſkee dens klare Lyk adsprede
 Murenas Taager.

Archelaus.

Hør var hun jo kun
 En sværmende, tungsindig Drømmerinde,

Nu en Vanvittig: Korfjellen er liden.

Nu gaaer hun, siger man, og nyner feds

Om Konningen, som er usædligt Varn;

Man kalder hende end Pharnases Brud.

M u r e n a (heftig).

Pharnases! -- ha -- hvor træffer jeg den Usling?

Hvor er han Archelaus!

A r c h e l a u s (forundret).

Hvad, -- Murena!

Hvad er din Hu?

M u r e n a.

Det skalst du faae at see.

Sig hastig, hvor er Prindsen?

A r c h e l a u s (affbes).

Skal en Sværmer,

En Kinsyg, taabelig Prindsesjælsker

Med Eet fuldkaste alle mine Planer?

Nei han maa mig af Veien.

M u r e n a

Hvad er det,

Du mumler der mellem Tænderne?

Archelaus (viser ham Dolken).

O! Intet Ven! jeg tænkte ikkun paa
Hvor dybt en Dolk maa trykkes, for at dræbe.

Murena.

Hy, Archelaus! kanst du kold og rolig
Afmaale Stødet, før du giver det?
Det kunde jeg dig ikke gjøre efter.
Men stod i dette Øyeblik Pharnases
For mit harmfulde Øye, ja jeg troer --
Jeg blev hans Bane.

Archelaus.

Ven! det skalk du ikke.

(Støder ham Dolken i Brystet og gaaer).

Murena (væker).

Hellige Guder! -- saa var det min Ven!
-- Hvi skalk du ikke dybere? -- Jeg døer,
Men langsomt, langsomt. -- Sørgelige Lod!
Ei i sin sidste Stund at kunne trykke
En kjærlig Haand til Hjertet, før det brister!
Mig elsked Ingen paa den vide Jord,
Og ingen Taare falder paa min Grav.
Murelia! vilst du mig elske hisset?

Her kunde du det ei.

(han raver; men samler igjen sine sidste Kræfter.)

-- Jeg vil tye hen til

Et eenligt Sted, at ei min sidste Kamp

Skal styrre nogen Dødelig. -- O! den,

Som leved eene -- han maa eene døe.

(Gaaer vaklende bort. Aurelia gaaer taus over
Scenen, seer ham og følger ham langsomt.)

(Kongens Sal.)

(Mithridat og Pharnases i Samtale.)

Mithridat.

Ja det var vel, min Søn! at Romerne
Tilbagefendte dig fra Fangenskab:

Du blevst dem Løspenge skyldig. Hvad
Om vi betalte dem i Roma?

Pharnases.

Konning!

Dit Vink forbauser mig.

Mithridat.

Pharnases! Meget

Er jeg dem skyldig: Pontus tabte jeg

Og ved en nedrig Overrumpling. Meget

Est du dem skyldig: midt for Alteret

Man overfalder dig jo, og see! din Brud
Gaaer her omkring som et forvildet Skovbarn,
Berøvet menneskeligt Bid.

Pharnases (med forfæstet Heflighed).

O! Konning,

Hvi skal Erindringen opflamme mig?

Mithridat.

At du kan nære Hadets Blus ved Haabet,
Om snarlig Hjern. Du klaged engang over
At jeg ei gav dig Leilighed til Daad,
Nu skalst du faae den.

Pharnases.

Stor min Harm er

Mod Romerne, som min Hengivenhed
Til dig, og storligt du min Iver lønner,
Hvis du mig agter værdig til Deeltager
I dine høje Planer.

Mithridat.

Vel, min Son!

Du skalst og vide dem, ei for at jeg
- Som engang du i daarlig Hovmod troede, --
Ved dig kan stytte mig, mens jeg bestiger

Min Ibræts steile Bjerg; men at og du
 Kan lære at bestige Fjælde. Søn!
 Du est min Thrones Arving; den er styrtet,
 Men den kan atter reises; Mithridater
 Har længe hersket fra dens stolte Højde
 Med Storhed, og med Uafhængighed;
 Lær du af mig, at det er ædlere,
 At herske saa, faldt ogsaa dens Ruiner
 Paa Herskeren, end, som en thronsat Træl,
 At styre Septret efter Herrevink!

Pharnaces.

Det er just mine Tanker, ædle Konning!

Mithridat.

Jeg vil tilbagevinde hvad jeg tabte,
 Og hevne Romernes Forrovenhed.
 Og med de Gallers og min egen Hær
 Jeg vandrer gjennem de Barbarers Lande
 Indtil Pannonien: hinside det
 Naturen byggede en valdig Muur
 Af himmelhøje Alper, over dem
 Jeg stiger med min Hær, og kommer flux

Til Romerlandet, for at gjæste dem
I deres egen Huk.

Pharnases.

Jeg maa tilstaae,
Det er en Fjøn, en herlig Kampeplan,
Og ved en Kampearm den kun udsøres.

Mithridat.

Det er ei noget Lustslot, stabled op
Udi en Ynglings Hjerne, Mithridat
Gaaer ei i Barndom; -- den skal føres ud.

Pharnases.

Jeg svimler blot ved Tanken Konning!

Mithridat.

Søn!

Forskjelligt virke Storrelser paa Duet,
Og troer jeg ikke Tingene er Skyld
I denne Forskjel, snarere den ligger
I Duet, som betragter dem. Enhver
Af Jordens Creaturer maaler Alt
Med Maaler af sin egen Høyde: Myren!
Com fra sin lave Standpunkt stuer op,
Seer i hvert Græsstraar en Colos, mens Ornen,

Som stolt omslagrer Djergets Naß, betragter
Det skyemkrandske Fjeld, som Tue.

Pharnases (affides).

Stolte!

Foragt mig kun! snart vil du det fortryde.

(høyt.)

Hvor jeg ei mægter Ornenß Flugt at følge,
Maa jeg -- beundre den. Men mener du
Armeen ei modsætter sig din Plan?

Mithridat.

Pharnases! Skal en Kunstner spørge Meislen
Om den vil lyde Haanden? Nei den skal,
Den skal, om saa den knuses vil derved.

Pharnases.

Dog Konning! er nu Meislen Karp og Hæver
Modvillig Kunstneren i Haanden?

Mithridat.

Saa

Er det fordi han ei forstaaer sin Kunst;
Dog var hans Redskab levende, og kunde
Bestemme sig til fri Modvillighed,
Han sønderbrød det flux. Soldaten er

Et saadant Redskab; han maa lyde blindt.
 Man lede Baret med tilbundne Dyne
 Paa Klippen! -- og det swimler ei for Dybet.
 I Morgen skal Armeen bryde op,
 Hvorhen? det veed den ei, og skal ei vide.
 Og dig, Pharnases! dig befaler jeg
 At holde Planen hemmelig.

Pharnases.

Monark!

Jeg skjønner Sagens Vigtighed tilfulde.

(affæder)

Nu est du der forønsfste Leilighed!

Aurelia

(træder ind i lange, høide Klæder, og gaaer taus om-
 kring i Hallen, af og til pynter hun paa sig,
 og betragter sig med et forvildet Smil.)

Pharnases (vil gaae).

Mithridat.

Nei, bliv min Son! og see paa denne Pige!
 Og brænd af tifold Harme mod de Ude,
 Som har forstyrret dette Guderwerk!

Pharnases.

Hun kjender mig ei meer.

Mithridat.

Aurelia!

Aurelia

(nærmer sig, og betragter Kongen smilende),

Mithridat.

Hvi har du byttet Sorgens sorte Slør
Med disse lyse Klæder?

Aurelia.

Sorgens Tid

Er snart forbi, min Konning! lys, som Glæden,
Bør Bruden vandre til den Elskte.

Mithridat.

Vige!

Hvor er din Brudgom da?

Aurelia.

Her er han ikke.

Men jeg idag har seet ham, stolt og rion,
Som du har været i din Ungdom Konning!

Mithridat.

Der staaer han jo.

Aurelia (seer sig om).

Hvor?

Mithridat (peger paa Pharnases).

Lige for dit Nafn.

Aurelia

(gaaer langsomt hen og seer ham ind i Hynene og farer tilbage.)

Hu -- nei, det er ei ham, det er en ond Aand,
Gort og forfærdelig, o! seer du ei,

Hvor lumsk han smiler bag den hvide Maske?

Læs dog en Bøn, og man ham ned i Jorden!

Han vil mig ikke vel, og vogt dig Konning!

Han vil ei heller dig vel.

Pharnases (affides).

Ja -- fordømt!

(høyt)

Hvorledes? kjender du mig ei?

Aurelia.

Heest vel,

Ja alt for vel jeg kjender dig; din Mine
Bedrager ellers let.

(seer vildt hen i Luften)

Nei der du kommer,
Der kommer du min rette Ven!
(staaer ligesom hun talte med Nogen.)
Pharnases.

Min Konning!
Jeg maa gaae bort, det Syn er skrækkeligt,
Det bringer mig til Raserie.
(affibes)

Ha, Pige?
Skal din Affindighed da røbe mig?
Ja, Archelaus! du har Ret, det haster.
(gaaer.)

Aurelia
(seer taus og vift hen i Baggrunden.)

Mithridat.
Hvad stirrer du saa paa, Aurelia?

Aurelia.
Min Konning! seer du ei, hvad rører sig
Hist i den dunkle Hal?

Mithridat.
Det er Dagsljæret.

Murelia.

Ja det er let og flygtigt, som Dagstjæret,
Og kommer, svinder pludselig, som det.
Det er en Mand med Kobberskjold og Ejsud,
Og med en Ørn paa Hjelmen. Seel der staaer han,
Med mandig Alvor i det blege Ansyn.
-- Fornam du ei et sagte, dæmpet Suk,
Som af en Døende? det kom fra ham.
O! kanst du see det dybe, dybe Saar,
Han har i Brystet, ak! det er end friskt,
Det bløder skrækkeligt; men gjennem det
Jeg seer hans Hjerte, det er stort og adelt;
Du kjender ham Monark! det er den Mand,
Som engang gav dig dette Sværd.

Mithridat.

Hvad -- Pige!

Murena mener du, hin ædle Rømer?

Murelia.

Hist stander han; seer du, han vinker ad os,
Og peger imod Jorden.

(til Synet)

Sause Mand!

Kanst du ei tale? -- af! han ryster Hov'det,
 Og peger paa sit blodige Bryst, -- og gaaer. --
 O! Konge, jeg forstod ham: han indbød os
 Til Hvile hos sig, før vi trende Gange
 End høre Morgnens Fugl ved Daggrue.

(hun stirrer stivt paa Jorden, smiler og nynner)

Histnede, histnede
 Et Leie de rede:
 Saa snevert det'er,
 Uden Duun, uden Fjær.

Der er Slumren saa sød,
 Medens Ratten bortglider,
 Og naar Morgnen fremskrider,
 Er den rosenrød.

(gaaer).

Mithridat (urolig).

Pige!

Din Banvid gjør mig underlig tilmode.

(gaaer.)

Femte Handling.

(Panticapæum. Kongens Pal.)

Verro (træder besæden ind).

Mithridat.

Est du den Kriger, som inat bevogted
Min Kongeborg?

Verro.

Ham er jeg, Herre Konning!

Mithridat.

Kom nærmere! dit Ansigt kjender jeg,
Var det ei dig, jeg engang saae at kæmpe
Med tvende Romere udi Propontis?
Du varst og den, som udi Sinope
Først spærred Kjenden Indgangen til Templet.
Du est en Valler jo, dit Navn er Verro.

Verro.

Saa er det Konning! -- Men det undrer mig,
At du, som har saa store Ting i Hov'det,

Kan tænke paa saa ubetydelige,
Og kan erindre et saa ringe Navn.

Mithridat.

Hvad jeg har hørt og seet cengang i Livet,
Jeg mindes stedse, sær naar det er værd
At mindes. Brave Kriger! jeg har kaldt dig,
For at adspørge dig om Eventyret
I sidste Nat. Du varst den eeneste
Af mine Kæmper, som ei ræddedes.

Verro.

Jeg er ei ræd for Mennesker, min Koning!
For Spøgelsse end mindre, og for Skurke
Jeg viger allermindst; en saadan var det,
Som listet sig ved Midnat til din Borg:
Han gik med Purpur, Krone og med Scepter,
Og vilde efterabe dig, Monark!
Benyttende det Sagn, at du gaaer dobbelt,
Og at der gives tvende Mithridater;
Men Hvo den eene kjender, han er vis paa,
At der paa Jorden gives ei den anden;
Og jeg vil see den Dødelige, hvem
Sligt Sjøglerie skal lykkes: Lovchuden

Bedrog mig ei: jeg kjendte Trælbyrgangen,
 Og mens de andre veeg for Spøgelsset,
 Der, som de sagde, vareded Kongens Død,
 Jeg traadte det i Veien med mit Sværd.
 Vel følte jeg et Dolkestik i Siden;
 Men viesere mit Sværd til Hestet foer
 I Morderen. "Det Stod" - han lalled - "Skulde
 "Jeg give Kongen fra hans egen" - - - her
 Kom Dødens Kallen og afbrød hans Tale.

Mithridat (grublende).

Fra hvem? -- Der komst du mig fer hastig, Død!
 Ha -- fra min egen -- Svigersøn maaskee:
 Han var den første, som forraadte mig,
 Saasnart han saae min Lykke svige. Vel!
 Saa kjender man jo Venner. - Det slog feil da. -
 Og Morderen var jo min fordums Hovding,
 Og Statsmand Archelaus?

Verro.

Ham det var.

Nu ligger han til Spot og Spee for Alle
 Paa Steilen.

Mithridat.

Vel -- det har han længe burdet.

Verro.

Desuden, Herre Konning! har vi fundet
I Dagingen et Liig, som flere paastaar
Er Rømerhøvdingen Murena.

Mithridat.

Det

Jeg veed alt, og det smerter mig: han var
Min Hsende; men en ædel Hsende. -- Varst du
Tilfæde da han fandtes?

Verro.

Ja, min Konning!

Han havde kaaret sig et nøgent Hjeld
Til Dødsfeng. Haardt og blomsterløst var Leiet,
Men høyt og stolt, liig Manden, som det bar.
Hans brustne Dye stod end aabent, og
Det skar mig dybt udi mit gamle Hjerte:
Jeg gjorde Vennens Tjeneste hos Helten,
Og lukkede det døde Dye.

Mithridat.

Vel gjort!

Du brave Gasser! jeg kan ogsaa være
 Hans Ven nu; thi kun Livet kjender Fjendskab,
 Og han skal jordes som en Ræmpe sommer.
 Og nu, du vakre Gamle! tilstaaer jeg dig,
 At fordre hvad Belønning, du dig sukker:
 Den usle Priis af hundrede Talenter,
 Min Svigersøn Tigranes har udsat
 Paa dette Hoved, lokker Mordere
 Omkring min Borg, og tvende Gange alt
 Har du med eget Bryst afbødet Folket,
 Som gjeldte Mithridat.

Verro.

Stormægtige Konning!

Hvad jeg har gjort var Pligt, fordærv mig ei
 Min Handlings ringe Værd ved en Belønning!
 Hvergang jeg føler paa det æmme Saar,
 Som frelst dig, Monark! jeg vorder stolt;
 See! det er alt Belønning nok. Og gaaer jeg
 Forbi det Sted, hvor denne Archelaus
 Til Spot er henstrakt, og hvor Ravnene
 Om denne Usling flammes, see! min Konning!
 Da vil jeg tænke saa: du har dog hjulpen

Den Karl i Veiret; men jeg ønsker ei
For sig Fortjeneste at have stort.

Mithridat.

Dog vil jeg du heresterdags skal være
Centurion - -

Verro.

O! nei, stormægtige Hærfør!

Jeg skønner storligt paa din Gæst; dog see!

Den rynkede Alder har alt spredt Rimefrost

Paa dette Hoved, og mit Skæg er graat,

I Kamp det blegedes; jeg er kun vant til

At lyde og at slaae, men ei at byde.

Lad mig kun blive hvad jeg hidtil var!

Men vilst du endelig tilstaae mig

En Gæst, saa lad mig stedse følge dig

I Krig og Fred! det er mig Storhed nok

At see mig stor paa Mithridat.

Mithridat.

nur vel da!

Saa følg mig til mit Maal, du brave Krieger!

Og lyd, som du er vant, men lyd kun mig!

V e r r o.

Ja det jeg sværger Konning! bødst du end
Mig støde Sværdet i mit eget Bryst,
Jeg stødte til og spurgte ei hvorfor.

(gaaer.)

M i t h r i d a t.

Var alle mine Krigere som han,
Saa skulde du snart have Roma! daarlig
Du troer vel nu, fordi du eier Pontus,
At Ponterkonningen er rolig; nei,
Han stander snart, hvor man ham venter mindst.
(tager Sværd og Harnisk ned fra Bæggen og ru-
ster sig.)

Nu Hjelman paa dit Hoved, Mithridat!
Og Sværdet i din Haand, og saa til Leiren!
Og flux afsted! dit sjerne Maal imøde!
(vil gaae men standses af Aurelia.)

A u r e l i a (hynner).

Histnede, histnede
Et Leje de rede:
Saa hævert det er,
Uden Duun, uden Stær.

Der er Stumren saa sød,
Medens Ratten bortglider;
Og naar Morgnen fremstrider,
Er den rosenrød.

(gaaer)

Mithridat (uroelig).

Hvad foruroliger dig, gamle Synder!
Er denne Pige da en Nemesis,
Som uafvidende forfølger dig?
Hun standser dig midt paa din bjærve Bei
Med underlig forvirrede Gravsange,
Og lønlig Vid af hendes Banvid taler
(seer vildt om sig.)

Ha -- hvad vil I, blodrøde Billeder
Af dræbte Menneſker! hvi true I?
Vil I og standse mig paa Haabets Stie!
Den er alt frøet med mærkerøde Blomster.
(grunder)

Du est en Blodmand Mithridat! og Blod
Du drømmer overalt: dit Had, din Hevn
Har bragt dig vildt; dog hvor den gif ved Dagen,
Og søgte sine Offere, der var den
Retfærdig; men hin Midlenat i Pontus,

Der var den grusom. -- Dog har Guderne
 Ei hevet dette? maatte jeg ei flye
 Min egen Kongestad, og huusvild vanke
 Fra Land til Land, som en bødferdig Synder?
 Blev ei min egen Frende min Forræder?
 Og maa jeg ikke gaae usikker her
 Udi min egen Borg, og see min Bane
 I hver en Træl? -- Er jeg ei straffet nok?
 Og dog -- dog synes mig der brænder Blod
 Som Ild paa Sjælen.

(fatter sig.)

Vort, I fromme Tanker!

Gjør ikke Mithridat til Kvinde! Himlen
 Var ildrød ved min Hødsel, den har ventet
 En Mand, som med Lynildens Flammesværd
 Skal straffe Jorden; den har fundet Manden;
 Og han skal slynge det mod Romas Taarne,
 Og knuse trende Verdensdeles Tanker.

(gaaer.)

(Mithridats Leir ved den mægtige Sø. Soldaterne
ere i Ræd med at samle Bagagen, og nedtage
Teltene til Aftog. Det er næsten Aften. Phar-
nases kommer langsom, flulende ind.)

Pharnases (for sig selv.)

Hu, hvilket Syn! der lægge de det døde,
Det blodige Legem midt for Alles Syn!
"Forræderen Archelaus:" læste jeg
Paa Skjædselskæden. — ha! hvi grinte du
Saa lumst i Døden da jeg gik forbi?
Som om du vilde sige: "Skynd dig, Prinds!
At det ei gaaer dig ligesaa." —

Ja, blege,

Forsærdelige Dødning! du har Ret:
Her maa jeg haste, skal jeg selv ei styrte.
Hvad holder mig tilbage? — fort, Pharnases!
Søn af Forbrydelsen! hvi tøver du?
Jeg er til denne store Gjerning fød,
Og Mithridat selv avlet har sin Død.

(gaaer hen i Baggrunden.)

Første Soldat.

Man har dog Intet uden Slid og Slæb
I dette Hundeliv.

Anden Soldat.

Soldaterliv

Du vilde sige; dog det kommer vel
Omtrent paa eet ud. Ja Kamrat! det er
En evig Slakken og Strabads: fast aldrig
Kan man faae Noe eet Dyeblik at nyde,
Før man skal bort igjen, uvist hvorhen.

Tredie Soldat.

Ja tænkte hver Soldat som jeg, saa gif
Vi ei af Stedet, uden at vor Vei
Gik lige hjem; vi har jo kæmpet nok,
Og faaet Skrammer nok for ingen Ting;
Naar man har faaet sit halve Liv, saa burde
Man ogsaa høste eengang.

Flere Soldater.

Han har Ret.

Fjerde Soldat.

Jeg er af samme Mening; her er Vinen
Fortsættelig Kamrater!

(drikker.)

Femte Soldat.

Rigtig Broer!

Og Pigerne heelt vakre.

Sjette Soldat.

For en Ufærd!

Hvi kan vi da ei blive her?

Syvende Soldat (liggende).

Vor Konning

Har altid Visselød'r i Skoene:

Var han som jeg, saa sandt som her jeg ligger!

Han gif ei hvor han kunde stande, og

Stod ikke hvor han kunde ligge.

Tredie Soldat.

Hvad om

Vi sagde: Stop Her Konning! Vi er dog

Den Deel, som har de fleste Stemmer. Hvad

Er Kongen uden os?

En Rhodetæller.

Et Tættal, Broer!

Og vi er mange Møller; staaer han foran,

Gjør det en vældig Sum; men uden os

Gjør han ei stort.

Fredie Soldat.

Du est en Regnemester.

Kanst du regne ud, hvor mange Muller
Der hører til eet Cettal at udgjøre?
Nei, ved mit Skjæg! den Regning duer ei.

Med detælleren.

Troe mig, Kamrat! ei alle vi tilsammen
Udgjør een Mithridat; men uden os
Er han dog kun en Kampe uden Sværd.
(En oprøristl Mumlén udbreder sig blandt Soldaterne.)

Pharnasés (affides).

Ham — Stemningen er god, nu gjælder det.
(træder frem og vinker Taushed.)

Nogle.

Tys, stille dog!

Andre.

Vor Kongesøn vil tale.

Pharnasés.

Soldater! I er elskedes i Krigen,
Og billigt kjedes I ved den. I saae,
Hvor eders Landsmænd, eders-Frender faldt
Udi en Kamp, som bragte kun Fordærv

Over os Alle. Rømerne har seiret,
 Og herste i vort Fædreland. Landflugtig
 Vi flakked om fra Halys' milde Strømme,
 Til vilde Bosporus, fra Asiens Commer
 Hid til Europas Esteraar, for aldrig
 At stædes meer til Roe, før ogsaa I
 Opgive Anden i en ulig Strid;
 Thi Mithridat vil ikke ende Feiden
 Saalænge een Mand er tilbage. Brødre!
 Jeg ynkes over Eder, og opkaster
 Mig her til eders Frelser; har I Mod
 Og Handsnærværelse og Lust til Roe,
 Saa hylder mig Soldater! snart jeg da
 Skal slutte Fred med Rømerne, og snart
 Skal I gjensee det elskte Fædreland.

(Urolig Rumlen mellem Soldaterne.)

Pharnaces (vedbliver).

Maaskee I ængstes ved at bryde Eeden,
 I svor til Mithridat. Veed I da ikke,
 Naar Undersaatter sværger Kongen Trofskab,
 Saa er det under den Betingelse,
 At han skal fremme Undersaattens Vel?
 Ulykkelige har han Eder gjort:

Betingelsen er brudt og -- Eeden med.
 Jeg lover Eder Fred og gode Dage,
 Og fordrer eders Hyldest.

(Den ubestemte Mumlén mellem Soldaterne ved-
 bliver.)

Pharnasés (med Bægt).

Vil I heller

Med daarlig Iver følge Mithridat,
 Saa vider da hvorhen han fører Eder!
 Han har bestemt, trods Hunger, Saar og Død,
 At gjennemvandre de Barbarers Lande,
 Og og over Alpernes uhyre Masser,
 Og over Beie, ubetraadte før
 Af menneskelig God, at føre Eder,
 Som Offere for hans Vergjerrighed,
 Til Romerlandet, at I der kan finde
 En blodig Grav, og han paa eders Liig
 Et evigt Navn. Nu vælger selv Soldater!
 Hvo som har Lyst at lægge sine Been
 Hintsíde Alperne, han ile did!
 Men Hvo paa sine gamle Dage ønsker
 Fred efter maysom Daad, han træde hid!

Soldaterne

(træde eenstemmig over til ham).

Vi ønske Fred, og hylde dig, Pharnases!

Pharnases (lader uddøle Penge).

Saa fryder Eder her idag med mig,

Imorgen vandre vi mod Fædelandet.

Soldaterne

(ubbryde i støvende Glædesraab, staae paa deres
Skjolde, og gjentage flere Gange overlydt:)

Pharnases leve! Ponterkonningen.

Mithridat

(træder pludselig op med et libet Følge).

(Ulmindelig Tausked.)

Pharnases.

Der kommer eders Plageaand; han træder

I eders Kreds, og Glæden maa forstumme.

Gak! griber ham, Soldater!

Soldaterne (staae ubestemte).

Mithridat (stodser).

Du min Søn!

Blevst du nu og Forræder? -- Hører mig!

I Krigere! - - -

Pharnases (afbryder hastig).

Gak! griber flux Tyrannen!

Soldaterne

(trænge sig støyende ind paa ham)

Mithridat (drager sit Sværd).

Nei -- staae Forrædere!

(Soldaterne staae som lynslagne. Mithridat gaar rolig og uhindret bort, med et foragteligt Blik paa Pharnases.)

Pharnases (efter en lang Pause).

Hvi stande I

Som steenforvandlet ved Tyrannens Bud?

Ha -- Værn I er end vorne ei fra Fjenden;

Thi er ei eders Mod en Skolepogs,

Som haaner Tugtemestren paa hans Dag,

Og for hans Dytte taber Mund og Mæle?

I Daarer! hvi adlød I Mithridat?

Han er ei eders Konning meer, kun Vanen --

Kun Vanen at adlyde standse Eder.

(misbære)

Nei, brave Landsmænd! vorder Mænd! -- afsted!

Staae ikke længer raadvild der, som svage,

Fortabte Drenge! -- kommer! seer I ei,

Det mørkner alt, det sunder brat mod Natten,
Og Midnatsmaanen maa ei s'ne Septret
I Mithridats blodstænke Oldingshaand.

(han gaaer. Soldaterne følge ham langsomt.)

(Kongehallen i Panticapæum. Nat. En svag Lampe
oplyser Forgrunden.)

Murelia

(sidder taus med Haanden under Kinden og stirrer
paa Jorden).

Phyllis (ved sig selv).

Ak! det er ængstligt saa at være eens
I Mørke fast, og med et Menneske,
Foruden Vid og Sande. Hun er vel rolig;
Men naar hun taler, er det vildt og dunkelt,
Og gaadesuldt; jeg ynkes over hende,
Og Haaret riser sig af Angst paa Hov'det.

(Til Murelia)

Prindsesse! Lampen lyser saare svagt,
Skal jeg ei gyde Olie deri?

Murelia (uden at see op).

Nei, heller Vand.

Phyllis.

Hvordan? min Herskerinde!

Aurelia (rolig).

Det bringer den til sin Bestemmelse;
Thi seer du, Vægen er fast brændt til Aske,
Gjød du nu Olie paa, den vilde flamme
Gæt Dyeblis i Veiret, og -- gaae ud,
Og da blev Mørket mere mørkt, nei langsomt
Maa Lyset tage af: først maa det skumre,
Og siden vorde Nat; thi seer du Phyllis!

(lader som hun vil hvidske, men siger hende høyt i
Dret:)

Saa gyser man ei for den.

Phyllis (farer tilbage).

Jo! Prindsesse!

Halvmørket er jeg mere bange for,
End Mørket selv; thi naar man Intet seer,
Har man ei Skrækkesyner.

Aurelia (opmærksom).

Int engang!

Hvo er det vel, som banker saa paa Vinduet?
Den Mand har haarde Ringre: hør hvor huult

Det lyder, som kjædlose Knoer. Hys!
 Han holdsker Noget; -- hørte du det Phyllis!
 Hans Røst er hæs og svag, som en Drystfottigs.

Phyllis.

O! det er Regnen jo, som slaaer paa Ruden,
 Og Stormen, som omsuser Gavlén.

(seer ud)

Hu! --

Et rædsomt Uveir er det denne Nat.

Kuretia.

Hvor mange Sole kanst du tælle?

Phyllis.

Ingen,

Sletingen, min Prindsesse! det er mørkt
 Paa Himlen, som paa hele Jorden; dog
 Een Stjerne pyner jeg, men den er mat,
 Som denne Lampe.

Kuretia (tryster smilende paa Hovedet).

Nei vist ikke, Barn!

Lys, som en Sol, den er, kun gjennem Skyen
 Den synes dunkel. -- Som jeg mærker Phyllis!
 Forstaaer du dig ei stort paa Veir og Wind!

Det, som du kalder Regn og Storm og Uveir,
Er Dug og kjælne Aftenvinde. Tys!
Hør' du da et hvor Nattergalen slaaer?

Phyllis.

Ak! nei, det er jo Uglen, som har sat sig
Paa Stutten hist paa Mithridates Hjelme:
Den ryster Regnen af sin sorte Vinge,
Og hyler sørgeligt.

Aurelia.

Mig tyffes, Pige!

Den sjunger lysteligen. Her ved Muren
Der quidrer og en lille Sangerfke.

Phyllis.

Det er en styg, trangbrystet Gaarekylling,
Som piber hist i Krogen. Nei, Prindsesse!
Slig Qvad jeg lider ei; den klynker ilde,
Og tyder intet Godt.

Aurelia

Hvad tyder den da?

Phyllis.

Den klynker -- Liig i Huset, siger man.
(frygtsom)

Men -- lad os ikke -- tænke derpaa!

Aurelia (smilende).

Barn!

Est du saa ræd for -- Dig?

Phyllis.

Åh, nei Brindsese!

De Levende er værre end de Døde --

(gyser)

Men -- lad de Døde fare!

Aurelia (lytter).

Slig mig, Phyllis!

Er det mit Hjerte, som saa lydligt slaaer,

At jeg kan tælle hvert Secondslag?

(glad)

Sandlig!

Det er en herlig og en sjælden Lykke,

At kunne tælle sine Øjeblikke.

Phyllis.

Åh! nei, hvad jeg fornemmer er en hædlig,

Kjedsomlig Træorm, som saa flittig gnaver

Paa Bænken hist; lad os ei høre paa

Dens idelig gjentagne, maalte Slag!

Mig vorder det derved saa snevert om Hjertet.

Men tillad at jeg minder dem, Prindsesse!
Her er saa kjøligt, var det ikke bedst,
Om vi nu gik til Noe?

Aurelia.

Gak du kun, Phyllis!

Jeg kommer nok til Noe; lidt maa jeg tove:
Jeg venter først en Fremmed.

Phyllis (forundret).

Hvad, hvorlunde?

En Fremmed -- og saa silde?

Aurelia.

Det er tidligt:

Endnu er der ei mange Stjerner oppe,

Og der er længe end til Hanegal.

Han kommer snart den Gæst, jeg venter; hastig
Er han til Guds: thi han er mager, Phyllis!

Phyllis (frygtfom).

Hvem mener De, Prindsesse!

Aurelia.

Kender du

Det Folk, som aldrig Dagens Dye saae,
Som løber snelt, og sagteligen hyidsker,

Liig Stormen over Hvedeaagen? fjender
Du ei de Mand, som Sølvmaanen bleger,
Og Midnatsraagen magrer ud?

(tryster paa Hovedet)

Gaf, Pige!

Du lider dem nok ei, du seer vel helst
En fyldig og rødmeffet Dagens Søn?
-- Min Dag er vorden Nat, og tause, blege
Natgjængere jeg seer kun om mig. Gaf!
Og hvill dig, Phyllis! end en Stund jeg vaager;
Men siden sover jeg des fastere.

(bønlig)

Saa maa du ikke vaagne mig.

Phyllis (ængstelig).

Af! nei.

(lytter)

-- Mig tykkes Nogen ruskede i Døren.

Anrelia.

Det var en marvfuld Haand. Til Midnat voxer
De Dødes Kraft, og efter Midnat svækkes
Den atter gradviis. Est du bange Pige!

Phyllis.

Ak! nei -- men lad de Døde hvile!

(seer forskædet hen i Baggrunden.)

See os!

Det spørger hist i Hallen, see! det spørger.

(Mithridat træder midt hen i Hallen, og staaer taus med Synene hestede til Jorden.)

Aurelia.

Lad spørge Hvo der vil; dog tykkes mig,

Hans Afsærd røber Alvor og ei Spøg.

Phyllis (gaaer frøgt som bort).

Mithridat

(staaer endnu som før, taus og rolig).

Aurelia (gaaer ham imøde).

Hvo est du taus Gjenfærd! som i Natten

Betræder Donterkongens øde Hal?

Hvi kænst du ikke hvile i din Grav

Med Fred? Hvad vil du paa den mørke Jord?

Er det ei bedre under den, end paa den?

-- Har du maaskee glemt Førgenningen

Til Underverdens sorte Skipper? Siig det!

Og jeg skal staae dig bi. -- Du tier Gamle!

Maaskee est du da strandet paa en Klippe,
Og ligger livløs og ujordet paa
Den nøgne Strand, beklædt med fule Tang,
Af Bølgerne beskyllet, og omsuset
Af kolde Vinde? Siig det! og imorgen
Før Solen seer dit blege Ansigt, skælske
Du hvile tryg i sorten Muld.

Mithridat.

Ja, Pige!

Du taler sandt, jeg er en Skygge kun
Af hvad jeg var: jeg førte stolt og tryk
Et vældigt Skib paa viden Ocean;
I lang Tid gik det let i Storm og Uveir,
Ufsædt af Skjær og Klipper; men tilsidst
Det stødte paa et Fjeld i Vesten: Skibet
Blev læk, dog stod det til at redde end;
Da kom min Søn, min egen, elskte Søn,
Med trædske Ord oprørte han Skibsfolket,
De myrded mig, og kastede mit Liig
Ujordet paa den øde Bred. Der ligger
Den gamle Skipper nu i Regn og Slud,
I Solskin og i Maanelys, hvor Stormen

Koldt leger med hans hvide Haar See! Pige,
Nu gaaer hans Gjenfærd om ved Nattetide,
Og leder om et Hvilested.

Aurelia.

Jeg kjender

Din Stemme Gamle! dine hvide Lokker
Har engang været skjønt forgyldede,
Du klædte dig i røden Purpur, og
Din Haand var stærk: den førte mægtig Stav;
Og Millioner adlød naar du vinked.

Michridat

Det var i Rordums Tider: Guldet her

(peger paa Hovedet.)

Er opløst: Sølvindfatningen er kun
Tilbage, Purpuret er en Liigskjorte,
Og Staven -- den er falden hen i Muld:
Det var en Hercker -- ingen Stytte -- Stav.
Jeg var en vældig Konning; end ved Midnat,
Han seer sig om for sidste Gang i Hallen,
Og naar i Morgen Østens Djerpe rødme,
Er Østens Drot henblegnet.

(Han seer taus og vilbt hen for sig.)

Murelia (tager hans Haand).

Mand! du stirrer

Saa vildt i Matten ud, din Haend er kold
Din Kind er bleeg og -- vaad.

Mithridat.

Ja -- det er Regnvand;

Thi Taarer har jeg ikke.

Murelia.

Arme Gubbe!

Saa er dog Kvinden lykkelig mod dig;
Thi hun kan græde. Sæt dig hen paa Bænken,
Og hvil dig, Gamle! lad mig pleie dig!
Du er min Gæst; snart skalst du so nedvandre
Udi din mørke Grav -- og den er kold.

(gaaer ud.)

Mithridat.

Det er forbi -- min Stjerne vil udslukkes,
End faster den et Blik til Jorden; og
Hvor lille est du, taagedæfte Klode!
Kun Dværge føder du, men Kæmper -- døer.
Dog -- naar en Træl opgraver gamle Høye,
Skal han forbauses ved de store Been,

Og Efterverbnden ſkal oplede Træk
Af døde Fædre i Karbøgerne,
Og tie og -- beundre.

Murelia (kommer igjen med et Bæger.)

See! jeg bringer
Dig her et Bæger, fyldt med koſtlig Vin,
Den kan opvarme dine kolde Lemmer,
Og ſelv i Døden give dig en Gjensmag
Af Livet.

Mithridat (viſt).

Blege Møe! hvo eſt du vel?

Jeg har viſt kjendt dig før: din Stemme klinger
Mig velbekjendt og ſødt, lig Buggeſangen,
Min Moder quod mig i min Barndom.

Murelia.

) Fordum

Jeg havde og et Navn, nu har jeg glemt det;
Saa længe har det ſtormet om mit Hoved,
At min Hukommelſe er vorden lig
Et Skrift med løſe og udrevne Siſtre.
Jeg er en maaneſyg, forvildet Pige,
Som ei kan finde hjem. Naar du gaaer bort,
(bønlig)
Saa kanſt du ſagrens tage mig ved Haanden!

Mithridat.

Jeg elsker ikke Qvinder stort, men du
Er ingen jordist Qvinde: Himlens Noe
Bed Heltens Side staaer du; huld du rækker
Ham Kalken hen, og -- han skal tømme den.

(tager Bægeret og betragter det.)

Jeg kjender dette Bæger: Mithridat
Har eiet det, da han var Ponterkongning;
Og mangengang, da jeg var i min Velmagt,
Sad jeg i Hallen øverst ved hans Bord;
Naar da jeg sad med Bægeret i Haand
Og faldt i Tanker, flemte jeg det tit
Saa sladt som Vox. -- Nu flemmer jeg ei meer
Saa fast som før. Dog vil jeg end eengang
I Hallen tømme Ponterkongens Bæger;
Men -- Druesaften er mig nu for svag:
Jeg har en stærkere, en bedre Drik,
Den giver ingen kort og flygtig Ruus,
Som soves bort igjen til næste Dag.
Nei, ingen Dag skal mere vække mig.

(kaster Vinen bort, fylder Bæget med Gift og
drikker.)

Aurelia (seer paa ham og græder).

Mithridat.

Du græder, Pige!

Aurelia

Al! det synes mig,

Jeg seer for mig den herlige Atride
Udi hans sidste Stund.

Mithridat.

Saa er det og,

Du est hans lyse Daimon: tag da Harpen!
Og lul ham rolig ind i Skyggelandet.

(Sætter sig hen paa Bænken.)

Aurelia (singer til Harpen).

Søn af Atreus, med de dybe Bunder!
Kæmpet har du, og til Roe du stunder;
Følg din Skytsaand til de Fædres Land!
Der du med fornyet Kraft skal stride,
Der jeg troe skal vandre ved din Side:
Ei paa Jorden jeg dig følge kan.

Kæmperne for Ilios er døde,
Hovdingen for Frændedolk maa bløde,
Og han var dog Hectors Landse værd.
Dvæl ei paa den blodbestænkte Klode!

Rygtet stande, hvor dens Helte stode!

Heltene fortjener den ei meer.

(Hun gjør endnu et Greb paa Harpen, da synke hendes Hænder tilbage i hendes Skjød, og hun seer taus og længe paa Kongen.)

Mithridat (reiser sig).

Hvi tøver du saa længe, sidste Ven!

(Arm af Soldaterne høres uden for.)

Mithridat (laaer dem rolig imøde).

Murelia.

Mig tørster saare, og forgjæves leder

Seg efter Himmeldrikken, som kan lædse.

(drikker af Giftbægeret, og sætter sig taus hen.)

Soldaterne (udeaf).

Pharnases leve! bort med Mithridat!

Mithridat.

Korhærdede Natur! du est for stærk.

Mod Giftdød har du væbnet dig med Gift,

Og Saalet kun bekæmper dig.

(drager sit Sværd og betragter det.)

Det Sværd

Er romersk, skal det fælde Mithridat?

Murena! jo dit Sværd er godt. Velan!

Det skal forsoner mig med denne Verden,
Og dræbe Naget i mit Bryst.

(han saarer sig.)

Det letter —

Det letter Hjertet, og jo meer det bløder,
Jo mindre brænder Blodet paa min Sjæl.

(Pharnases med Soldaterne træde op.)

Soldaterne.

Pharnases leve! bort med Mithridat!

Mithridat.

Søn! vilst du see dit Nesterværk?

Pharnases.

Han bløder,

Forbinder Saaret! han skal ikke døe.

Jeg vil kun Sikkerhed; men Mithridat
Kan leve udi Roma.

(Soldaterne tage Sværdet fra Kongen, da han paa
ny vil saare sig, og de søge at forbinde ham.)

Mithridat.

(river sig løs, og seer fortvivlet til Pharnases).

Grumme Søn!

Vil du ei engang unde mig at — døe?

(seer sig om.)

O! har jeg da slet ingen, ingen Ven!
 For første Gang jeg her en Ven behøver,
 Og for at give mig det -- sidste Stød.

Verro

(trænger sig frem med Sværdet i Haanden).

Ham har du dog, Monark! eenarmet er han,
 Men denne Arm er du end Konge over
 I Døden.

(hæver sit Sværd, men lader det atter synke.)

Dog -- selv den er svag, den Skjalver --

Mithridat

(peger paa sit Bryst, med et fast og truende Blik
 til Verro).

Du svøer at lyde mig, og jeg befaler.

Verro.

Saa -- luk dit kongelige Dye til,

At jeg kan være vis paa Haanden!

(Støder sit Sværd i hans Bryst med fravendt Ansigt.)

Mithridat.

Tak -- --

(falder og døer.)

Verro (med et Blik til Pharnases)

Mig var det ei, som slukked Østens Lys.

Aurelia (reiser sig og seer forundret om sig.)

O! har jeg drømt? der svinder som en Taage

Fra mine Dyne. -- Af! jeg drømte længe,

Og vaagner først, hvor Mithridat hensover.

(blegner.)

Jeg føler det, jeg vaktes af en Drøm

Før at indslumre -- evigt.

(knæler.)

Store Konning!

Hvor hviles stolttere end ved dit Bryst?

(lægger sit Hoved paa hans Bryst.)

Verro (til Pharnases).

Jeg ønsker dig til Lykke Ponterkonning!

(rækker ham sit Sværd.)

Jeg er din Fange. Hevn din Faders Mord!

Vi kan ei vandre paa den samme Jord.

(Pharnases vender beffjæmmet Ansigtet bort. Med
stum Forsærdelse tiuhylle Soldaterne deres Ansyn.)

Dækket falder.

E p i l o g.

Dig elskte Folk, som rolig boer
I dunkle Nord,
Og som i kolde Vinterskygger
Med Varme Bragi Aetre bygger!
Dig ofrer jeg vemodig, glad --
O! gid et værdigt -- Helteqvad.

Din Vndlingslyd i fjerne Dage
Var Raabengnye;
Men reed Valkyrien tilbage
I blodig Ekke,
Saa Fædrene i Fredens Hal saa hulde,
Mens Varden greb i Harpens Guld.
Og Skjalden qvad om svundne Tider,
Om Odins første, djærve Mæt;
Thi herligt Livsminuttet glider,
Naar tit vi gjenneindromme det.

Og dobbelt spændtes Kraftens Bue,
Og dobbelt ildned Modets Lue,
Naar Kæmpen ifra graahærdet Old
Fremtreen i Qvadet kjæk og bold.

Saa Heltene i Graven leved
For Fædrene,
Naar deres Billeder fra Valhal svæved
Paa Sølvstrengene;
Saa lytte Nordens Sonner end med Glæde,
Naar Fædreskyggerne fremtræde.

Din Kæmpeæt, daadrige Nord!
Er Fjøn og stor,
Og mangen Helt gjenkjendte du og hylde,
Som Hakons Skjald tilbagetrylled.
Men Bragas yngste, uberymte Son
Tør end paa nordisk Viis ei Strængen spænde,
Og længe dog han ønsked det i Løn;
Thi længe alt han føled Luen brænde.

I natlig Nøe han dristig Harpen slog,
Og see! -- en Mand fremsvæved for hans Dye,

Den som en Fremmed gjennem Norden drog,
 Den kom fra Østens fjerne Høye;
 Stolt var hans Ansyn, stolt hans Gang,
 Og underlig hans Sang:

"Bed de Guders Børd
 "Saae jeg Mænd fra Nord,
 "De kaldte mig Broder;
 "Men vil deres Moder
 "Paa Sangerens Bøn
 "Og kalde mig -- Søn?"

Modtag da, hulde Moderland!

En fremmed Mand!

Hans Aand i Natten for mit Blik sig stillede,
 Hans Træk jeg samlede i dette Billede.
 Tilgiv dets Maler hvis du fandt
 Hans Haand for ung, til Penselen uvant.
 Og mind, at Ofret, han frembar,
 Kun Afriks af en Heltestygge var!

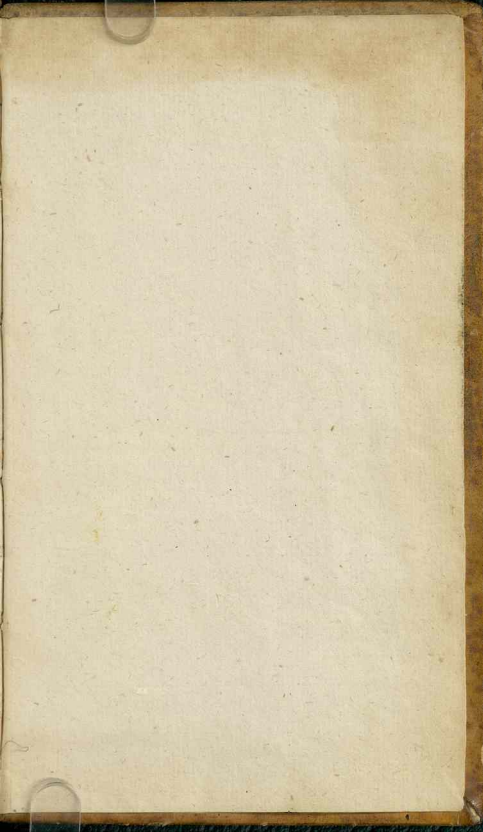
I n d h o l d.

Prolog	-	-	Pag. 1.
Dannemark til Norge	-	-	4.
Kæsegreven	-	-	8.
Torquato Tasso	-	-	12.
Elskeren og Druiden	-	-	15.
Onskerne	-	-	21.
Marst Stigs Døttre	-	-	23.
Havfruen	-	-	27.
Lærerinden	-	-	29.
Til den Elskede	-	-	30.
Ode til Tiden	-	-	32.
Digterien	-	-	35.
Amor og Psyche	-	-	37.
Ofrene	-	-	39.
Troldmanden og Lærlingen	-	-	40.
Gang fra det Hjerne	-	-	46.
Konstens Grændse	-	-	48.
Rangskrid	-	-	52.
Echo	-	-	54.
Den comiske Mand	-	-	55.
Minderne	-	-	56.

Vinterens Alder	Pag. 62.
Kundskabstræet	66.
Vandreren	70.
Den landflygtige Mand	72.
Trøsten	75.
Hymne	77.
Skatten	82.
Tryllelandet	84.
Sang	87.
Bekjendelser	89.
Ode til Svada	91.
Det Evige	96.
Laura	98.
Bauctuse	99.
Digterstillet	104.
Gangergriffen, et persisk Eventyr i fire Dele	129.
Mithridat, et dramatisk Digt i fem Hand- linger	189.
Epilog	371.

Trykfeil.

Pag.	13	Lin.	7.	drog han læs: drag hen.
—	13	—	9.	fra l. for.
—	26	—	6.	vov dem l. vov de dem.
—	37	—	8.	den l. de.
—	103	—	2.	Har l. Og har.
—	111	—	15.	Vinger l. Vingen.
—	209	—	14.	en Qvinde l. Qvinde.
—	223	—	4.	Magter l. Magten.
—	271	—	6.	skarpt l. skarpt.
—	279	—	11.	Kjærlighed l. Kjærlighed.
—	350	—	8.	Og og l. Og.

96
20

1020
768
8

Foto 189159 t. 66.

